IAN FLEMING

DIN RUSIA, CU DRAGOSTE

VOLUMUL 6

www.virtual-project.eu

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND 007

Din Rusia, cu dragoste

Traducere din limba engleză de
Raul Cojocaru

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactori: Larisa Barbu, Ciprian Voicilă

Din Rusia, cu dragoste
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright ©
Glidrose Productions Ltd, 1957
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Din Rusia, cu dragoste / Ian Fleming ; trad.: Raul Cojocaru. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-5-8

I. Cojocaru, Raul (trad.)

821.111-31=135.1

Nota autorului

Nu este neapărat important, dar o mare parte a informațiilor de ansamblu din acest roman sunt adevărate.

SMERŞ – o prescurtare de la *Smiert Şpionam* – Moarte Spionilor – există şi, până în ziua de azi, reprezintă unul dintre cele mai tainice departamente ale guvernului sovietic.

La începutul anului 1956, când am scris această carte, efectivul SMERŞ număra peste 40.000 de oameni, răspândiți pe întreg teritoriul, dar şi în străinătate, sub conducerea generalului Grubozaboişcikov. Descrierea înfățişării sale este bazată pe realitate.

Astăzi, sediul SMERŞ se află în locul în care l-am plasat în Capitolul 4 – pe Strada Sretenka nr. 13, în Moscova. Camera de conferință este descrisă fidel, iar şefii serviciilor de informații care se aşază la acea masă nu sunt personaje fictive, ci adevărații oficiali care sunt frecvent chemați la astfel de şedințe, pentru a dezbate subiecte similare celui relatat în această carte.

I.F.

Partea întâi: Planul

Capitolul 1

Roseland

Bărbatul care zăcea gol lângă piscină, întins pe burtă cu fața în jos, putea fi mort.

Putea să se fi înecat, să fi fost pescuit din piscină şi întins pe iarbă la uscat, cât timp cineva contacta poliția sau rudele cele mai apropiate. Chiar şi cele câteva obiecte din iarbă, lângă cap, ar fi putut fi bunuri personale, înşirate în aşa fel încât să nu creadă nimeni că salvatorii ar fi furat ceva.

Judecând după cum sclipea grămăjoara în soare, bărbatul fusese, sau poate încă era, un om bogat. Se puteau observa indicii clare în acest sens – o agrafă pentru bani confecționată dintr-o monedă mexicană în valoare de cincizeci de dolari, burduşită cu un teanc gros de bancnote, o brichetă Dunhill din aur, o tabacheră ovală, din aur, cu colțuri netede şi un bumb de aur Fabergé, plus un roman tipic de citit în grădină, pentru un om bogat – *The Little Nugget* – un clasic P.G. Wodehouse. De asemenea, mai era un ceas de mână butucănos, tot din aur, prins cu o curea maro roasă, din piele de crocodil – un model Girard-Perregaux, special lucrat pentru oamenii care apreciază mecanismele ingenioase. Cadranul era prevăzut cu secundar şi ferestre micuțe de afişaj pentru data calendaristică şi fazele lunii. În acest moment, ceasul indica ora 2.30 ziua 10 iunie, aproape de lună plină.

O libelulă albastru cu verde țâșni din tufișurile de trandafiri din fundul grădinii, plutind pe deasupra șoldurilor bărbatului, la câțiva centimetri în aer. Fusese atrasă de sclipirile aurii ale pielii acoperite de fire blonde de păr, în dreptul osului coccis. O briză blândă suflă dinspre mare, răscolind puful bălai. Libelula plană ezitant într-o parte și se înălță deasupra umărului stâng, privind în jos. O picătură mare de transpirație se rostogoli de-a lungul nasului cărnos și aterizâ sclipind în iarbă. Destul pentru libelulă, care țâșni înapoi printre trandafiri și peste zidul înalt al grădinii, acoperit de sticlă zimțată. Poate că ar fi fost o masă copioasă, dar se mișcase.

Grădina în care zăcea bărbatul avea în jur de patru mii de metri pătrați, cu un gazon bine întreținut, iar din trei părți era împrejmuită de tufișuri dese de trandafiri, scăldate într-un zumzet continuu de albine. Marea fremăta ușor, acoperind zgomotul albinelor, la baza stâncii care mărginea grădina.

Nu exista o priveliște directă spre mare – nu puteai vedea nimic în afară de cerul și norii de deasupra zidurilor înalte de peste trei metri. Singurele locuri din care puteai privi dincolo de ziduri erau cele două dormitoare de la etajul vilei din capătul opus al acestei curți ferite de ochii lumii. De acolo de sus puteai vedea apa albastră a mării, ferestrele de la etajele vilelor învecinate și coroanele copacilor din grădină, majoritatea mediteraneeni: stejari veșnic verzi, pini și din loc în loc un palmier rătăcit.

Vila era modernă – mai mult lungă și fără ornamente exterioare. În partea dinspre grădină, fațada era de un roz spălăcit, cu patru ferestre cu cadru de fier, iar în mijloc o ușă de sticlă ce dădea înspre un mic scuar cu dale verzi care se confundau cu gazonul. Pe partea cealaltă, la doar câțiva metri, trecea un drum plin de praf. Fațada era aproape la fel ca prima, însă cele patru ferestre aveau gratii și ușa din mijloc era din lemn de stejar.

Vila avea două dormitoare de mărime medie la etaj, iar la parter se aflau camera de zi şi bucătăria. O parte din bucătărie fusese transformată într-un closet, separat de un perete. Nu exista nicio baie.

Liniştea moleşitoare a acelui început de după-amiază fu întreruptă de zgomotul unei maşini venind pe drum în jos. Cineva trânti portiera, apoi maşina porni mai departe. Soneria de la uşă sună de două ori. Bărbatul gol de lângă piscină nu se mişcă deloc, dar, la auzul soneriei şi al zgomotului făcut de maşina care se îndepărta, îşi deschise ochii larg, dintr-o dată, asemenea unui animal de pradă care-şi ciuleşte brusc urechile. Bărbatul îşi aminti instantaneu unde se afla şi ce zi era. Identificase zgomotele. Ochii săi albaştri, opaci, adânciți în orbite, cu gene nisipii, se închiseră leneş. Buzele mici şi nemiloase se depărtară într-un căscat imens, umplându-i gura de salivă. Bărbatul scuipă în iarbă şi rămase aşteptând.

O femeie tânără, îmbrăcată cu o cămaşă albă din bumbac şi o banală fustă scurtă albastră, ținând în mână o geantă micuță, ieşi pe uşa de sticlă şi păşi hotărât peste dale şi gazon înspre bărbatul dezbrăcat. Ajunsă la câțiva metri de el, lăsă geanta să cadă în iarbă, se aşeză şi se descălță de pantofii iefini, prăfuiți. Apoi se ridică în picioare, îşi descheie camaşa şi o împături grijuliu lângă geantă.

Fata nu purta nimic pe dedesubt. Era bronzată uniform, iar umerii şi sânii ei radiau sănătate. Descheind nasturii dintr-o parte ai fustei, la subraț se iviră mici smocuri de păr. Impresia unei fete de la țară, sănătoasă tun, era întărită mai ales de şoldurile plinuțe încadrate de slipul albastru spălăcit şi de coapsele şi picioarele groase şi scurte, pe care le dezvăluise când se dezbrăcase.

Fata împături fusta cu grijă, o aşeză lângă tricou şi scoase din geanta de rafie o sticlă de apă minerală cu un lichid gros, incolor. Se îndreptă

spre bărbat şi se aşează în genunchi pe iarbă, lângă acesta. Apoi turnă un pic din lichid, un ulei de măsline cu aromă de trandafiri – caracteristică acelui colţ al lumii – peste omoplaţii bărbatului şi, dezmorţindu-şi degetele precum un pianist, începu să-i maseze muşchii trapezi şi muşchiul stenomastoidian de la baza gâtului.

Avea mult de lucru. Bărbatul era incredibil de puternic, iar muşchii bine reliefaţi de la baza gâtului cedau cu greu sub apăsarea degetelor ei, chiar şi atunci când se lăsa cu toată greutatea asupra lui. Fata urma să fie transpirată şi epuizată la finalul şedinţei de masaj, plănuind să se arunce în piscină şi apoi să se culce la umbră, aşteptând să vină maşina după ea. Dar nu la acest lucru se gândea acum, pe măsură ce frământa mecanic spatele bărbatului. Fata era îngrozită de perfecţiunea nemaivăzută a corpului de sub ochii ei.

Faţa dreaptă, impasibilă a masezei nu lăsa să se vadă acest lucru, iar ochii oblici, negri, ce se iveau de sub bretonul brunet, tuns scurt, erau la fel de goi ca două pete de petrol pe mare. Pe dinăuntru însă, se simţea ca un animăluţ speriat, iar pulsul, dacă s-ar fi gândit să-l măsoare, era extrem de ridicat.

Pentru a mia oară în ultimii doi ani, se întrebă de ce ura acest corp minunat şi încercă vag să analizeze repulsia pe care o simţea faţă de el. Poate de această dată reuşea să scape de acele sentimente vinovate care o bântuiau şi care i se păreau cu siguranţă mult mai neprofesionale decât unele porniri sexuale pe care anumiţi pacienţi le trezeau în ea.

Începu cu lucrurile mărunte: părul bărbatului. Fata se uită în jos la capul micuţ şi rotund prins de gâtul musculos. Era acoperit de cârlionţi roşii-aurii, care ar fi putut să-i trezească amintirea plăcută a buclelor tipice de pe capetele statuilor antice. Dar cârlionţii erau cumva prea deşi, prea strâns prinşi între ei şi lipiţi prea tare de

craniu. O enervau la fel de tare ca zgomotul făcut de unghii pe tablă. Iar cârlionții blonzi coborau atât de jos pe ceafă, încât (fata gândea în termeni profesionali) aproape că ajungeau la a cincea vertebră cervicală. Apoi dispăreau brusc, într-o înșiruire dreaptă de fire de păr tari și aurii.

Fata luă o scurtă pauză pentru a-și odihni mâinile și se așeză pe vine. Corpul ei frumos sclipea de transpirație. Își șterse brațul de frunte și întinse mâna după sticluța cu ulei. Turnă un pic la baza coloanei vertebrale, își dezmorți degetele și se aplecă din nou asupra bărbatului.

Dâra aurie de puf pierzându-se între fese ar fi putut fi o imagine excitantă pe trupul iubitului ei, însă pe trupul acestui bărbat i se părea animalică. Ba nu, reptiliană. Dar șerpii nu aveau păr. Ei bine, nu avea ce să facă. Pentru ea imaginea era reptiliană. Fata își coborî mâinile pe mușchii gluteali. Acesta era momentul în care mulți dintre pacienții ei, de regulă tinerii sportivi, începeau să glumească. Apoi, dacă nu era atentă, aceștia urmau să bată apropouri. Uneori fata le curma elanul apăsând puternic în zona nervului sciatic. Alteori, în special dacă bărbatul din fața ei era atrăgător, chicotea, opunea în joacă rezistență, ca apoi să cedeze voluptății.

Dar cu acest bărbat totul era diferit. Încă de prima dată păruse a nu fi mai mult decât o simplă masă de carne. În doi ani de zile nu-i adresase niciun cuvânt. Când termina de masat spatele și bărbatul se întorcea cu fața, nici ochii și nici corpul lui nu dădeau semne că ar fi câtuși de puțin interesat de ea. Când îl bătea ușor pe umăr, se răsucea pur și simplu pe partea cealaltă, uitându-se la cerul albastru printre gene, căscând din când în când prelung, acestea fiind singurele reacții umane de care părea în stare. Fata își schimbă poziția și îi masă ușor piciorul drept, mâinile sale coborând înspre tendonul lui Ahile. Când ajunse în acel punct, se uită în lungime la corpul perfect

pe care lucra. Repulsia ei era *doar* fizică, oare? Bronzul roşiatic al pielii albe în mod natural să fi fost un alt factor? Culoarea pielii sale era culoarea cărnii fripte. Sau să fi fost textura pielii, porii adânci de pe suprafaţa lucioasă? Pistruii portocalii care îi acopereau umerii? Sau poate sexualitatea bărbatului? Indiferenţa muşchilor săi superbi, deranjant de bine conturaţi? Ori poate ceva pe plan spiritual, ceva ce-i spunea că în acest corp perfect se ascundea o persoană malefică.

Maseza se ridică în picioare, îşi întinse muşchii gâtului şi îşi contractă umerii. Apoi întinse braţele în lateral, le ridică în aer, aşteptând ca sângele să coboare din ele. Păşi înspre geantă, scoase un prosop şi se şterse de transpiraţie atât pe faţă, cât şi pe corp.

Când se întoarse la bărbat, acesta era deja întins pe spate, cu capul sprijinit într-o mână, privind în gol către cer. Mâna lui liberă era întinsă pe iarbă, aşteptând-o pe ea. Fata păşi înspre el, se aşeză în genunchi pe iarba din spatele lui, turnă ulei în palme, ridică mâna moale a bărbatului şi începu să-i maseze degetele butucănoase.

Fata aruncă o privire neliniştită spre faţa arsă de soare, ascunsă sub claia de şuviţe blonde. La o primă impresie superficială, totul părea în regulă – bărbatul era prezentabil, chiar frumos, cu o alură de tip dur, dar fraged, cu obraji plini şi roz, nas cârn şi bărbie rotundă. Dar, uitându-se mai atent, trăsăturile lui erau aspre, buzele subţiri, încordate emanau cruzime, nările late, ca de porc şi ochii palizi şi albaştri, cu privirea lor goală, care era de fapt imaginea întregii sale feţe, îi dădeau o tentă macabră. Era ca şi cum, gândi ea, cineva ar fi luat o păpuşă de porţelan şi i-ar fi vopsit faţa în chip înspăimântător.

Maseza frământă braţul, ajungând la bicepsul imens. De unde avea bărbatul asemenea musculatură? Să fi fost boxer? La ce îşi folosea trupul acesta fantastic? Erau zvonuri cum că

vila aparținea poliției. Cei doi servitori erau cu siguranță un fel de paznici, cu toate că se ocupau cu bucătăria și treburile casnice. În fiecare lună, bărbatul pleca pentru câteva zile, iar atunci i se comunica să nu vină. Din când în când i se spunea să nu vină la vilă o săptămână, sau două sau chiar o lună. O dată, după o absență îndelungată, gâtul și trunchiul bărbatului deveniseră o masă de vânătăi. Altă dată, fata văzuse colțul unei răni pe jumătate vindecate sub un plasture chirurgical plasat pe coaste, deasupra inimii. Niciodată nu îndrăznise întrebe despre el, nici la spital, nici prin oraș. Prima oară când fusese trimisă la vilă, unul dintre servitori îi spusese că va ajunge la închisoare dacă vorbește despre ceea ce urmează să vadă. Directorul spitalului, care nu o băgase până atunci în seamă, o chemase apoi să-i spună același lucru. Urma să ajungă la închisoare dacă vorbea. Degetele puternice ale fetei se înfipseră furioase în mușchiul deltoid, situat pe colțul de sus al umărului. Știa că era o chestiune care ținea de securitatea statului. Poate din acest motiv era atât de revoltată de trupul perfect din fața ei. Poate îi era teamă de organizația care ținea acest corp în custodie. Fata strânse ochii gândindu-se la cine putea fi acest bărbat și la ce putere deținea asupra ei împreună cu oamenii lui. Repede deschise ochii la loc. Poate o observase, gândi ea, dar bărbatul privea în continuare în gol, înspre cer.

Acum – se întinse ea după ulei – am ajuns la față.

Degetele mari ale fetei îi masau globii oculari, în jurul ochilor închiși, când telefonul din casă începu să sune. Zgomotul se împrăștie rapid în grădina liniștită. Bărbatul se ridică brusc într-un genunchi, la fel ca un atlet în așteptarea startului, dar nu mai continuă mișcarea. Telefonul încetă să mai sune, apoi se auzi murmurul unei voci. Fata nu-și dădea seama ce spunea exact, dar tonul vocii părea supus, primind instrucțiuni. Vocea se

opri şi unul dintre servitori apăru în cadrul uşii, făcându-i semn bărbatului să vină în casă, şi apoi dispăru înăuntru. Bărbatul gol se repezise dintr-o dată spre intrare. Fata apucă să-l vadă trecând pragul uşii de sticlă. N-ar fi fost o idee bună s-o găsească tot aici când urma să se întoarcă – stând degeaba sau poate trăgând cu urechea, aşa că se ridică în picioare, păşi înspre marginea piscinei şi se aruncă graţios în apă.

Chiar dacă şi-ar fi putut explica sentimentele faţă de el, era mai bine pentru liniştea ei interioară să nu afle cine era bărbatul.

Numele său real era Donovan Grant, zis „Red" Grant. Dar de zece ani încoace, se prezenta drept Krasno Granitki, cu numele de cod Granit.

Era executorul şef al SMERŞ, motorul *criminal* al MGB[1], iar în momentul de faţă primea instrucţiuni direct de la Moscova, din partea lor.

[1] *Ministerstvo Gosudarstvennoi Bezopasnosti*, Ministerul Securităţii de Stat, denumirea Poliţiei Secrete din Uniunea Sovietică în perioada 1946-1953 (*n. trad.*).

CAPITOLUL 2

Ucigaşul

Grant aşează cu grijă receptorul în furcă şi rămase cu privirea ațintită asupra lui. Paznicul de lângă el, cu capul său alungit, în formă de glonț, îl privea atent.

– Ar fi bine să porneşti.

– V-au spus ceva despre misiune? Grant vorbea rusa excelent, dar avea un accent puternic. Ar fi putut trece drept cetățean al oricărei provincii baltice. Vocea lui era înaltă, iar tonalitatea neutră, ca şi cum ar fi recitat ceva dintr-o carte.

– Nu. Doar că eşti aşteptat în Moscova. Avionul e deja pe drum şi va ajunge într-o oră. Jumătate de oră va dura realimentarea, iar apoi, în funcție de vreme, trei sau patru ore până la Harkov. Vei ajunge la miezul nopții în Moscova. Ar fi bine să-ți faci bagajele cât timp chem eu o maşină.

Grant țâşni brusc în picioare.

– Da, ai dreptate. Dar nici măcar n-au spus dacă e o misiune? E bine de ştiut. Linia telefonică era sigură, ar fi putut să-mi dea măcar un indiciu. De regulă fac asta.

– Ei bine, de data aceasta nu, răspunse paznicul.

Grant ieşi încet pe uşa de sticlă, păşind pe gazon. Chiar dacă o văzuse pe fată stând pe marginea piscinei, nu o băgă în seamă. Se aplecă să-şi ridice cartea şi însemnele de aur ale situației sale, apoi intră înapoi în casă şi urcă scările care duceau spre dormitor.

Camera era mohorâtă, mobilată doar cu un pat de metal, cu aşternuturile şifonate atârnând pe podea, un scaun de răchită, un dulap de haine nevopsit şi un lavoar sărăcăcios din tablă. Pe podea erau împrăştiate reviste americane şi britanice, iar mai multe romane poliţiste de calitate îndoielnică erau aranjate lângă peretele de sub fereastră.

Grant se aplecă şi scoase de sub pat o valiză italiană ponosită. Apoi începu să împacheteze câteva haine sărăcăcioase, dar curate din dulap. Se spălă cu apă rece, inevitabil folosi săpunul cu aromă de trandafir şi se şterse cu un aşternut de pe pat.

O maşină se auzi afară, iar Grant luă pe el repede nişte haine la fel de ponosite ca acelea pe care le împachetase, îşi puse ceasul la mână, ridică valiza şi coborî scările.

Uşa de la intrare era deschisă şi îi putea vedea pe cei doi paznici vorbind cu şoferul unei limuzine ZIS hărtănite. „Ce imbecili", gândi el (în continuare bărbatul gândea în limba engleză). „Probabil că îi spun să mă ţină sub observaţie să vadă că ajung în siguranţă în avion. Nici nu se gândesc că un străin ar vrea să trăiască în nenorocita lor de ţară". Grant lăsă valiza în pragul uşii, iar privirea lui dispreţuitoare se aţinti asupra hainelor atârnate în cuierul de pe uşa de la bucătărie. Acolo îşi găsi „uniforma" – impermeabilul şi basca neagră care spuneau despre el că este un angajat sovietic –, o puse pe el, îşi ridică valiza, ieşi afară şi, după ce îşi făcu loc cu umărul printre paznici, se aşeză lângă şoferul îmbrăcat sărăcăcios.

Cei doi bărbaţi se traseră un pas în spate, privindu-l cu ochi reci, dar fără să spună vreun cuvânt. Şoferul ridică talpa de pe ambreiaj, iar maşina, deja în viteză, demară rapid pe drumul plin de praf. Vila era situată pe coasta de sud-est a Crimeii, la jumătatea distanţei dintre

Feodosia şi Yalta. Era una dintre numeroasele *dacea*, case de vacanţă ruseşti, de-a lungul lanţului muntos al coastei, parte din riviera rusă. Grant ştia că avusese mare noroc să fie cazat acolo, când ar fi putut fi trimis la o vilă dărăpănată de pe lângă Moscova. Pe măsură ce maşina urca înspre munte, bărbatul se gândea că ei se purtaseră cât putuseră de bine cu el, chiar dacă grija lor pentru bunăstarea sa ascundeau altceva.

Drumul de şaizeci şi cinci de kilometri până la aeroportul din Simferopol dură o oră. Şoseaua fusese pustie şi căruţele de la podgorii, întâlnite din când în când pe parcurs, le făcuseră loc la auzul claxonului. Pretutindeni în Rusia, o maşină însemna o persoană oficială, iar o persoană oficială însemna pericol.

Tot drumul fusese mărginit de câmpuri de trandafiri, alternând cu podgorii, iar înainte de aeroport trona un rond cu trandafiri albi şi roşii, plantaţi astfel încât să formeze un model de stea roşie pe un fond alb. Grant era sătul până peste cap de trandafiri şi abia aştepta să ajungă la Moscova, să scape de mirosul lor dulceag.

Maşina intră pe poarta aeroportului civil şi continuă să meargă de-a lungul unui zid încă vreo doi kilometri, până în zona militară a aerodromului. Şoferul ajunse la o poartă înaltă din sârmă ghimpată, prezentă legitimaţia celor doi paznici înarmaţi cu mitraliere Thompson şi continuă drumul înspre pista de aterizare. Câteva avioane erau în jurul pistei, unele dintre ele fiind avioane militare de transport, evident camuflate, avioane de antrenament cu două motoare, plus două elicoptere. Şoferul se opri şi îl întrebă pe un bărbat în salopetă de avionul lui Grant. Imediat se auzi un huruit metalic din turnul de control şi difuzorul urlă înspre ei:

– La stânga! Mult înainte la stânga! Numărul V-BO.

Urmând instrucțiunile, înaintă pe pistă până ce vocea metalică din difuzor erupse din nou:

– Oprește!

Șoferul frână brusc și un zgomot infernal se auzi deasupra mașinii. Ambii bărbați se aplecară instinctiv, în timp ce patru avioane MIG 17, plonjând din lumina apusului, trecură pe deasupra lor, pregătindu-se de aterizare. Avioanele atinseră pista unul după altul, roțile lor frontale fumegând, iar motoarele huruind. Înaintară încet spre capăt, pentru ca apoi să se întoarcă la turnul de control și hangare.

– Continuați!

Aproximativ o sută de metri mai în față îi aștepta un avion Iliușin 12, inscripționat cu literele de recunoaștere V-BO. O scară mică din aluminiu cobora din cabină, iar mașina opri în fața acesteia. Un membru al echipajului apăru în fața ușii, coborî, se uită cu atenție peste actele șoferului și ale lui Grant, apoi îi făcu semn șoferului să plece, iar lui Grant să-l urmeze. Nu se oferi să-l ajute pe Grant cu valiza, dar acesta urcă cu ea de parcă ar fi fost mai ușoară ca un fulg. Omul ridică apoi scara, trânti ușa și intră în cabină.

Erau douăzeci de locuri libere, iar Grant îl alese pe cel mai apropiat de ușă și își puse centura de siguranță. Din cabina piloților se auziră indicațiile hârâite ale turnului de control, cele două motoare porniră anevoios, iar avionul se puse în mișcare rapid, îndreptându-se spre capătul pistei și ridicându-se în aer.

Grant își desfăcu centura, aprinse o țigară scumpă, marca Troika, și se lăsă pe spate, gândindu-se relaxat atât la trecutul, cât și la viitorul carierei sale.

Donovan Grant rezultase din legătura dintre un halterofil german și o chelneriță din sudul Irlandei. Legătura se consumase preț de cincisprezece minute, pe iarba umedă din fața unui

cort de circ din Belfast. După consumarea actului sexual, tatăl lui Grant îi dăduse chelneriței jumătate de coroană, iar aceasta se întorsese fericită la patul din bucătăria unei cafenele de lângă gară. Când a aflat că așteaptă un copil, se mutase împreună cu mătușa ei în micuțul sat Aughmacloy de la graniță și șase luni mai târziu murise de febră puerperală, la puțin timp după ce născuse un băiețel de cinci kilograme și jumătate. Înainte să moară, l-a botezat pe băiat Donovan (halterofilul își spunea „Puternicul O'Donovan"), Grant fiind numele ei de fată.

Băiatul a fost dat în grija mătușii și a crescut sănătos și puternic, dar foarte tăcut. Nu avea prieteni. Refuza să comunice cu alți copii și îi bătea când voia ceva de la ei. În școală a continuat să fie temut și urât de ceilalți, dar și-a creat o reputație prin box și wrestling în cluburile locale, unde atacurile sale sângeroase și feroce, la un loc cu șiretenia, îi aduceau victorii asupra unor adversari mult mai mari și mai experimentați.

Astfel, prin lupte, a ajuns să fie remarcat de Sinn-Fein[1], pentru care Aughmacloy era un centru important de contrabandă, dar și de tâlharii locali care acționau în același oraș. După terminarea liceului, a început să lucreze pentru ambele grupări. Îl plăteau bine pentru serviciile lui, dar se întâlneau cu el cât mai rar posibil.

Tot în acea perioadă, începuse să fie chinuit de dorințe nestăvilite în nopțile cu lună plină. La vârsta de 16 ani, într-o seară de octombrie, a simțit prima „Chemare", așa cum o numea chiar el, atunci când a ieșit pe stradă și a sugrumat o pisică, lucru care l-a făcut să se simtă „mai bine" pentru o lună întreagă. În noiembrie a omorât un câine ciobănesc, iar de Crăciun a tăiat gâtul unei vaci, la miezul nopții, în hambarul unui vecin.

[1] Partid susținător al mișcării separatiste din Irlanda de Nord. (*n. trad.*)

„Chemările" acestea îl făceau să se „simtă bine". Şi-a dat seama că lumea din sat avea să înceapă să intre la bănuieli cu privire la morţile misterioase ale animalelor, aşa că şi-a cumpărat o bicicletă, iar în fiecare lună pleca din sat în căutare de noi victime. De multe ori trebuia să meargă departe pentru a găsi ce dorea, iar după două luni în care a fost nevoit să se mulţumească cu gâşte şi găini, şi-a luat inima în dinţi şi a ucis un vagabond care dormea pe marginea drumului.

Noaptea erau atât de puţini oameni, încât îşi permitea să plece cu bicicleta la drum mai devreme, ajungând în sate îndepărtate la asfinţit, când oamenii singuratici se întorceau acasă de pe câmp, iar fetele ieşeau afară.

Când omora din când în când câte o fată, nu se „atingea" de cadavrul ei. Nu înţelegea deloc acele lucruri de care auzise, doar minunatul act al uciderii în sine îl făcea să se „simtă mai bine". Nimic altceva.

Înainte să împlinească optsprezece ani, prin Fermanagh, Tyrone şi Armagh începuseră să circule zvonuri înfiorătoare. Când într-o căpiţă de fân a fost găsit cadavrul unei femei strangulate în amiaza mare, zvonurile s-au transformat în panică. Satele au început să fie patrulate de poliţişti cu câini şi de grupuri de oameni, iar poveştile despre „Vârcolac" au strâns jurnaliştii în zonă. De câteva ori prin perindările sale nocturne Grant a fost oprit şi luat la întrebări, dar avea relaţii puternice în Aughmacloy, iar faptul că se antrena din greu pentru a rămâne în formă la meciurile de box era un alibi perfect, căci devenise mândria satului şi concura pentru centura naţională a Irlandei de Nord, la categoria mijlocie.

Înainte de a fi prea târziu, a fost salvat de instinct din nou, mutându-se la Belfast, unde a început o colaborare cu un promotor bătrân de box, care voia să-l ajute să treacă la profesionişti. Disciplina din sala de sport era foarte strictă.

Grant se simțea ca într-o închisoare, iar când sângele îi clocotea în vene, reușea cu greu să nu și omoare adversarul din ring. După ce de două ori a trebuit să fie luat cu forța de pe adversar, doar prin câștigarea campionatului a reușit să nu fie dat afară de promotor.

Grant a câștigat campionatul în 1945 chiar în ziua în care împlinea optsprezece ani, apoi a fost recrutat în armată și a devenit șofer pentru Trupele Regale de Comunicații. Antrenamentele din Anglia îl mai potoliseră sau cel puțin îl făcuseră să fie mai atent atunci când simțea „Chemări". În această perioadă, în nopțile cu lună plină se refugia în patima alcoolului. Se ducea în pădurea de lângă Aldershot cu o sticlă de whisky și o dădea gata așteptând să cadă lat. Apoi, dis-de-dimineață, se întorcea înapoi pe trei cărări, pe jumătate mulțumit, dar pașnic. Dacă era oprit de vreun paznic, nu pățea mare lucru, pentru că superiorul lui ținea la buna sa dispoziție în vederea participării la campionatele de box ale armatei.

Dar secția lui Grant a fost mutată la Berlin în perioada conflictului cu Rusia și astfel a ratat campionatele. Era intrigat de pericolul ce pândea la tot pasul în Berlin și pe parcurs a devenit mai atent și mai șiret. Se îmbăta în continuare crunt în serile cu lună plină, dar în restul timpului urmărea situația și planifica diverse lucruri. Îi plăcea tot ce auzise despre ruși. Îi plăcea violența și viclenia lor, lipsa lor de sentimente. Se hotărâse să treacă de partea lor. Dar cum? Ce le putea oferi? Ce doreau?

Incidentul de la campionatul militar de box l-a convins să treacă de partea lor. Întâmplător, campionatul a avut loc într-o seară cu lună plină. Grant apăra culorile Trupelor Regale, a fost avertizat pentru lovituri sub centură și a fost descalificat în runda a treia pentru faulturi repetate. Tot stadionul l-a huiduit la ieșirea din ring – în frunte cu regimentul său –, iar în dimineața următoare

ofițerul la comandă l-a chemat și l-a informat că îl consideră o rușine pentru Trupele Regale și că urmează să fie trimis acasă.

A fost mutat la Coventry și, cum nimeni nu voia să lucreze ca șofer alături de el, a trebuit să fie transferat la secția de motociclete.

Acest transfer picase cum nu se poate mai bine. Grant a așteptat câteva zile, iar într-o seară, după ce a adunat toată corespondența dintre Reichskanzlerplatz și Sediul Central al Serviciului Militar de Informații, a pornit direct spre sectorul rusesc. A așteptat cu motorul pornit ca poarta de control să se deschidă, lăsând să treacă un taxi, apoi a țâșnit afară și nu s-a oprit decât la punctul de frontieră rusesc.

A fost dus direct la corpul de gardă, unde un ofițer impasibil din spatele biroului l-a întrebat ce dorea.

– Vreau la Serviciile Secrete Sovietice, a spus Grant cu tupeu. Vreau la șeful lor!

Ofițerul i-a aruncat o privire rece, iar apoi a rostit câteva cuvinte în rusă. Soldații care îl aduseseră pe Grant în încăpere au început să-l târască afară, dar Grant s-a descotorosit cu ușurință de aceștia. Unul dintre ei și-a ridicat mitraliera.

– Am o grămadă de documente secrete, a continuat Grant neclintit. Afară, în gențile de piele de pe motocicletă. O idee i-a fulgerat prin cap. O să aveți mari probleme dacă nu mă duceți la sediul Serviciilor Secrete.

Ofițerul a rostit ceva către soldați, care s-au dat un pas în spate.

– Nu există Servicii Secrete, spuse ofițerul într-o engleză prețioasă. Așază-te și completează acest formular.

Grant s-a așezat la birou și a început să completeze un lung formular – nume, adresă, scopul vizitei etc. În acest timp, ofițerul vorbea încet la telefon. Până să termine Grant de completat, încă doi subofițeri, cu chipiuri verzi murdare pe cap și

însemne ierarhice verzi prinse pe uniforma kaki, intraseră în cameră. Ofițerul de frontieră a luat formularul fără măcar să se uite la el, l-a pasat unuia dintre subofițeri, iar aceştia l-au scos afară pe Grant, l-au urcat cu motocicletă cu tot într-o dubă şi l-au încuiat acolo. După un sfert de oră de condus în viteză, duba s-a oprit, iar Grant a coborât într-o curte din spatele unei clădiri impunătoare. Fusese dus înăuntru, urcat în lift, pentru ca în final să se trezească singur într-o cameră fără ferestre. După o oră în care, bănuia el, ruşii verificaseră documentele secrete, a fost condus într-un birou unde îl aştepta un colonel plin de decorații.

Pe birou nu se afla decât o vază cu trandafiri.

Zece ani mai târziu, Grant privea pe fereastra avionului la aglomerarea de lumini aflate la mai mult de şase mii de metri sub el, probabil Harkov. Zâmbi melancolic spre reflexia din geam. Trandafiri. Din momentul acela, viața lui fusese înecată în parfum de trandafiri. Trandafiri şi numai trandafiri.

CAPITOLUL 3

Studii postuniversitare

– Domnule Grant, să înțeleg că doriți să lucrați pentru Uniunea Sovietică?

Trecuse jumătate de oră, colonelul MGB deja se plictisise de interviu. Părea să fi stors toate informațiile posibile de la acest enervant soldat britanic. Mai urma să-i mulțumească politicos pentru desagele pline de secrete militare, iar apoi putea să-l trimită înapoi în celulă, pentru ca într-una zilele următoare să-l expedieze fie la Vorkuta, fie în alt lagăr.

– Da, aş dori să lucrez pentru voi.

– Şi cum ne-ați putea ajuta, domnule Grant? Avem destui muncitori necalificați şi nu avem nevoie de şoferi de camion, zâmbi colonelul. Iar dacă este vorba de box, avem destui oameni care sunt în stare să boxeze. Întâmplător, chiar doi cu şanse la titlul olimpic.

– Mă pricep cel mai bine la ucis oameni. Îmi place să fac asta.

Colonelul văzu licărul ochilor de un albastru spălăcit ai bărbatului din fața sa şi îşi dădu seama că acesta vorbea serios. Vorbea serios. Nu e doar enervant, gândi el, ci şi nebun. Se uită apoi prelung la Grant, gândindu-se dacă merita să prăpădească porții bune de mâncare pe el. Mai bine ar ordona să fie împuşcat. Sau deportat înapoi la britanici, să le dea lor bătăi de cap.

– Nu mă credeți, replică Grant iritat. Nu era în departamentul potrivit, gândi el, şi nici în

fața omului potrivit. Cine se ocupă de treburile astea aici? Grant era convins că rușii aveau o divizie care se ocupa de asasinate. Toată lumea spunea asta. Lasă-mă să vorbesc cu ei și o să ucid pe cineva pentru ei, spuse Grant. Pe oricine ar dori. Acum.

Colonelul îl privi acru. Poate era mai bine să raporteze lucrurile auzite.

– Așteaptă aici, veni răspunsul lui. Se ridică și ieși din cameră, lăsând ușa deschisă. Un paznic apăru în cadrul ușii și rămase cu privirea ațintită asupra lui Grant și cu mâna pe pistol.

Colonelul intră în camera alăturată. Era complet goală. Pe birou se aflau trei telefoane. Ridică receptorul care făcea conexiunea cu Moscova. Când operatorul militar răspunse, colonelul rosti „SMERȘ". De îndată ce SMERȘ intră pe fir, colonelul ceru să fie pus în legătură cu directorul operativ.

După zece minute, agăță receptorul în furcă. Cât noroc! Soluția găsită era simplă și constructivă. Orice s-ar fi întâmplat tot ieșea bine. Dacă englezul reușea să o ducă la bun sfârșit, ar fi fost splendid. Dacă nu reușea, tot ar fi creat suficiente probleme Sectorului de Vest – probleme mari pentru englezi, întrucât Grant era conaționalul lor, probleme cu nemții, întrucât misiunea lui Grant i-ar fi înfricoșat pe spionii lor, probleme cu americanii, care se ocupau de fondurile lui Baumgarten și care ar fi urmat să creadă că securitatea lui lasă de dorit. Mulțumit de el, colonelul intră înapoi în birou și se așeză la loc, în fața lui Grant.

– Vorbiți serios?

– Evident.

– Aveți o memorie bună?

– Da.

– În sectorul britanic se află un doctor german pe nume Baumgarten. Locuiește în

apartamentul numărul 5, pe strada Kurfurstendamn numărul 22. Ştiţi unde vine asta?

– Da.

– În noaptea aceasta, veţi fi plasat înapoi în sectorul britanic, cu tot cu motocicletă. Numerele de înmatriculare vor fi schimbate. Eşti căutat de oamenii tăi. Trebuie să-i înmânezi personal un plic doctorului Baumgarten. Cu uniforma şi cu plicul în mână, nu ar trebui să ai nicio problemă. Vei spune că mesajul este secret şi vei cere o întrevedere cu doctorul între patru ochi, iar apoi îl vei ucide. Colonelul se opri şi ridică din sprâncene. Ai înţeles?

– Da, răspunse Grant sigur pe el. Şi, dacă fac asta, voi mai primi misiuni de genul acesta?

– Tot ce este posibil, îi răspunse colonelul pe un ton indiferent. Mai întâi trebuie să ne demonstrezi de ce eşti în stare. După ce vei încheia misiunea şi te vei întoarce în sectorul sovietic, caută-l pe colonelul Boris.

Bărbatul sună dintr-un clopoţel şi un om îmbrăcat civil intră pe uşă. Colonelul arătă înspre el şi continuă:

– El îţi va da de mâncare. Mai târziu îţi va da şi plicul împreună cu un cuţit produs în America. E o armă foarte bună. Noroc!

Colonelul luă un trandafir din glastră şi îl mirosi prelung.

– Mulţumesc, domnule colonel! răspunse Grant încântat.

Colonelul nici nu-i răspunse, nici nu-şi luă privirea de la floare. Grant ieşi din cameră prin spatele bărbatului îmbrăcat civil.

Avionul trecea peste inima Rusiei. În spatele lor rămaseră furnalele la est de Donetk, iar în partea de vest Niprul se bifurca lângă Dniepropetrovsk. Luminile puternice din Harkov marcaseră frontiera cu Ukraina, iar luminile fade ale micului oraş Kursk rămaseră la rândul

lor în urmă. Grant ştia că sub întunericul nopţii se ascundea marea stepă, unde miile de tone de grâne creşteau şi fremătau în întuneric. Preţ de o oră, pe ultimii patru sute de kilometri până la Moscova, nu avea să se mai vadă nicio oază de lumină jos.

Grant ştia deja multe despre Rusia. După ce asasinase cu succes un important spion al Germaniei de Vest, se strecurase înapoi şi îl găsise cumva pe „colonelul Boris". I-au dat un set de haine civile şi o cască de pilot care să-i ascundă părul şi l-au urcat pe un avion MGB gol, direct spre Moscova.

A urmat un an de semiînchisoare pentru Grant, timp în care bărbatul s-a antrenat pentru a rămâne în formă şi a învăţat rusă, iar mai mulţi informatori, interogatori şi doctori s-au perindat pe lângă el. Tot în acel interval spionii sovietici din Anglia şi Irlanda de Nord i-au cercetat amănunţit trecutul.

La finalul anului, Grant a primit undă verde, atât cât i se putea acorda unui străin. Spionii confirmaseră spusele lui. Informatorii englezi şi americani declaraseră că acesta era total dezinteresat de politica sau obiceiurile sociale ale oricărei ţări din lume, iar doctorii şi psihologii confirmaseră că era maniaco-depresiv, în special în nopţile cu lună plină. Pe lângă toate aceste lucruri, precizaseră şi faptul că Grant era narcisist, nu avea apetit sexual şi suporta extrem de bine durerea. În plus, era într-o formă fizică extraordinară şi, deşi nivelul său academic era unul foarte scăzut, părea să dispună de o isteţime nativă deosebită. Toată lumea era de acord că Grant era un individ periculos, care trebuia exterminat.

Când dosarul lui a ajuns la directorul de personal de la MGB, acesta fusese pe punctul de a scrie *Omorâţi-l* pe copertă, ca apoi să se răzgândească.

În URSS e nevoie să omori mulți oameni, nu pentru că rusul obișnuit este o persoană crudă, deși multe rase de pe vastul teritoriu s-ar încadra în această descriere, ci mai degrabă din motive tactice. Oamenii care se răzvrătesc împotriva statului sunt inamicii acestuia, iar în acest stat nu există loc pentru inamici. Timpul este prea scurt pentru ca cineva să se ocupe de ei. Într-o țară cu o populație de peste 200 de milioane de locuitori poți ucide mii de oameni pe an fără ca cineva să le ducă lipsa. Chiar dacă ar muri un milion de oameni pe an, așa cum se întâmplase deja în trecut, tot nu ar fi o pierdere atât de mare. Singura problemă ar fi numărul mic de călăi. Aceştia au o carieră foarte scurtă, pentru că de regulă se satură de muncă. Sufletele lor se scârbesc de așa ceva. După zece, douăzeci sau o sută de execuții, ființa umană, indiferent cât de inumană ar fi ea, începe să se asocieze cu conceptul morții, concept care intră în corp şi începe să-l macine pe dinăuntru ca un cancer. Călăul cade în patima băuturii, a melancoliei, devine tot mai lent, moleşit şi îi este greu să se concentreze. Când angajatorul observă aceste semne, nu are de ales şi trebuie să ordone execuția călăului şi să găsească altul în loc.

Directorul de personal de la MGB era conştient de această problemă şi căuta veşnic nu doar un asasin stilat, ci şi un măcelar obişnuit. Iar aici avea de-a face cu un bărbat care părea să fie expert în ambele domenii, devotat acestei pasiuni şi, dacă doctorii aveau dreptate, făcut pentru așa ceva.

Preț de un minut, bărbatul completă concentrat ceva în dosarul lui Grant, iar apoi trecu „SMERŞ, Otdel II" pe copertă şi îl puse în teancul de dosare rezolvate.

Departamentul II al SMERŞ, responsabil cu Operațiuni şi Execuții, îl preluă pe Donovan Grant, schimbându-i numele în Granițki.

Următorii doi ani au fost dificili. Trebuise să se întoarcă la şcoală, iar şcoala aceasta îl făcea să-şi dorească să fie înapoi în băncile micuțe din clasa plină de copii, care reprezentaseră singura sa concepție despre ce înseamnă o şcoală. Aici, la şcoala specială pentru străinii din Serviciile de Informații, era înghesuit printre nemți, cehi, polonezi, chinezi şi negri, cu toții scriind sârguincioşi de zor, în timp cel el se chinuia cu materiile care i se păreau complet străine.

Erau cursuri de „Cunoştințe politice generale", care includeau istoria clasei muncitoare, a Partidului Comunist şi a puterilor industriale ale lumii, plus învățăturile lui Marx, Lenin şi Stalin, toate pline de nume străine, pe care Grant abia era în stare să le scrie. Erau cursuri despre „Inamicii clasei muncitoare", prelegeri despre capitalism şi fascism, săptămâni întregi petrecute învățând „Tactici, mobilizări şi propagandă" şi alte săptămâni în care se studiau problemele minorităților, ale raselor coloniale, ale negrilor şi evreilor. La finalul fiecărei luni era o perioadă de examene la care Grant nu reuşea să scrie mai nimic, amestecând bucăți de istorie engleză pe jumătate uitată cu sloganuri comuniste stâlcite, lucrările lui ajungând inevitabil să fie rupte în bucățele, o dată chiar în fața întregii clase.

Nu se lăsă bătut însă, iar când ajunseră la „Materii tehnice" se descurcă mai bine. Învață rapid noțiunile elementare de codare şi încifrare, pentru că dorea să le cunoască. Era bun la „Comunicații" şi înțelese din prima legăturile din marea de contacte, cutii poştale şi curieri, iar notele sale la „Munca de teren", unde fiecare student avea de făcut operațiuni în suburbiile Leningrad şi împrejurimi, fuseseră excelente. În sfârşit, la testele de „Vigilență", „Discreție", „Protecție", „Spontaneitate", „Curaj" şi „Cumpăt" luase cele mai mari note din toată şcoala.

La finalul anului, raportul către SMERŞ arăta în felul următor: „Valoare politică – zero. Valoare pe plan operațional – excelent", iar Otdel II erau interesați fix de acest lucru.

Următorul an l-a petrecut alături alți studenți străini, printre sute de studenți ruși, la Şcoala de Terorism şi Diversiune din Kuciino, în afara Moscovei. Aici Grant a excelat la cursurile de judo, box, atletism, fotografie şi radio, sub supravegherea faimosului colonel Arkadie Fotoiev, părintele spionajului modern rusesc, şi a urmat un instructaj în folosirea armelor de calibru mic, sub îndrumarea locotenentului-colonel Nikolai Godlovski, campionul sovietic de tir.

În decursul acestui an, de două ori, o maşină MGB a venit după el fără niciun avertisment în prealabil, pentru a-l duce la una din închisorile din Moscova. Acolo, cu o glugă neagră trasă peste cap, avea voie să ducă la bun sfârşit execuții, prin diverse metode – ştreang, topor, mitralieră. De asemenea, i se făceau teste medicale, electrocardiograme, i se lua tensiunea în timp ce se afla acolo, dar şi după aceea, fără a-l informa de scopul şi constatările acestor măsurători.

A fost un an bun, iar Grant simțise, pe bună dreptate, că eforturile lui erau apreciate.

În 1949 şi 1950 Grant a primit permisiunea de a participa la unele mici misiuni cu comandouri sau *avanposturi*, în țările satelite. Erau misiuni de tortură sau asasinate simple ale spionilor ruşi suspectați de trădare. Grant îşi executa sarcinile cu multă grijă şi discreție şi, cu toate că era urmărit în permanență, nu dădea nici cel mai mic semn de slăbiciune şi nici nu se îndepărta câtuşi de puțin de standardele impuse. Poate că ar fi fost altcumva dacă trebuia să ucidă într-o noapte cu lună plină, dar superiorii săi, ştiind că în acele perioade nu l-ar fi

putut controla şi că nici el nu ar fi reuşit acest lucru, alegeau date sigure. Nopţile cu lună plină fuseseră rezervate strict pentru măcelurile din închisoare şi din când în când primea misiuni de genul acesta drept recompensă.

Într-un final, eforturile lui Grant au devenit tot mai apreciate chiar şi pe plan oficial în 1951 şi 1952. Mulţumită muncii sale excelente, în special în sectorul estic din Berlin, a primit cetăţenie sovietică şi un spor salarial, care în 1953 ajunsese la frumoasa sumă de 5000 de ruble pe lună. În 1953 a primit gradul de maior cu drept de pensie (experienţa sa profesională fiind calculată din prima zi în care îl cunoscuse pe „colonelul Boris") şi vila din Crimeea. De asemenea, primise doi paznici, care îl protejau, dar aveau grijă în acelaşi timp ca nu cumva să se întoarcă împotriva lor, iar o dată pe lună era dus la cea mai apropiată închisoare, unde putea să-şi facă de cap cu execuţiile în limita candidaţilor disponibili.

În mod evident, Grant nu avea prieteni. Toţi cei cu care intrase în contact fie îl urau, fie se temeau de el sau îl invidiau. Nu avea nici măcar contacte profesionale care în lumea oficialilor sovietici ar putea trece drept prietenii. Dar şi să-şi fi dat seama de acest lucru, tot nu i-ar fi păsat. Pe el îl interesau doar victimele, iar restul vieţii era înăuntrul său, alături de gândurile sale bogate.

Însă cei de la SMERŞ erau de partea lui. În Uniunea Sovietică, atunci când ai sprijinul SMERŞ, nu ai nevoie de prieteni şi nu ai de ce să-ţi faci griji. Tot ce trebuie să faci este să te menţii sub aripa lor neagră.

Pe măsură ce avionul începea să piardă altitudine în coborârea spre aeroportul Tuşino, situat la sud de Moscova, Grant încă se gândea la poziţia pe care o ocupa în ochii angajatorilor săi.

Era în vârful piramidei, ca principalul călău al SMERȘ, așadar, al Uniunii Sovietice. Ce mai putea să obțină? O nouă promovare? Mai mulți ani? Mai multe brizbrizuri de aur? Misiuni mai importante? Putea oare să mai evolueze?

Se părea că nu prea mai avea ce să facă. Să fi existat oare cineva, în altă țară, cineva pe care trebuia să-l extermine pentru a obține supremația absolută?

Capitolul 4

Mogulii morții

SMERŞ este organizația oficială a Uniunii Sovietice care se ocupă cu execuții şi asasinate, atât pe teritoriul țării, cât şi în străinătate, având un efectiv de 40.000 de angajați, atât bărbați, cât şi femei, în anul 1955. Denumirea de SMERŞ e o prescurtare de la „Smiert Şpionam" – „Moarte Spionilor", nume folosit de către oficialii sovietici. Niciun om normal întreg la minte nu ar îndrăzni să folosească această denumire în public. Sediul central SMERŞ e o clădire modernă, imensă, dar urâtă, situată pe Sretenka Uliția la numărul 13. Trecătorii îşi lasă privirea în pământ când trec pe lângă cei doi paznici cu mitraliere aflați de o parte şi de alta a treptelor ce urcă spre uriaşa uşă dublă din fier masiv. Dacă îşi pot aduce aminte la timp unde se află, sau dacă pot să facă asta fără să genereze suspiciuni, traversează strada pentru a-şi continua drumul pe cealaltă parte.

Conducerea SMERŞ e situată la etajul al doilea. Cea mai importantă cameră de pe etaj este imensă, cu pereții vopsiți într-o nuanță deschisă de verde oliv, culoare tipică pentru birourile conducătorilor din toată lumea. În spatele uşii bine blindate se află două ferestre de la care se poate observa curtea din spate a clădirii. Pe întregul etaj, podeaua este acoperită de o mochetă caucaziană multicoloră, de calitate superioară. În colțul din stânga al camerei

găsim un birou masiv din lemn de stejar, birou acoperit cu catifea roşie presată sub o placă grea de sticlă.

În stânga biroului se află coşurile marcate „PRIMITE" şi „DE TRIMIS", iar în dreapta patru telefoane.

O masă de conferinţă cu opt scaune cu spătar, din piele roşie, este plasată perpendicular pe mijlocul biroului, la o oarecare distanţă. Masa are, de asemenea, un înveliş de catifea roşie, dar fără sticlă de protecţie. Pe masă sunt mai multe scrumiere şi două carafe mari de apă.

Pe pereţi atârnă patru tablouri mari, în rame aurite: un portet al lui Stalin deasupra uşii, faţă în faţă cu un portret al lui Lenin aflat între cele două geamuri, unde până la 13 ianuarie 1954 se afiase un portret al lui Beria, iar acum se afla cel al generalului Ivan Aleksandrovici Serov, şeful KGB.

Pe peretele din stânga, sub portretul lui Bulganin, se află un ecran mare de televizor, plasat într-o cutie elegantă din lemn de stejar. Tot acolo este ascuns un aparat de înregistări, care poate fi activat de la birou. Microfoanele aparatului sunt extinse pe sub masa de conferinţă, cablurile trecând pe sub picioarele de lemn. Lângă televizor este o uşă care dă înspre closetul de serviciu, dar şi spre o cameră mică de proiecţie pentru filme secrete.

Sub portretul generalului Serov se află biblioteca ale cărei rafturi de sus cuprind operele lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin, iar pe rafturile uşor accesibile cărţi de spionaj, contraspionaj, poliţie şi criminologie în foarte multe limbi. Lângă bibliotecă, lipită de perete, se află o masă lungă şi îngustă, pe care sunt puse mai multe dosare legate în piele, cu data aurită ştampilată pe coperţi. Acestea conţin fotografii cu cetăţeni ai Uniunii Sovietice şi străini care au fost asasinaţi de către SMERŞ.

În timp ce Grant ateriza pe aeroportul din Tuşino, cu puţină vreme înainte de miezul nopţii, un bărbat cu o înfăţişare ameninţătoare, la aproape cincizeci de ani, stătea la masă răsfoind volumul datat 1954.

Şeful SMERŞ, general-colonelul Gruboza-boişcikov, cunoscut drept „G" în clădire, era îmbrăcat cu o tunică kaki cu guler înalt şi pantaloni albaştri închis cu două dungi subţiri şi roşii brăzdate pe lateral. Pantalonii erau vârâţi în bocanci din piele neagră. Pe piept avea trei rânduri de panglici de medalii – două ordine ale lui Lenin, Ordinul lui Suvorov, Ordinul lui Alexandr Nevski, două ordine Steagul Roşu, medalia pentru servicii meritorii aduse statului şi medalii pentru apărarea Moscovei şi cucerirea Berlinului. În coada acestora se afla Ordinul Imperiului Britanic, alături de Medalia Americană pentru Servicii Meritorii. Deasupra trona steaua din aur acordată eroilor Uniunii Sovietice.

Faţa îngustă a bărbatului avea trăsături ascuţite, cu pungi sub ochii căprui, rotunzi şi sticloşi, umbriţi de sprâncene groase şi negre. Era ras în cap, iar pielea albă strălucea în lumina candelabrului din centrul camerei. Gura mare, macabră se profila deasupra bărbiei cu o gropiţă în centru. Faţa era dură, înfricoşător de autoritară.

Unul din telefoanele de pe birou sună încetişor, iar general-colonelul se îndreptă cu paşi apăsaţi spre scaunul său înalt din spatele biroului. Se aşeză şi ridică receptorul telefonului marcat cu literele VCi, prescurtarea de la *vîsokociastoti*, adică frecvenţă înaltă. Numai în jur de cincizeci oficiali sunt conectaţi la liniile VCi, fiecare dintre ei fiind fie ministru, fie conducător de departament. Operatorii sunt ofiţeri de securitate din Kremlin şi nici măcar ei nu pot asculta convorbirile, deşi fiecare cuvânt rostit este automat înregistrat.

– Alo?

– Serov la telefon. Ce urmări a avut întâlnirea Prezidiului din dimineața aceasta?

– Am o întâlnire acolo în câteva minute, tovarăşe general, cu RUMID[1], GRU[2] şi, desigur, MGB. În continuare, dacă ne vom înțelege asupra faptului, mă voi întâlni cu directorul operativ şi directorul logistic. Dacă va fi nevoie de lichidări, mi-am luat măsuri de precauție să aduc persoana potrivită la Moscova. Eu însumi voi supraveghea pregătirile. Nu vrem încă un incident de genul Hoklov.

– Sigur că nu. Dați-mi un telefon după prima întâlnire. Vreau să dau raportul la Prezidiu mâine dimineață.

– Desigur, tovarăşe general.

Generalul G puse receptorul înapoi în furcă şi apăsă o sonerie de sub birou. În acelaşi timp, apăsă şi pe butonul de înregistrări. Consultantul său în operațiuni defensive, un căpitan MGB, intră înăuntru.

– Au ajuns?

– Da, tovarăşe general.

– Cheamă-i înăuntru.

În câteva minute, şase oameni, dintre care cinci în uniformă, intrară în cameră şi, fără să se uite la bărbatul din spatele biroului, se aşezară la masa de conferință. Trei dintre ei erau ofițeri superiori, şefi ai altor departamente, fiecare fiind însoțit de un consultant. În Uniunea Sovietică, nimeni nu se duce singur la o conferință. Pentru protecția sa, dar şi pentru liniştea departamentului, oricine participă la o conferință aduce cu el un martor, pentru departamentul să aibă două versiuni disponibile, dar

[1] Departamentul de servicii de informații al Ministerului de Afaceri Externe (*n. trad.*).

[2] *Glavnoe Razvedivatel'noe Upravlenie*, departamentul de informații al Statului Major General al Armatei Roşii (*n. trad.*).

mai presus de toate, pentru ca spusele să poată fi verificate. Acest lucru este cu atât mai important dacă are loc o investigație. La conferință nu se iau notițe, iar deciziile ajung înapoi la departamente pe cale orală.

În capătul mesei stătea general-locotenentul Slavin, directorul GRU, departamentul serviciilor de informații ale Armatei, cu un colonel drept consultant. De partea cealaltă se afla generalul Vozdvișenski de la RUMID, departamentul de servicii de informații al Ministerului de Afaceri Externe, însoțit de un bărbat la vreo 40 de ani, îmbrăcat în civil. Cu spatele la ușă era colonelul Securității de Stat Nikitin, directorul serviciilor de informații pentru MGB, serviciile secrete sovietice, cu un maior alături de el.

– Bună seara, tovarăși!

Un murmur politicos se auzi din partea celor trei ofițeri superiori. Fiecare dintre ei știa – și fiecare era convins că doar el știa – că tot ce se vorbea în cameră era înregistrat, și astfel se hotărâseră, fără să-i mai spună însoțitorului, să rostească minimul de cuvinte necesare, totul, desigur, în interesul statului.

– Să fumăm, rosti generalul G, care scoase apoi un pachet de țigări Moskva-Volga și aprinse una cu o brichetă Zippo americană. Brichetele se aprinseră la toată masa. Generalul G prinse filtrul lung, de carton al țigării între dinți, în colțul drept al gurii. Începu să vorbească în propoziții scurte, cuvintele ieșind pe gură printre pufăiturile țigării aprinse.

– Tovarăși, ne-am strâns la instrucțiunile tovarășului general Serov. Generalul Serov, din partea Prezidiului, mi-a dat ordin să vă aduc la cunoștință anumite chestiuni ale politicii statului. În continuare trebuie să ne consultăm în vederea recomandării unui plan de acțiune conform politicii în cauză. Trebuie să ajungem rapid la o concluzie, care va fi de importanță vitală

pentru stat. Prin urmare, decizia noastră trebuie să fie corectă.

Generalul G luă o pauză de efect, pentru a sublinia importanța cuvintelor sale, apoi examină pe rând fețele celor trei ofițeri de la masă. Aceştia îi întoarseră privile nepăsători, dar cu siguranță tulburați, chiar dacă nu lăsau să se vadă acest lucru. Urmau să arunce o privire în abis. Urmau să afle un secret de stat, secret care ar fi putut la un moment dat să aibă consecințe dezastruoase pentru ei. Iar acum, stând în camera tăcută, simțeau cum se scaldă în incandescența teribilă care izvorăşte din centrul puterii Uniunii Sovietice – Înaltul Prezidiu.

Țigara scuturã ultimul strop de scrum pe tunica generalului G. Acesta îl şterse cu mâna şi aruncă mucul în coşul din spatele biroului. Apoi mai aprinse o țigară şi continuă:

– Recomandarea noastră are de-a face cu un act de terorism care nu are cum să nu sară în ochi, act care urmează să fie executat în teritoriile inamice în următoarele trei luni.

Şase perechi de ochi goi îl urmăreau pe şeful SMERŞ, aşteptând continuarea.

– Tovarăşi! continuă generalul G lăsându-se pe spate în scaun şi ridicând tonul vocii, politica externă a Uniunii Sovietice a intrat într-o nouă etapă. Cândva era o politică „dură", o politică (glumi el, referindu-se la numele lui Stalin[1]) de oțel. Politica, oricât de reuşită ar fi fost, a stârnit tensiuni periculoase în Vest, în special în America. Americanii sunt oameni imprevizibili, isterici. Rapoartele serviciilor noastre de informații au început să indice că-i împingem pe americani spre declanşarea unui atac atomic nedeclarat asupra noastră. Ați citit rapoartele şi ştiți că tot ce vă spun este adevărat. Noi nu dorim un asemenea război. Dacă

[1] În limba rusă, *stal'* înseamnă oțel.

urmează să fie un război, noi vom fi cei care vom hotărî data. Câțiva americani puternici, în special gruparea Pentagonului condusă de amiralul Radford, au fost ajutați în planurile lor instigatoare chiar de reușitele procedurii noastre „dure". Așadar am decis că a venit timpul să ne schimbăm metodele, păstrând țelurile. O nouă procedură a fost creată, una „dură-moale". Geneva e locul unde a luat naștere procedura. Am fost „moi". China amenință Quemoy și Matsu. Devenim „duri". Ne deschidem granițele pentru o grămadă de jurnaliști, actori și artiști, cu toate că știm că mulți dintre ei sunt spioni. Liderii noștri râd și glumesc la recepțiile de la Moscova, iar în mijlocul lor declanșăm marea lovitură. Tovarășii Bulganin, Hrușciov și tovarășul general Serov (generalul G include numele acestuia special pentru a fi înregistrat pe bandă) fac vizite în Orient și în India și ponegresc Anglia. Când se întorc, poartă o discuție prietenoasă cu ambasadorul britanic despre vizita lor la Londra și lucrurile pot continua. Motivații, zâmbete, iar apoi încruntări și Occidentul devine confuz. Tensiunile se destind înainte să devină grave. Inamicii noștri nu pot reacționa bine, iar strategiile lor sunt dezorganizate. În același timp oamenii de rând râd la glumele noastre, se uită la meciuri și sunt încântați când eliberăm câțiva prizonieri de război pe care risipim mâncare prețioasă.

Oamenii de la masă zâmbiră încântați. Ce procedură genială! Cum ne batem joc de occidentali chiar la ei acasă!

– În același timp, continuă generalul G, zâmbind la rândul său mulțumit de reacțiile provocate, noi continuăm planul – revoluție în Maroc, armate în Egipt, prietenie cu Iugoslavia, probleme în Cipru, revolte în Turcia, greve în Anglia, avantaje pe plan politic în Franța – nu există front pe lumea aceasta unde să nu avansăm încet.

Generalul G observă ochii bărbaților sclipind de lăcomie. Reușise să-i înmoaie, dar acum era timpul să fie dur. Era timpul să-i învețe pe propria lor piele ce înseamnă procedura. Serviciile de Informații trebuiau să se implice la rândul lor în acest joc pe care îl jucaseră alții. Generalul se aplecă încet în față, își propti cotul drept pe birou și ridică pumnul în aer.

– Dar tovarăși, continuă el pe un ton moale, unde a eșuat procedura URSS? Cine a fost slab când ar fi trebuit să fie dur? Cine a avut de pierdut pe când toate celelalte departamente câștigau? Cine a făcut Uniunea Sovietică să fie de râsul lumii prin erorile sale impardonabile? CINE?

Generalul aproape că urla și se gândea cât de bine punea în practică denunțul cerut de Prezidiu. Cât de bine urma să se audă totul pe casetă, când va fi ajuns la Serov!

Se uită apoi la fețele palide, întrebătoare ale bărbaților de la masa de conferință și izbi cu pumnul în birou.

– Întregul Serviciu de Informații al Uniunii Sovietice, tovarăși! urlă acesta cu furie. Noi suntem trântorii, sabotorii, trădătorii! Noi nu suntem în stare să servim Uniunea Sovietică în această glorioasă, măreață luptă. Noi! urlă el încă o dată, agitând mâna în aer. Noi toți! Apoi vocea îi reveni la normal. Tovarăși, uitați-vă la rapoarte. *Sukin sîn!* își permise el să înjure. Îl pierdem pe Guzenko, iar apoi pe toți funcționarii din Canada, pe omul de știință Fuchs, pe oamenii din America, îl pierdem pe Tokaev, urmează afacerea scandaloasă Hoklov, care a adus numai prejudicii țării noastre, îi pierdem pe Petrov și pe nevasta lui în Australia – doar încurcături. Lista e nesfârșită – înfrângere după înfrângere – și vă garantez că nu am menționat nici măcar jumătate din ea.

Generalul luă o pauză, iar apoi continuă pe tonul cel mai blând posibil:

– Tovarăşi, trebuie să vă spun că dacă nu reuşim ca în această seară să recomandăm ceva pentru o glorioasă victorie a Serviciilor de Informaţii, şi dacă nu procedăm corect, iar ea este acceptată, va genera probleme.

Generalul se gândi apoi la o frază de încheiere care să marcheze ameninţarea fără să fie extrem de direct, şi o găsi.

– Va genera – continuă el să vorbească, apoi luă o scurtă pauză, uitându-se cu blândeţe spre masă – nemulţumiri.

CAPITOLUL 5

Konspirația

Mujicii fuseseră biciuiți. Generalul G le oferi câteva minute ca să-și revină din șocul biciuirii oficiale ce tocmai fusese dusă la bun sfârșit.

Nimeni nu spusese nimic în apărare. Nimeni nu vorbise în numele departamentului său și nici nu menționase zecile de victorii ale Serviciilor de Informații sovietice care ar fi putut să stea în balanță alături de puținele greșeli. Și nimeni nu punea la îndoială dreptul șefului SMERȘ, care era de altfel la fel de vinovat ca și ei, de a denunța acuzările. Cuvântul, cu literă de lege, venise din partea Tronului, iar generalul G fusese ales drept mesager. Era o mare onoare pentru generalul G să fie el cel ales, un semn al unei posibile avansări în rang, și toată lumea remarcase că în ierarhia comitetului de informații generalul G, cu SMERȘ în spatele său, se ridicase până în vârf. La capătul mesei, reprezentantul Ministerului de Externe, general-locotenentul Vozdvișenski de la RUMID, privea fumul țigării sale Kazbek și se gândea cum Molotov îi spusese în particular, după moartea lui Beria, că generalul G urma să ajungă departe. Vozdvișenski gândise inițial că Molotov se înșală, cu siguranță. Beria îl detestase încă de la început pe G și îi încetinise promovările pe cât posibil, ținându-l cât mai departe de putere într-un departament minor al Ministerului Securității de Stat de atunci, minister desființat de Beria după moartea lui Stalin. Până în 1952, G fusese asistentul unuia dintre șefii acestui

minister. După ce postul a fost desființat, și-a canalizat energia pentru a complota împotriva lui Beria, lucrând sub ordinele fantasticului general Serov, care reușise prin influența sa să-l protejeze.

Serov, un erou al Uniunii Sovietice și un veteran al faimoșilor predecesori MGB - CEKA, OGPU, NKVD și MVD[1] - era mai important decât Beria. Fusese implicat direct în execuțiile în masă din anii '30 când un milion de oameni au fost uciși, organizase multe din celebrele procese de la Moscova, organizase genocidul sângeros din munții Caucaz, în februarie 1944, și fusese la baza deportărilor în masă din statele baltice, a răpirii savanților germani și a furtului invențiilor acestora, contribuind astfel la importantul salt tehnologic al Rusiei postbelice.

Beria împreună cu oamenii săi fuseseră spânzurați, în timp ce generalul G primise SMERȘ drept recompensă. Iar generalul de armată Ivan Serov, alături de Bulganin și Hrușciov, conduceau acum Rusia. Poate că într-o bună zi urma să rămână singur acolo în vârf. Dar, gândi în continuare generalul Vozdvișenski, uitându-se la reflexia craniului ras pe suprafața mesei, generalul G avea să fie undeva în spatele său.

Craniul se ridică, iar generalul G se uită fix în ochii generalului Vozdvișenski, aflat în capătul opus al mesei. Acesta din urmă reuși să privească înapoi calm, ba chiar cu o urmă de stimă.

Interesant, gândi generalul G. Haide să-l punem în centrul atenției și să vedem ce iese în continuare.

– Tovarăși, zâmbi G, haideți să nu disperăm. Până și cel mai înalt copac urmează să fie tăiat la un moment dat. Niciodată nu am crezut că departamentele noastre pot să fie atât de bune încât să fie ferite de critici. Lucrurile pe care am fost însărcinat să vi le spun nu ar fi trebuit să fie

[1] Denumiri din perioade distincte ale serviciilor secrete sovietice (*n. trad.*)

o surpriză pentru noi. Aşadar, să primim această provocare aşa cum se cade şi să trecem la fapte.

Niciun zâmbet nu veni ca urmare a vorbelor goale ale generalului. Acesta nici nu se aşteptase la aşa ceva. Îşi aprinse încă o ţigară şi continuă.

– Am spus că trebuie să plănuim urgent un act terorist, pe plan informaţional, iar unul dintre departamentele noastre – al meu, fără nicio îndoială – va fi responsabil de el.

Un oftat de uşurare înconjură masa. Măcar SMERŞ urma să fie departamentul responsabil! Era ceva.

– Dar nu va fi deloc uşor să ne găsim ţinta, adăugă G, iar responsabilitatea alegerii corecte va fi foarte mare.

Moale – dur, dur – moale. Acum mingea era înapoi în terenul celor de la masa de conferinţă.

– Nu avem de-a face cu aruncarea în aer a unei clădiri sau cu asasinarea unui ministru, rosti G. Nici nu ne gândim la asemenea mişcări convenţionale. Operaţiunea noastră trebuie să fie delicată şi să afecteze inima agenţilor secreţi din Vest. Trebuie să provocăm daune grave duşmanilor – daune care să nu ajungă la cunoştinţa publicului, dar care să fie subiect de discuţii în cercurile guvernamentale. Dar, de asemenea, trebuie să provocăm şi un scandal public atât de devastator încât lumea să se minuneze de prostia inamicilor noştri. În mod normal, guvernele vor şti că o conspiraţie sovietică va fi provocat tot. Acesta e un lucru bun. Va fi dovada durităţii noastre. Iar agenţii şi spionii vestici vor cunoaşte, la rândul lor, că e opera noastră, se vor minuna şi vor tremura de frică. Trădătorii îşi vor schimba gândurile, conducătorii noştri vor fi motivaţi. Vor fi încurajaţi astfel să depună eforturi mai mari, inspiraţi de puterea şi genialitatea noastră. Desigur, vom nega orice implicare şi e recomandat ca oamenii de rând din Uniunea Sovietică să nu afle niciodată despre complicitatea noastră.

Generalul G luă o pauză, se uită la reprezentantul RUMID de la masă, care din nou răspunse privirii lui impasibil.

– Iar acum să alegem organizația pe care o vom ataca și să ne alegem și ținta din cadrul acelei organizații. Tovarășe general-locotenent Vozdvișenski, din moment ce puteți să observați scena internațională a serviciilor de informații dintr-o poziție neutră (aceasta era o mică înțepătură datorată gelozici existente între serviciile militare de informații ale GRU și serviciile secrete MGB), puteți binevoi să cercetați terenul pentru noi. Am dori să știm opinia dumneavoastră referitoare la serviciile de informații din Vest. Apoi vom alege ținta cea mai periculoasă și pe care dorim cel mai mult să o eliminăm.

Generalul G se lăsă pe spate și își puse coatele pe brațele scaunului cu mainile împreunate, degetele sprijinindu-i bărbia, precum un profesor pregătit să asculte o interpretare de text. Generalul Vozdvișenski nu fusese luat prin surprindere de sarcina dată. Servise în străinătate serviciile de informații preț de treizeci de ani. Lucrase sub comanda lui Litvinoff la ambasada sovietică de la Londra. Apoi lucrase cu Agenția TASS în New York, înapoi la Londra, iar într-un final la Amtorg, organizația de afaceri sovietică. Timp de cinci ani fusese trimis ca atașat militar la ambasada din Stockholm sub îndrumarea genialei Madame Kollontai, îl antrenase pe Sorge, marele spion sovietic înainte ca acesta să meargă la Tokyo. În timpul războiului fusese director în Elveția sau „Schmidtland", după cum i se spunea țării în jargonul spionilor, iar acolo pusese bazele rețelei (prost utilizate, din păcate) „Lucy". Ba chiar ajunsese de câteva ori în Germania pe post de curier pentru „Rote Kapelle" și abia reușise să scape de acolo. După război, trasferat fiind la Ministerul de Externe, participase direct la operațiunile Burgess și Maclean și la nenumărate alte planuri de a penetra ministerele de externe din

Occident. Fusese un spion profesionist până în măduva oaselor şi acum era pregătit să-şi expună opiniile referitoare la rivalii săi de o viaţă.

Secundul din dreptul său nu era la fel de degajat. Era stresat văzând că RUMID este scos în faţă prin acest mod, fără să fi fost înştiinţaţi în prealabil. Încerca să-şi păstreze mintea limpede şi să audă fiecare cuvânt.

– În această situaţie, spuse generalul Vozdvişenski cu atenţie, nu trebuie să facem confuzia între om şi departamentul său. Fiecare ţară are spioni buni, dar nu întotdeauna cele mai mari ţări au cei mai buni sau cei mai mulţi spioni. Însă serviciile secrete costă mult şi ţările mici nu-şi permit eforturi financiare coordonate care să susţină servicii de informaţii integre – departamente de contrafaceri, reţele radio, înregistrări sau departamente de evaluare a agenţilor. Există agenţi în slujba Norvegiei, Olandei, Belgiei şi chiar a Portugaliei care ar putea să ne dea mari bătăi de cap dacă ţările lor ar şti valoarea rapoartelor prezentate sau cum să-i folosească cel mai bine. Dar nu ştiu acest lucru. În loc să paseze informaţiile puterilor mai mari preferă să le păstreze pentru ei şi să se simtă mai importanţi. Deci nu trebuie să ne facem griji cu aceste ţări mici. Generalul se opri preţ de o secundă, apoi continuă. Asta, până când vine vorba de Suedia. Aceştia ne spionează de secole. Tot timpul au avut informaţii referitoare la ţările baltice mai bune chiar decât Finlanda sau Germania. Sunt periculoşi. Aş dori să le oprim activităţile.

– Tovarăşe, îl întrerupse generalul G, tot timpul există scandaluri de spionaj în Suedia. Încă unul nu ar fi indicat. Te rog, continuă.

– Italia poate să fie scoasă din calcul, urmă generalul Vozdvişenski, fără să bage în seamă întreruperea. Sunt inteligenţi şi activi, dar nu ne deranjează nicicum. Sunt interesaţi doar de teritoriile de lângă ei, de zonele mediteraneene. La fel putem spune şi despre Spania, în afara faptului

că serviciile lor de contrainformații ne-au pus mari probleme. Am pierdut mulți oameni buni din cauza acestor fasciști. Dar am pierde și mai mulți dacă ei ar fi ținta noastră și nici nu am realiza mare lucru. Încă nu sunt pregătiți pentru o revoluție. În Franța, deși avem oameni infiltrați în majoritatea serviciilor secrete, Deuxième Bureau încă e periculos. Un bărbat pe nume Mathis îl conduce, pus acolo de către Mendes. Ar fi o țintă bună și am avea cum să lucrăm în Franța.

– Francezii știu să aibă grijă de ei, îl întrerupse generalul G.

– Cu Anglia treaba stă altcumva, continuă Vozdvișenski. Presupun că toți avem un dram de respect pentru serviciile lor secrete, spuse generalul privind în jurul mesei. Toată lumea clătină din cap afirmativ, inclusiv generalul G. Serviciile lor sunt excelente, urmă acesta. Anglia, fiind o insulă, are numeroase avantaje de securitate, iar așa-zisul MI5 angajează oameni capabili și bine pregătiți. Serviciile lor secrete sunt însă mai bune. Tot timpul au avut succes, iar în unele tipuri de operațiuni sunt chiar peste nivelul nostru. Agenții lor sunt buni, sunt plătiți puțin – cam în jur de o mie sau două mii de ruble pe lună –, dar își servesc țara. Cu toate acestea, ei nu au niciun fel de privilegii în Anglia, nu sunt scutiți de taxe și nu au magazine speciale, cum avem noi, de unde pot cumpăra bunuri ieftine. În afară nu sunt văzuți foarte bine, iar nevestele lor trebuie să spună că sunt neveste de funcționari când părăsesc țara. Rareori primesc medalii înainte de retragere, dar, cu toate acestea, acești oameni muncesc din greu. E chiar interesant. Poate că tradiția lor în educație are un cuvânt de spus aici. Poate pasiunea lor pentru aventură. Dar e ciudat că sunt atât de pricepuți, căci altfel nu au complotul în sânge. Generalul simți că vorbele sale sunt prea lingușitoare și continuă. Desigur, o mare parte din forța lor are la bază mitul Scotland Yard,

Sherlock Holmes sau Serviciile Secrete. Nu trebuie să ne temem de acești domni. Dar ar fi bine să putem elimina acest mit.

– Dar americanii? întrebă generalul G, dorind să oprească laudele lui Vozdvișenski la adresa serviciilor de informații britanice. Tirada lui referitoare la tradiția învățământuui britanic urma să sune bine la tribunal. În continuare, spera G, ar fi trebui să spună că Pentagonul e mai puternic decât Kremlinul.

– Americanii au cele mai numeroase și mai bogate servicii secrete dintre toți inamicii noștri. Din punct de vedere tehnic, cum ar fi radiouri, arme și echipamente, sunt cei mai buni. Dar nu-și înțeleg îndatoririle așa cum trebuie. Devin entuziasmați atunci când un spion balcanic le spune că are o armată secretă în Ucraina. Îl umplu de bani să cumpere cizme pentru soldați, spionul fuge la Paris și prăpădește banii pe femei. Americanii încearcă să cumpere totul. Spionii buni nu lucrează doar pentru bani – doar cei slabi, care se găsesc în număr mare la ei.

– Dar au suficiente reușite, tovarășe, spuse cu blândețe generalul G. Poate îi subestimați.

Vozdvișenski ridică din umeri.

– Trebuie să aibă o oarecare rată de succes, tovarășe general. Eu unul nu cred că atenția acestei conferințe trebuie ațintită asupra americanilor, remarcă Vozdvișenski, care se lăsă apoi pe spate în scaun și scoase tabachera.

– Un punct de vedere foarte interesant, spuse pe un ton rece generalul G. Tovarășe general Slavin?

Generalul Slavin de la GRU nu avea nicio intenție să preia cuvântul.

– Am ascultat cu deosebit interes spusele tovarășului general Vozdvișenski. Nu am nimic de adăugat.

Colonelul de securitate Nikitin din cadrul MGB gândi că nu ar strica să-i arunce într-o

lumină proastă pe cei din GRU, evidențiind lipsa lor de idei, dar în același timp făcând o mică recomandare cu care probabil toți cei prezenți ar fi fost de acord – și ceva ce cu siguranță generalul G voia să spună chiar el. De asemenea, colonelul Nikitin știa că serviciile secrete sovietice l-ar fi susținut, ținând cont de propunerea celor din Prezidiu.

Recomand serviciile secrete Britanice ca obiectiv al operațiunii noastre teroriste, spuse el hotărât. Departamentul meu nu-i vede ca niște adversari de clasă, dar sunt cei mai buni dintre cei mediocri.

Generalul G se enervă pe tonul autoritar al bărbatului și pentru faptul că îi furase idea, el urmând să sugereze exact același lucru. Își bătu ușor țigara de birou, pentru a recăpăta controlul asupra discuției.

– Tovarăși, am căzut de acord? Un atac terorist asupra serviciilor secrete britanice?

Toată lumea de la masă încuviință.

– Bun. Susțin acest lucru. Iar acum să stabilim ținta din această organizație. Îmi amintesc că tovarășul general Vozdvișenski ne spunea ceva referitor la mitul puterii acestor servicii secrete. Cum putem să demolăm mitul și astfel să izbim organizația din plin? Unde se ascunde acest mit? Nu putem să distrugem toată organizația dintr-o singură lovitură? Să atacăm capul organizației? Cine este la conducerea serviciilor secrete britanice?

Asistentul colonelului Nikitin îi șopti acestuia ceva la ureche, iar colonelul se hotărî că putea și chiar trebuia să răspundă la această întrebare.

– Este un amiral cunoscut sub numele de M. Avem puține informații despre el. Știm că nu consumă mult alcool, este prea în vârstă pentru a fi interesat de femei, iar populația nu este conștientă de existența lui. Ar fi dificil să iscăm un scandal în jurul morții sale. Și nici nu ar fi ușor de ucis. Rareori călătorește în afara țării și

a-l împuşca pe o stradă din Londra n-ar fi foarte elegant.

– Tovarăşe, ai multă dreptate, replică generalul G. Dar trebuie să ne găsim ţinta. Ei nu au un om care este considerat ca un erou pentru organizaţie? Cineva admirat atât de mult încât dispariţia sa să producă panică? Miturile sunt construite pe fapte eroice şi pe oameni consideraţi a fi eroi. Ei nu au astfel de oameni?

Tăcerea se aşternu peste masă, în timp ce toată lumea încerca să găsească un nume. Atât de multe de reţinut, atât de multe dosare, atât de multe operaţiuni. Oare cine făcea parte din serviciile secrete britanice? Cine era omul care...

Dar colonelul Nikitin de la MGB ezită un pic, iar apoi rupse tăcerea.

– Există un bărbat pe nume Bond.

CAPITOLUL 6

Condamnare la moarte

– *I*b**nna mat!* răsună înjurătura preferată a generalului G, în timp ce lovea cu pumnul în masă.

– Tovarăşe, cu siguranţă „există un bărbat pe nume Bond", aşa cum aţi spus, spuse el pe un ton sarcastic. James Bond (pronunţat „Şems"). Şi nimeni de aici, nici măcar eu, nu ne-am putut gândi la acest nume. Nici nu-i de mirare că aparatul de informaţii e atât de criticat.

Generalul Vozdvişenski simţi că trebuie să ia măsuri defensive, atât pentru el cât şi pentru departamentul său.

– Tovarăşe general, începu el, Uniunea Sovietică are nenumăraţi duşmani. Dacă vreau să le aflu numele, mă interesez la Comisia Centrală. Cu siguranţă că ştiu de Bond. În trecut ne-a creat numeroase probleme. Dar astăzi mă gândesc la alţi oameni – oameni care ne creează probleme în prezent, în această săptămână. Îmi place fotbalul, dar nu-mi amintesc numele fiecărui străin care a marcat împotriva lui Dinamo Moscova.

– Văd că vă arde de glume, tovarăşe, replică generalul G atrăgându-i atenţia asupra tonului deplasat. Aici e vorba de lucruri serioase. Eu unul îmi recunosc vina de a nu-mi fi amintit numele acestui celebru agent. Tovarăşul colonel Nikitin ne va reîmprospăta memoria în continuare, dar îmi amintesc că acest Bond a intervenit de cel puţin două ori în operaţiunile SMERŞ.

Acestea după ce am preluat eu controlul departamentului, adăugă generalul. Mă refer la incidentul din Franța, din orașul acela cu cazinoul cu Le Chiffre. Acel excelent lider de partid din Franța, care avea probleme de ordin financiar. Ar fi scăpat cu fața curată dacă nu ar fi intervenit Bond. Îmi amintesc că departamentul a trebuit să acționeze rapid și să-l elimine pe francez. Asasinul ar fi trebuit să se ocupe și de Bond, dar nu a făcut acest lucru. Iar apoi am avut noi un agent negru în Harlem. Un om extraordinar – unul dintre cei mai buni agenți străini pe care i-am avut vreodată în slujba noastră, un om cu foarte multe legături. A avut loc un incident referitor la o comoară în Caraibe. Nu-mi amintesc toate detaliile. Englezul acesta a fost trimis din partea Serviciilor Secrete, a distrus organizația și ne-a ucis omul. A fost o înfrângere clară pentru noi. Încă o ocazie în care predecesorul meu nu a luat măsurile necesare împotriva acestui spion bricanic.

– Am avut experiențe similare, interveni colonelul Nikitin, în incidentul cu neamțul, Drax, și racheta. Cu siguranță vă amintiți, tovarășe general. O *konspirație* extrem de importantă a Statului Major, care a fost zdrobită tot de acest Bond. A fost o problemă de politică de stat care ar fi putut să fie un succes decisiv. Neamțul a fost ucis, iar consecințele au fost dezastruoase. A urmat o perioadă extrem de dificilă și de rușinoasă pentru noi, peste care am trecut cu mare greutate.

Generalul Slavin de la GRU simți că trebuie să contribuie la discuție. Racheta fusese o operațiune militară, iar eșecul fusese atribuit departamentului său. Nikitin știa foarte bine acest lucru. Ca de obicei, MGB încerca să creeze probleme pentru GRU invocând incidente mai vechi.

– Tovarășe colonel, am cerut ca departamentul dumneavoastră să se ocupe de acest individ, replică el rece. Nu-mi amintesc să se fi luat vreo

măsură. Dacă ați fi făcut acest lucru, nu ar mai fi trebuit să ne ocupăm de el acum.

Nikitin mocnea de furie, dar se controlă.

– Cu tot respectul, tovarăşe general, rosti el sarcastic, cererea GRU nu a fost validată de o comisie superioară. Nu doream să mai avem probleme cu Anglia în continuare. Poate că nu vă amintiți acest detaliu, dar oricum, dacă o decizie ar fi ajuns la MGB, ar fi fost trimisă spre rezolvare la SMERŞ.

– Departamentul meu nu a primit o astfel de cerere, replică generalul G. Altminteri, agentul respectiv ar fi fost eliminat. Dar nu avem timp acum să dezgropam trecutul, continuă el. Incidentul în cauză a avut loc în urmă cu trei ani. Poate că departamentul MGB ne poate furniza mai multe detalii cu privire la activitățile mai recente ale lui Bond.

Colonelul Nikitin se consultă în şoaptă cu asistentul său, apoi se întoarse cu fața la masă.

– Nu avem multe informații, tovarăşe general, spuse el pe un ton defensiv. Credem că anul trecut a fost implicat într-o afacere dintre Africa şi America, legată de traficul de diamante. Pe noi nu ne-a interesat acest lucru. De atunci nu mai avem nicio informație referitoare la el. Poate dosarul său ne poate spune mai multe lucruri.

Generalul G încuviință din cap, iar apoi ridică receptorul telefonului de lângă el, linia specială *Kommandant*, aparținând MGB-ului. Toate liniile erau directe, deci nu era nevoie să i se facă legătura de către un operator. Generalul formă un număr şi vorbi.

– Arhiva centrală? Generalul Grubozaboişcikov la telefon. *Zapiska*[1] lui Bond – spion englez. Urgent. Aşteptă confirmarea ordinului, puse receptorul înapoi în furcă şi se întoarse spre cei de la masă privind autoritar.

[1] Dosarul (rus.).

– Tovarăşi, din multe puncte de vedere acest spion pare să fie o ţintă potrivită. Este un duşman periculos pentru stat, iar eliminarea lui va aduce beneficii tuturor departamentelor serviciilor noastre de informaţii. Sunteţi de acord?

Toată lumea mormăi aprobator.

– Iar pierderea lui va afecta Serviciile Secrete din Anglia. Dar poate fi oare mai mult de atât? Le va produce daune serioase? Va ajuta la demolarea mitului despre care am discutat în prealabil? Acest bărbat este considerat un erou pentru organizaţia sa şi pentru Anglia?

Generalul Vozdvişenski simţi că întrebarea îi era adresată lui şi preluă cuvântul.

– Englezii nu sunt interesaţi de eroi decât dacă este vorba de fotbalişti, jucători de cricket sau jochei. Un alpinist sau un atlet pot să devină eroi pentru unii oameni, dar nu pentru tot poporul. Regina Angliei este o eroină naţională, iar Churchill la fel. Însă englezii nu sunt interesaţi de eroi militari. Acest Bond este necunoscut publicului larg. Şi dacă ar fi fost cunoscut, tot nu ar fi un erou. În Anglia războaiele, secrete sau nu, nu promovează eroi. Lor nu le place să se gândească la războaie, odată ce s-au încheiat, numele eroilor de război sunt uitate cât de repede posibil. În cadrul Serviciilor Secrete, acest bărbat ar fi considerat un erou local. Va depinde de înfăţişarea şi de caracteristicile sale, lucruri despre care nu ştiu nimic. Ar putea să fie gras şi urât. Niciun astfel de om nu ajunge vreodată erou, indiferent de succesele sale.

– Spionii englezi capturaţi, interveni Nikitin, au avut doar cuvinte de laudă despre el. Într-adevăr, este foarte respectat în cadrul Serviciilor Secrete. Se spune despre el că este un lup singuratic, foarte chipeş.

Telefonul de pe birou sună încet, generalul G ridică receptorul, dădu un ordin şi îl puse la loc. La uşă se auzi o bătaie scurtă şi un asistent intră

cu un dosar gros în mână. Acesta se îndreptă spre masă, aşeză dosarul în faţa generalului şi ieşi din cameră, închizând discret uşa în urma sa. Dosarul avea coperţi negre lucioase, cu o dungă albă groasă pe diagonală. În partea stângă sus erau scrise cu alb literele „S.S.", iar sub ele „SOVERŞENNO SEKRETNO", echivalentul lor pentru *„Strict secret"*. Pe centru erau trecute tot cu litere albe „JAMES BOND", iar dedesubt *„Angliski Spion"*.

Generalul G deschise dosarul şi scoase un plic masiv plin cu fotografii, pe care le înşiră pe masă, ridicându-le apoi una câte una. Se examină cu atenţie, de câteva ori privind printr-o lupă pe care o scosese din sertar, apoi le pasă lui Nikitin, care îi urmă exemplul.

Prima fotografie era datată din 1946. Un bărbat tânăr şi bronzat, la masa unei terase însorite. Lângă el avea un pahar înalt şi o sticlă de sifon. Cotul drept era sprijinit pe masă, iar între degete ţinea neglijent o ţigară. Avea picioarele încrucişate în acea manieră tipic englezească, cu glezna dreaptă sprijinită de genunchiul stâng şi cu mâna stângă pe gleznă. Bărbatul fusese fotografiat într-o postură total indiferentă. Nu avea nici cea mai mică idee că cineva îi făcea o poză de la numai şase metri depărtare.

Următoarea era datată în 1950. Fotografia nu părea foarte reuşită, se vedeau doar umerii şi faţa, însă era acelaşi om. Bond se uita cu ochi mici înspre ceva, probabil la faţa fotografului, fix deasupra lentilei. O minicameră foto fusese folosită pentru captura aceasta, gândi generalul G.

A treia poză era din 1951 şi înfăţişa acelaşi bărbat din semiprofil. Bond era îmbrăcat la costum, fără pălărie, mergând pe o stradă lată, pustie. Trecea pe lângă un magazin închis pe a cărui sticlă se putea citi „Charcuterie". Părea să se grăbească undeva. Profilul era perfect reliefat, iar mâna dreaptă căuta ceva în buzunarul sacoului. Generalul G se gândi că poza fusese făcută cel

mai probabil dintr-o maşină. Observă privire hotărâtă a bărbatului, postura ameninţătoare, pa rând să se grăbească undeva în josul străzii, unde se petrecea ceva necurat.

A patra şi ultima fotografie era marcată *Pass* şi data din 1953. Sigiliul Regal se putea observa în colţul din dreapta jos, lângă cuvintele „...REIGN OFFICE". Fotografia, mult mărită, fusese făcută undeva la un punct de frontieră sau la recepţia unui hotel, în orice caz într-un loc unde Bond îşi prezentase paşaportul. Generalul G îi studie atent trăsăturile feţei cu ajutorul lupei. Avea un ten măsliniu, era bine îngrijită cu o cicatrice de aproximativ zece centimetri brăzdându-i pielea arsă a obrazului drept. Avea ochii mari conturaţi de sprâncene lungi şi negre, părul negru pieptănat cu neglijenţă pe partea stângă astfel încât o şuviţă groasă şi neagră îi acoperea sprânceana dreaptă. Nasul era lung şi drept, buzele mici, şi gura lui inspira cruzime. Bărbia îi era de asemenea frumos reliefată. Costumul negru, cămaşa albă şi cravata neagră completau restul imaginii.

Generalul G ridică fotografia şi o studie preţ de o secundă. Putere de decizie, autoritate şi lipsă de scrupule. Acestea erau calităţile pe care le putea observa la Bond. Nu-l interesa altceva. Pasă fotografia mai departe şi se întoarse la dosar, răsfoind pagină după pagină.

Fotografiile ajunseră înapoi la el, iar generalul G se uită iarăşi spre masă şi vorbi.

– Arată ca un om care ar putea să ne creeze probleme. Biografia lui confirmă acest lucru. O să vă citesc câteva pasaje, iar apoi va trebui să luăm o decizie. Se face târziu. Bărbatul reveni la prima pagină şi începu să citească amănuntele importante:

– „Prenume: James. Înălţime: 183 de centimetri, greutate: 76 de kilograme; suplu; culoarea ochilor: albaştri; părul: negru; cicatrice pe obrazul drept şi pe umărul stâng. Semne de chirurgie

plastică pe mâna dreaptă (vezi Anexa A); atlet desăvârşit; expert în manevrarea armelor de foc, boxer, aruncător de cuţite; nu foloseşte deghizări. Limbi străine cunoscute: franceză şi germană. Fumător înrăit (N.B.: ţigări speciale cu trei dungi aurite pe ele); vicii: băutura, dar nu în exces, şi femeile. Pare să nu accepte mită."

Generalul trecu la pagina următoare şi continuă:

– „Acest bărbat poartă tot timpul asupra sa un pistol automat Beretta de calibru .25, ţinut într-un toc la subsuoară, pe partea stângă. Magazia are capacitatea de opt gloanţe. De asemenea poartă un cuţit legat de antebraţul stâng, poartă pantofi cu vârf de metal şi are noţiuni de bază în judo. De regulă se luptă cu tenacitate şi are o rezistenţă mărită la durere (vezi Anexa B)."

Generalul mai frunzări câteva pagini extrăgând informaţiile esenţiale din rapoartele mai multor agenţi. Se opri la ultima pagină de dinaintea anexelor, care documentau întâlnirile cu Bond. Se uită în colţul paginii şi începu să citească:

– „Concluzie. Acest bărbat este un terorist profesionist şi spion periculos. Încă din anul 1938 lucrează pentru Serviciile Secrete, iar acum (vezi dosarul Highsmith, decembrie 1950) deţine titulatura de „007". Acel dublu 0 este simbolul unui agent care a ucis şi care are dreptul de a ucide în timpul misiunii. Se pare că mai există doar doi alţi agenţi britanici ce deţin aceeaşi autoritate. Faptul că Bond a fost decorat cu ordinul CMG[1] în anul 1953, decoraţie care de regulă se oferă unui agent la retragerea din serviciile secrete, demonstrează cât de apreciate sunt realizările lui. În cazul unei întâlniri pe teren, toate detaliile trebuie raportate la bază (vezi ordinele SMERŞ, MGB şi GRU începând cu anul 1951)."

[1] *Companion of the Order of St Michael and St George* – decoraţie britanică acordată de regulă pentru merite deosebite în relaţiile externe (*n. trad.*).

Generalul închise dosarul, trântindu-şi mâna peste copertă.

– Ei bine, tovarăşi, sunteţi cu toţii de acord?

– Da, spuse cu glas tare colonelul Nikitin.

– Da, răspunse plictisit generalul Slavin.

Generalul Vozdvişenski îşi privea unghiile Era sătul de atâtea crime şi în plus îi plăcuse viaţa din Anglia.

– Da, replică el într-un final. Cred că da.

Generalul G ridică receptorul şi îi comunică asistentului său:

– Condamnare la moarte, spuse el pe un ton aspru. Pe numele de „James Bond", continuă el dictându-i asistentului numele pe litere. Descriere: *Angliski Spion*. Crima: Inamic al statului. Puse receptorul înapoi în furcă şi se aplecă în faţă: Iar acum trebuie să punem la cale *konspiraţia*. *Konspiraţia* nu poate da greş, adăugă el zâmbind macabru. Nu ne putem permite un alt caz Hoklov.

Uşa se deschise, iar asistentul intră cu o hârtie galbenă în mână, pe care o aşeză în dreptul generalului şi plecă. Generalul G se uită peste ea şi completă în colţul de sus al foii: „Spre a fi ucis. Grubozaboişcikov". Pasă foaia reprezentantului MGB, care o citi şi adăugă: „Ucideţi-l. Nikitin". Foaia ajunse la şeful GRU, care, la rândul său, scrise: „Ucideţi-l. Slavin". Unul dintre asistenţi preluă foaia şi o duse înspre bărbatul îmbrăcat în civil, care stătea lângă reprezentantul RUMID. Asistentul puse foaia în faţa generalului Vozdvişenski şi îi pasă un stilou.

Generalul Vozdvişenski citi cu atenţie ce scria pe foaie, apoi îşi ridică privirea spre generalul G, care era cu ochii pe el, şi, fără a se mai uita în jos, scrise: „Ucideţi-l", urmat de numele său, lângă celelalte semnături. Apoi se ridică în picioare, lăsând foaia pe masă.

– Asta e tot, tovarăşe general? întrebă împingându-şi scaunul în spate.

Generalul G era mulțumit. Presupunerile sale în legătură cu acest om fuseseră corecte. Trebuia să-l urmărească mai atent și să-i comunice suspiciunile sale generalului Serov.

– Un moment, tovarășe general, veni replica. Trebuie să mai adaug ceva.

Foaia îi fu pasată înapoi, iar el își scoase stiloul și tăie cu o linie ceea ce scrisese inițial. Apoi completă, silabisind: „Spre a fi ucis ÎN MOD DEZONORANT. *Grubozaboișcikov*".

Ridică nasul din foaie, zâmbind:

– Mulțumesc, tovarăși! Asta a fost tot. Vă voi anunța decizia luată de Prezidiu pe baza recomandărilor noastre. Noapte bună.

După ce sala de conferințe se golise, generalul G se ridică în picioare, se întinse și căscă. Apoi se așeză înapoi la birou, deconectă aparatul de înregistrări și își chemă asistentul. Acesta intră în cameră și se așeză lângă biroul său.

Generalul îi întinse foaia galbenă.

– Trimite-o îndată generalului Serov. Află unde este Kronstin și trimite o mașină după el. Nu mă interezează dacă s-a culcat, trebuie să se prezinte aici. Otdel II știe unde poate fi găsit. Și urmează să mă întâlnesc cu colonelul Klebb în zece minute.

– Am înțeles, tovarășe general, replică asistentul și părăsi camera.

Generalul G ridică receptorul liniei speciale VCi și ceru să i se facă legătura cu generalul Serov. Se consultară în șoaptă preț de cinci minute.

– Urmează să le transmit ordinele colonelului Klebb și lui Kronstin, Planificatorul. Vom discuta demersul unei *konspirații* favorabile, continuă el, iar ei îmi vor trimite detaliile mâine. Este în regulă, tovarășe general?

– Da, răspunse generalul Serov, membru al Înaltului Prezidiu. Ucide-l. Dar totul să decurgă

ca la carte. Prezidiul va ratifica decizia mâine dimineață.

Legătura se întrerupse, un alt telefon sună, generalul răspunse cu un „da" scurt şi închise. O secundă mai târziu asistentul intră pe uşă şi anunță sosirea colonelului Klebb. O persoană cu față de broscoi, îmbrăcată într-o uniformă verde măslinie pe care se putea vedea decorația Ordinul lui Lenin, intră în cameră şi se îndreptă cu paşi mici spre birou.

Generalul G se ridică în picioare şi o pofti să ia loc la masa de conferință.

– Bună seara, tovarăşă!

– Bună seara, tovarăşe general, zâmbi mieros Klebb.

Directoarea Otdel II, departamentul SMERŞ responsabil cu Operațiuni şi Execuții, îşi netezi fusta şi se aşeză.

Capitolul 7

Vrăjitorul de gheață

Cele două cadrane din spatele sticlei de protecție a ceasului dublu sclipeau în dreptul tablei de şah, asemenea ochilor bulbucați ai unui monstru marin uriaş, ce părea să pândească partida ascuns pe jumătate sub masă.

Timpul afişat era diferit pe cele două cadrane. Ceasul din dreptul lui Kronstin arăta unu fără douăzeci de minute. Pendulul roşu, lung, se mişca sacadat în jumătatea inferioară, numărând secundele. De partea cealaltă, ceasul rival aştepta tăcut, cu pendulul suspendat în repaus. Ceasul lui Maharov arăta însă unu fără cinci minute. Irosise secunde prețioase la mijlocul jocului, iar acum mai avea doar cinci minute la dispoziție. Era în criză de timp. Singura lui scăpare ar fi fost o greşeală inexplicabilă din partea lui Kronstin, ceva de neconceput. Altfel jocul era pierdut.

Kronstin stătea drept, nemişcat, cu privirea răutăcios de misterioasă, asemenea unui corb. Ținea coatele pe masă, sprijindu-şi fălcile în pumnii strânşi, astfel încât gura părea deformată într-un chip cu totul arogant şi disprețuitor. Ochii negri urmăreau calm tabla pe care o avea sub control, de sub sprâncenele groase, unite între ele. Dar, în spatele acestei măşti, sângele era pompat cu forță înspre creier, iar venele de la tâmple, groase ca niște viermi, îi pulsau frenetic. Transpirase

înfiorător în ultimele două ore şi zece minute şi încă simţea posibilitatea înecăcioasă a unei mutări greşite, ca pe un nod în gât. Dar pentru Maharov şi pentru spectatori, era în continuare „Vrăjitorul de gheaţă". Juca şah la fel cum ar fi mâncat peşte. Întâi jupuia pielea, apoi alegea oasele, la urmă înghiţea. Kronstin fusese campionul Moscovei doi ani la rând, acum era în finală pentru al treilea an consecutiv, iar dacă învingea, urma să participe la Turneul Marilor Maeştri.

Niciun zgomot nu venea dinspre masă, în afară de ticăitul ceasului lui Kronstin. Cei doi arbitri stăteau nemişcaţi în scaunele lor înalte. Ştiau, la fel de bine ca Maharov, că jocul urma să se sfârşească în curând. Kronstin introdusese o variaţiune genială la varianta Meran de sacrificare a reginei. Maharov ţinuse pasul până la mutarea numărul 28. Pierduse mult timp acolo, probabil că greşise, la fel şi la mutarea 31 şi 33. Cine putea şti? Partida aceasta avea să fie dezbătută zile întregi în Rusia după încheierea ei.

Din public se auzi un suspin în clipa în care mâna dreaptă a lui Kronstin se clinti, întinzându-se lent spre tabla de şah. Apucă o piesă între degetul mare şi arătător, aşa cum un rac strânge o pietricică în cleşti. Piesa fu ridicată în aer, purtată într-o parte şi coborâtă din nou pe tablă. Apoi Kronstin îşi retrase mâna.

Spectatorii şuşotiră între ei, observând reproducerea mutării cu numărul 41 pe panoul de pe perete. R-Kt8. Sfârşitul!

Kronstin întinse din nou mâna şi apăsă butonul de jos al ceasului. Pendulul roşu înţepeni, era unu fără un sfert. În acelaşi timp, ceasul lui Maharov începu să ticăie constant, sonor.

Kronstin se lăsă pe spate în scaun, sprijini palmele pe masă şi îşi privi adversarul în faţă.

Maharov, Campionul Georgiei, transpirase, era în agonie, zbătându-se pe dinăuntru ca un animal rănit, iar Kronstin ştia exact prin ce trecea, întrucât şi el simţise în cariera lui gustul înfrângerii. Ei bine, mâine tovarăşul Maharov se putea întoarce acasă. În orice caz, nu urma să se mute împreună cu familia sa la Moscova în acest an.

Un bărbat îmbrăcat în civil intră în ring şi îi şopti ceva unuia din arbitri, întinzându-i un plic alb. Arbitrul refuză arătând înspre ceasul lui Maharov, căruia îi mai rămăseseră trei minute. Bărbatul în civil şopti apoi scurt ceva care îl făcu pe arbitru să-şi plece capul rezervat şi să sune dintr-un clopoţel.

– Un mesaj urgent pentru Tovarăşul Kronstin, anunţă acesta. Urmează trei minute de pauză.

Un murmur cuprinse întreaga sală. Deşi acum Maharov stătea nemişcat cu ochii în tavan, spectatorii ştiau că avea bine întipărite în minte poziţiile pieselor. Cele trei minute de pauză însemnau doar trei minute suplimentare pentru Maharov.

Kronstin era la fel de deranjat de decizie, dar faţa lui nu trăda în continuare nicio emoţie, atunci când arbitrul coborî din scaun să-i întindă un plic alb, fără destinatar. Kronstin rupse marginea şi extrase o foaie pe care era tipărită o propoziţie pe care o recunoştea perfect: „E NEVOIE URGENTĂ DE SERVICIILE DVS.". Nicio semnătură şi nicio adresă.

Kronstin împături foaia şi o puse în buzunarul de la piept. Mai încolo urma să fie returnată şi distrusă. Se uită la bărbatul care adusese plicul, având toţi ochii spectatorilor ţintiţi asupra sa. Dă-i naibii, gândi el. *Nu* putea să renunţe când mai rămăseseră doar trei minute din joc. Era de neconceput, o insultă la adresa Sportului Poporului. Însă fu străbătut

de fiori atunci când îi făcu semn arbitrului că jocul poate continua şi evită privirea bărbatului în civil, care stătea în continuare în acelaşi loc, nemişcat.

– Jocul poate continua, anunţă arbitrul, sunând din nou din clopoţel.

Maharov lăsă capul jos. Încă mai era în joc.

Kronstin era în continuare scuturat de fiori imperceptibili. Niciun alt angajat SMERŞ nu mai făcuse aşa ceva vreodată. Cu siguranţă avea să i se facă raport. Nerespectarea ordinelor. Ce consecinţe urma să aibă hotărârea lui? În cel mai bun caz, urma să fie mustrat de generalul G şi luat la ochi. În cel mai rău caz? Kronstin nu-şi putea închipui şi nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Orice s-ar fi întâmplat, gustul victoriei devenise acum amar.

Dar acum era aproape gata. Cu cinci secunde rămase pe ceas, Maharov îşi ridică privirea înspre adversarul său şi clătină din cap, recunoscându-se învins. Clopoţelul arbitrului se auzi de două ori, un ropot de aplauze răsună în toată sala.

Kronstin se ridică, îşi salută adversarul, arbitrii, iar la urmă, cel mai reverenţios, spectatorii. Ieşi din ring şi, împreună cu bărbatul în civil, îşi croi drum prin mulţimea de admiratori, nebăgându-i în seamă.

Pe mijlocul străzii, ZIK-ul negru îi aştepta cu motorul pornit în faţa sălii. Kronstin se urcă şi închise uşa. Bărbatul care îl însoţea se urcă la rândul lui în sedan, lângă şofer, iar acesta din urmă apăsă pedala şi maşina demară ca din puşcă.

Kronstin ştia că nu are rost să-şi ceară scuze paznicului îmbrăcat în civil. Ar fi fost contrar regulamentului, oricum. La urma urmei, el era Directorul Departamentului Planificare din SMERŞ, cu gradul onorific de colonel plin şi era una dintre cele mai importante

persoane din organizație. Poate că putea să negocieze cumva greșeala făcută. Urmări pe geamul mașinii străzile curate, întunecate, gândindu-se la o tactică defensivă. Mașina ooti pe o stradă lungă, dreaptă, în capătul căreia se vedeau turlele Kremlinului scăldate în lumina lunii, și imediat ajunse la destinație.

Paznicul îl lăsă pe Kronstin în grija unui asistent, căruia îi mai înmână o hârtie. Acesta se uită la ea, iar apoi, cu ochi reci, la șahist, ridicând din sprâncene. Kronstin îi întoarse privirea fără să spună nimic. Asistentul ridică din umeri, puse mâna pe telefon și îi anunță sosirea.

Cei doi intrară în cameră. Lui Kronstin i se făcu semn să ia loc. Colonelul Klebb îl salută scurt din cap. Asistentul se îndreptă spre generalul G și îi înmână fișa. Generalul o citi și îi aruncă o privire aspră lui Kronstin. Asistentul părăsi camera, iar generalul așteptă ca acesta să închidă ușa.

– Ei bine, tovarășe? rosti el.

Kronstin rămase calm. Știa exact ce să spună pentru a evita problemele și începu pe un ton calm, dar autoritar.

– Tovarășe general, pentru publicul larg eu sunt un jucător profesionist de șah. În această seară am devenit pentru a treia oară consecutiv Campionul Moscovei. Dacă aș fi primit un mesaj, cu trei minute înainte de terminarea meciului, cum că nevasta mea era în pericol de moarte chiar în fața sălii, nu aș fi ridicat un deget să o salvez. Publicul meu știe acest lucru. Sunt la fel de pasionați de acest sport ca și mine. Dacă în această seară aș fi abandonat meciul și aș fi venit imediat ce am primit mesajul, cinci mii de oameni și-ar fi dat seama că doar acest departament mi-ar fi putut da un astfel de ordin. Ar fi stârnit un val de zvonuri și în continuare aș fi fost urmărit

de toată lumea cu alți ochi. Identitatea mea secretă ar fi fost compromisă. În interesul securității de stat am așteptat trei minute până a da curs ordinului. Chiar și așa, plecarea mea în mare grabă va da naștere unor suspiciuni. Va trebui să spun că unul dintre copiii mei este grav bolnav și va trebui să internez un copil în spital pentru o saptămână, pentru a confirma declarația. Îmi cer scuze pentru întârzierea executării acestui ordin, dar decizia pe care am luat-o a fost dificilă. Am făcut ceea ce am crezut eu că este de cuviință, în interesul Departamentului.

Generalul G îl privi fix pe Kronstin. Bărbatul era vinovat, dar apărarea lui era foarte bună. Reciti fișa din fața sa, cântărind parcă acuzațiile consemnate, apoi scoase din buzunar bricheta și dăcu foc hârtiei. Lăsă ultimul colț să cadă arzând pe sticla de protecție a biroului său și suflă cenușa pe jos. Nu spuse nimic, dar arderea dovezilor era singurul lucru care conta pentru Kronstin. Acum dosarul său era imaculat iar Kronstin îi era adânc recunoscător. Urma să facă tot posibilul să se achite perfect de sarcina impusă. Generalul dăduse dovadă de un act de clemență extraordinar, iar Kronstin urma să-i mulțumească cu aceeași monedă.

– Dați-mi, vă rog, fotografiile, tovarășă colonel, spuse generalul G de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Problema stă în felul următor...

Cineva trebuie ucis, gândi Kronstin pe măsură ce generalul vorbea, iar el examina cu atenție fața întunecată și crudă a bărbatului din poza de pașaport mărită. Kronstin nu asculta cu mare atenție, doar cuvintele importante rămânându-i întipărite în memorie: Spion englez. Necesitatea unui scandal de proporții. Neimplicare sovietică. Asasin expert. Slăbiciune pentru femei (deci sigur

nu e homosexual, gândi Kronstin). Consumă alcool (dar nimic menționat despre droguri). Nu poate fi mituit (cine știe? Fiecare om are prețul său). Fără compromisuri, fără rabaturi. Toate departamentele de informații își vor pune la dispoziție echipamentul și oamenii. Misiunea trebuie îndeplinită în trei luni. În clipa de față este nevoie de idei generale. Detaliile vor fi dezbătute mai târziu.

Ochii ageri ai generalului G se ațintiră asupra colonelului Klebb.

– Tovarășă colonel, ce părere aveți pe moment?

Femeia se trezi din starea de concentrare și se îndreptă în scaun privindu-l pe general, lentilele sale pătrățoase sclipind în lumina candelabrului. Buzele palide și umede, îngălbenite de nicotină, se mișcau rapid rostind automat cuvintele. Kronstin, urmărindu-i fața, nu putea să nu se gândească la gura unei marionete.

Vocea era răgușită și monotonă, complet neutră:

– ... se aseamănă în anumite aspecte cu cazul Stolzenberg. Tovarășe general, dacă vă amintiți, atunci am fost nevoiți, la fel ca acum, să distrugem reputații, nu doar să eliminăm un om. Atunci a fost ușor. Spionul era un pervers. Dacă vă amintiți...

Konstin se opri din ascultat. Știa foarte bine toate acele cazuri, chiar el se ocupase de planuri și le avea bine întipărite în memorie, la fel ca mutările sale de șah. În loc să asculte, se uită atent la fața acestei femei îngrozitoare și se gândi: oare cât avea să mai reziste în funcția ei – cât timp mai trebuia să lucreze alături de ea.

Îngrozitoare? Kronstin nu era interesat deloc de oameni – nici măcar copiii săi nu-l interesau. Nici categorisiri ca „buni" și „răi" nu-și aveau locul la el în vocabular. Pentru

el, toți oamenii erau piese de șah. Îl interesau doar reacțile lor raportate la mișcările altor piese. Pentru a le putea prezice reacțiile, adică cel mai important aspect al slujbei sale, trebuia să le înțeleagă caracteristicile individuale. Instinctele primare erau tot timpul aceleași: instinctul de conservare, instinctul sexual și instinctul de turmă – mereu în această ordine. Temperamentul putea fi sangvinic, flegmatic, coleric sau melancolic. Temperamentul unui individ urma să decidă în mare parte puterea emoțiilor și a sentimentelor sale. Caracterul era influențat de educația primită și, orice ar fi spus Pavlov și behavioriștii, într-o oarecare măsură se datora și moștenirii genetice. Desigur, viețiile și comportamentul oamenilor urmau să fie parțial marcate de starea lor de sănătate fizică.

Cu aceste clasificări în minte, Kronstin o analiza pe femeia de la masă. O mai analizase în repetate rânduri, dar acum urma să lucreze săptămâni întregi alături de ea, așa că era bine să-și reîmprospăteze memoria, astfel încât să nu aibă niciun fel de surprize în relația lor de colaborare.

Desigur, Rosa Klebb avea o dorință puternică de supraviețuire, altfel nu ar fi devenit una dintre cele mai puternice femei din stat și, cu siguranță, cea mai temută dintre toate. Kronstin își aminti cum începuse ascensiunea ei, odată cu războiul civil din Spania. Atunci, ca dublu agent infiltrat la POUM – adică lucrând pentru OGPU la Moscova și ca spion comunist în Spania – fusese mâna dreaptă, și probabil un fel de amantă, a șefului ei, celebrul Andreas Nin. Lucrase cu acesta între 1935 și 1937. Apoi, la ordinele primite de la Moscova, Nin a fost ucis – chiar de ea, conform zvonurilor. Chiar dacă acest lucru nu era adevărat, din acel moment Klebb a progresat

încet dar sigur, trecând peste orice obstacol, peste război, supraviețuind pentru că nu se aliase cu nimeni și nu intrase în niciun partid, până în 1953, când, odată cu moartea lui Beria, mâinile ei pătate de sânge s-au agățat ferm de vârful piramidei, ajungând șeful Departamentului de Operațiuni al SMERȘ.

Și, reflectă Kronstin în continuare, o mare parte a succesului ei se datora naturii ciudate a instinctului ei sexual. Rosa Klebb era neutră sexual. Kronstin era sigur de acest lucru. Poveștile multor bărbați, și da, și ale unor femei păreau să fie întemeiate. Exista posibilitatea să-i placă actul sexual din punct de vedere fizic, dar sexul celuilalt nu avea nicio importanță. Pentru ea sexul era totuna cu o mâncărime. Iar această neutralitate psihologică și fiziologică o ferise de multe emoții, sentimente și dorințe umane. Neutralitatea sexuală este esența personalității reci. Era extraordinar să te naști cu așa ceva.

De asemenea, Klebb nu cunoștea instinctul de turmă. Setea ei de putere îi cerea să fie lup și nu oaie. Era singuratică, dar nu se simțea singură, pentru că nu simțea nevoia de căldură din partea altor oameni. Desigur, din punct de vedere temperamental era flegmatică – imperturbabilă, lentă și rezistentă la durere. Marele său viciu era lenea, gândi Kronstin. Cu siguranță îi era greu să se ridice din stratul cald, dimineața. Părea destul de neîngrijită, chiar murdară, și nu ar fi fost plăcut, cugetă Kronstin, să-i observi obiceiurile intime din viața personală de zi cu zi. Kronstin țuguie buzele încercând să-și închipuie, iar apoi continuă analiza, trecând peste caracterul femeii, caracter cu siguranță puternic, și concentrându-se pe înfățișarea ei.

Rosa Klebb se apropia de vârsta de cincizeci de ani, născută, probabil, în perioada

Războiului Civil Spaniol. Era mică de înălțime, în jur de 1,60 înălțime, avea mâinile îndesate, gâtul scurt, iar gambele groase, expuse prin ciorapii kaki ponosiți, erau foarte puternice pentru o femeie. Kronstin habar nu avea cum erau sânii ei, dar pieptul în uniformă, revărsat peste masă, arăta ca un sac de nisip prost legat, iar imaginea de ansamblu a siluetei cu șolduri late îl ducea cu gândul la un violoncel.

Probabil doar *tricoteusele* de pe vremea Revoluției Franceze ar fi avut un chip ca al ei, realiză Kronstin într-un final, lăsându-se pe spate în scaun cu capul într-o parte. Femeia avea părul portocaliu și rar, pieptănat într-o parte, prins la spate într-un coc urât. Ochii ei maro-gălbui îl priveau rece pe generalul G, prin ramele pătrățoase ale ochelarilor. Klebb avea nasul mare, poros, pudrat din belșug; o gură mecanică ce părea pusă în funcțiune de niște fire invizibile de sub bărbie. Franțuzoaicele de la șezătoarea de lângă ghilotină, tricotând și bârfind, s-ar putea să fi avut cândva aceeași piele palidă, groasă ca de găină, cu pungi încrețite sub ochi și riduri în colțul gurii, aceleași urechi mari de țărancă, aceiași pumni tari și butucănoși ca două buzdugane, pe care acum rusoaica îi încleștase și îi sprijinise pe catifeaua roșie de pe masă, de o parte și de alta a revărsării pieptului. Iar fețele franțuzoaicelor, conchise Kronstin, trebuiau să fi inspirat aceeași cruzime, apatie și duritate, asemenea acestei femei *înfiorătoare* care făcea parte din SMERȘ.

– Mulțumesc, tovarășă colonel. Părerea dumneavoastră este importantă pentru noi. Iar acum, tovarășe Kronstin, aveți ceva de adăugat? Vă rog să fiți concis. Este ora două dimineață și mâine ne așteaptă o zi grea, rosti generalul, ațintindu-și ochii injectați de nesomn asupra ochilor căprui ai șahistului.

Nu era nevoie să i se spună să fie concis. Kronstin nu avea niciodată multe de spus, dar fiecare cuvânt al lui făcea cât zece discursuri ale colegilor săi.

Luase deja o hotărâre, altfel nu şi-ar fi permis să o studieze atât de amănunţit pe femeia de lângă el. Îşi dădu capul pe spate, privind tavanul, şi începu să vorbească blând, dar şi cu o anume autoritate în glas.

– Tovarăşe general, un francez, pe care din unele puncte de vedere îl pot considera un predecesor al dumneavoastră, Fouché, a remarcat că nu a are rost să ucizi un om dacă nu-i poţi distruge şi reputaţia în acelaşi timp. Desigur va fi uşor să-l ucidem pe acest Bond. Orice asasin plătit din Bulgaria s-ar putea ocupa de acest lucru dacă ar primi instrucţiuni clare. A doua parte a acestei operaţiuni, distrugerea reputaţiei, este însă mult mai dificilă şi mai importantă. În acest moment, mie îmi este clar că operaţiunea nu trebuie să aibă loc în Anglia, ci într-o ţară unde avem influenţă asupra presei şi posturilor de radio. Dacă mă întrebaţi cum putem să-l ducem pe acest bărbat acolo, pot să vă spun doar că, dacă momeala este suficient de importantă, iar el este singurul care s-ar putea ocupa de ea, va fi trimis acolo. Pentru a evita suspiciunile unei capcane, ar trebui o momeală cât mai excentrică, cât mai neobişnuită. Englezii sunt mândri de extentricităţile lor. Tratează o propunere excentrică ca pe o provocare. M-aş baza parţial pe această interpretare psihologică, pentru a ne asigura că îl vor trimite pe acest agent important după momeală.

Kronstin luă o scurtă pauză şi îşi lăsă capul mai jos, astfel încât acum privea un pic peste umărul generalului G.

– Mă voi ocupa de mecanismul acestei capcane, continuă el pe un ton indiferent. În momentul de faţă, dacă momeala reuşeşte

să atragă prada, vom avea probabil nevoie de un asasin care stăpâneşte la perfecţie limba engleză.

Kronstin se uita acum la faţa de masă de catifea roşie de sub ochii săi. Adăugă pe un ton gânditor, de parcă acest lucru ar fi fost esenţa problemei:

– De asemenea, vom avea nevoie de o tânără de încredere, extrem de frumoasă.

Capitolul 8

Frumoasa ispită

Tatiana Romanova, caporal de securitate, se așezase lângă fereastra din camera sa. Afară era o seară liniștită de iunie, iar primele raze roz ale apusului se reflectau în geamurile de vizavi și în turla din depărtare, ce părea să ardă ca o torță deasupra tuturor celorlalte clădiri din Moscova. Romanova se gândea că nu mai fusese niciodată atât de fericită.

Fericirea ei nu se datora unei legături romantice. Nu avea nimic de-a face cu începutul unei relații amoroase – acele zile frumoase înainte ca norii de lacrimi să apară la orizont. Era fericirea discretă a siguranței de a putea privi înainte încrezătoare, fericirea datorată laudelor primite în acea după-masă din partea profesorului Denikin, mirosului îmbietor al cinei și Preludiului ei preferat din *Boris Godunov* în interpretarea Orchestrei de Stat a Moscovei, dar în special faptului că lunga iarnă și scurta primăvară trecuseră în sfârșit și era luna iunie.

Camera sa cât o cutie de chibrituri era situată într-un bloc modern, imens, de pe Sadovaia-Cernogriajkaia Ulița – cazarma specială pentru femei a Departamentelor Securității de Stat. Construită de prizonierii lagărelor de muncă și terminată în 1939, clădirea solidă, înaltă de opt etaje, adăpostea două mii de camere, unele identice cu cea în care locuia

Romanova: simple cutii pătrate cu telefon, apă caldă şi rece şi un singur bec. Baia era la comun. La etajele superioare se aflau însă apartamente de două sau trei camere, cu tot cu baie. Acelea erau pentru ofiţerii femei de rang înalt. În funcţie de grad, puteai urca etajele, iar caporalul Romanova trebuia să treacă rând pe rând prin stadiile de sergent, locotenent, căpitan, maior şi locotenent-colonel până să ajungă în vârf, la cel de-al optulea etaj, cel al coloneilor.

Dar la fel de adevărat este că era foarte mulţumită cu cea avea în momentul de faţă. Un venit lunar de 1200 de ruble (cu treizeci la sută mai mult decât ar fi câştigat în oricare alt minister), o cameră pe care nu o împărţea cu nimeni, mâncare ieftină şi haine cumpărate din magazinele cu circuit închis de la parter, două bilete pe lună la spectacole de balet sau operă, plus două săptămâni de concediu cu plată, o dată pe an. Pe lângă acestea, avea o slujbă bună şi de viitor în Moscova, nu într-un orăşel mohorât de provincie, unde nu se întâmpla nimic cu lunile, iar apariţia unui nou film sau sosirea circului reprezentau singurele distracţii de seară.

Desigur, fiecare angajat MGB plătea un preţ. Uniforma pe care o purtai te diferenţia de restul oamenilor. Lumea se temea de MGB, lucru cu care majoritatea fetelor nu se puteau obişnui deloc. Petreceai timpul doar în compania altor femei şi bărbaţi din MGB. La un moment dat, trebuia să te căsătoreşti cu un coleg pentru a putea rămâne la Minister. Iar toţi lucrau enorm, de la opt la şase, cinci zile şi jumătate pe săptămână, cu doar patruzeci de minute pauză de prânz, la cantină. Dar mâncarea era bună şi suficient de sătioasă încât să te poţi lipsi din când în când de cină şi astfel să pui bani deoparte pentru haina din blană de samur care într-o bună zi avea să ia locul hainei roase din blană de vulpe.

Gândindu-se la cină, caporalul Romanova se ridică de pe scaunul de lângă fereastră şi merse să inspecteze oala de ciorbă cu puţină carne şi oluperci pasate, pe care o încălzea pentru cină. Era aproape gata şi mirosea delicios. Femeia opri curentul electric şi lăsă oala să clocotească, timp în care se ocupă un pic de curăţenie, aşa cum fusese învăţată de ani de zile să procedeze înainte de orice masă.

Ştergându-se pe mâini, se uită la reflexia ei din oglinda mare, ovală de deasupra lavoarului.

Unul din primii ei iubiţi îi spusese că arată ca Greta Garbo în tinereţe. Ce porcărie! Dar în seara aceasta chiar arăta bine. Frunte înaltă, păr castaniu mătăsos şi pieptănat pe spate, suficient de lung încât să cadă peste umeri, uşor buclat la vârfuri (Garbo chiar avusese o astfel de coafură la un moment dat, iar Romanova recunoştea că o copiase în această privinţă). Piele moale şi albă, cu pomeţi lucioşi, sidefii, ochi de un albastru închis superb, sprâncene drepte, naturale (închise pe rând câte un ochi. Da, avea gene suficient de lungi!), un nas drept aproape arogant, iar apoi gura. Era oare prea mare? Sigur arăta urât când zâmbea. Femeia îşi zâmbi în oglindă. Da, gura era mare, dar la fel era şi cea a lui Garbo. Măcar avea buzele pline şi frumos conturate. Nimeni nu ar fi putut spune că are o gură urâtă. Apoi forma feţei. Era oare prea lungă? Oare bărbia ei era prea ascuţită? Întoarse capul într-o parte, pentru a se putea privi din profil. Pletele îi căzură peste ochiul drept, astfel încât trebui să le dea în lături. Ei bine, bărbia nu era ascuţită chiar dacă avea o uşoară tendinţă. Se întoarse apoi din nou cu faţa la oglindă, luă o perie şi începu să-şi pieptene părul lung şi greu. Greta Garbo! Arăta destul de bine, altfel nu ar fi primit atâtea complimente de la bărbaţi – ca să nu mai spunem de fetele care veneau să-i ceară sfaturi. Dar o actriţă – şi încă una celebră! Se

fandosi din nou în oglindă, iar apoi se hotărî să mănânce.

Caporalul Tatiana Romanova era de fapt o femeie frumoasă. În afară de fața sa, trupul înalt și ferm se mișca foarte elegant. Făcuse balet timp de un an la școala din Leningrad, dar renunțase la carieră atunci când depășise limita de înălțime, stabilită la 1,68. La școala de balet însă învățase să stea foarte dreaptă și să meargă frumos. Părea să radieze de sănătate, mulțumită pasiunii sale pentru patinajul artistic – pe care îl practica pe tot parcursul anului la patinoarul Dinamo, unde fusese acceptată în echipa feminină. Brațele și sânii ei nu aveau niciun cusur. Un purist ar fi fost dezamăgit de posteriorul ei. Mușchii erau atât de bine definiți, mulțumită exercițiilor fizice, încât își pierduseră feminitatea iar mușchii fesieri deveniseră rotunzi la spate și plați și duri în lateral, la fel de proeminenți ca ai unui bărbat.

Caporalul Romanova era admirată nu doar de secția de traduceri din MGB. Toată lumea era de acord că în curând un ofițer superior o va remarca și o va transfera imediat la o secție mai importantă, iar ea va deveni amanta lui sau, în cazul în care era într-adevăr necesar, chiar soție.

Fata turnă ciorba într-un bol mic de porțelan, pe marginile căruia niște lupi pictați migălos alergau o sanie. Rupse o bucată de pâine neagră, se așeză în scaunul ei de lângă fereastră și începu să mănânce încet, cu o lingură frumoasă, strălucitoare pe care o șterpelise acum câteva săptămâni de la Hotelul Moskva.

După ce termină de mâncat, spălă vasele, se întoarse la scaun și își aprinse prima țigară a zilei (nicio rusoaică respectabilă nu fumează în public, în afară de cazul în care se află într-un restaurant, iar dacă ar fi fumat la lucru, ar fi fost concediată instantaneu), ascultând

revoltată dezacordurile crase ale orchestrei din Turkmenistan. Mereu aceste compoziții orientale îngrozitoare, promovate doar pentru a intra în grațiile unui chiabur de undeva de prin acele state barbare! De ce nu puteau să cânte ceva mai *kulturnîi*[1]? Un jazz modern, plăcut, sau chiar ceva muzică clasică. Ce cântau acum suna atroce. Ba chiar mai rău, era foarte demodat.

Gândurile i se risipiră la auzul telefonului. Reglă volumul radioului şi ridică receptorul.

- Caporal Romanova?

Vocea de la celălalt capăt îi aparținea profesorului Denikin, un om foarte drag ei. Dar în afara orelor de lucru, acesta îi spunea tot timpul Tatiana, sau chiar Tania. Oare de ce-i vorbea pe un asemenea ton formal?

- Da, tovarăşe profesor, răspunse ea încordat, privind larg în jur.

Profesorul continuă pe un ton ciudat, rece.

- În cincisprezece minute, la ora 20:30, trebuie să vă prezentați la un interviu cu tovarăşa colonel Klebb, de la Otdel II. Veți suna la uşa apartamentului ei, numărul 875, de la etajul 8 al clădirii. Ați înțeles?

- Da, tovarăşe, dar... ce s-a... ce s-a ..?

Vocea bizară a profesorului îi tăie elanul.

- Asta e tot, tovarăşă caporal.

Femeia depărtă receptorul de ureche şi se holbă la el ca şi cum ar fi încercat să vadă cuvintele care nu ieşeau din el.

- Alo! Alo!

Difuzorul negru răspunse tăcut privirii ei. Realiză cât de dureros strângea receptorul în mână. Se aplecă uşor în față şi îl puse înapoi în furcă.

Rămase împietrită preț de câteva clipe, uitându-se la aparat. Să-l sune ea? Nu, nici nu se punea problema. Vorbise în acel mod pentru că

[1] Cult, civilizat (rus.).

ştia – şi Tatiana ştia şi ea – că orice convorbire în acea clădire era ascultată. Din acest motiv nu irosise niciun cuvânt. Era o chestiune de mare însemnătate pentru stat. Cel mai bine e să scapi de un astfel de mesaj cât de repede posibil, cu cât mai puține cuvinte rostite şi apoi să te prefaci că nu a existat niciodată. Trebuia să scapi de povară, să o pasezi pe umerii altcuiva, astfel încât să rămâi cu mâinile curate.

Fata duse pumnii la gură şi îşi înfipse dinții în ei, holbându-se la telefon. De ce aveau nevoie de ea? Ce făcuse? De-a dreptul disperată făcea retrospectiva zilelor trecute, lunilor trecute, anilor trecuți. Oare greşise ceva la muncă şi abia acum observaseră? Poate era vorba de o remarcă împotriva statului, o glumă care fusese raportată? Posibil. Dar oare ce remarcă? Când? Dacă ar fi fost o remarcă îndoielnică, s-ar fi simțit vinovată şi speriată chiar atunci. Dar conştiința ei era curată. Sau poate nu. Brusc, îşi aminti. Poate era vorba de lingura pe care o furase. Să fi fost asta? Era proprietatea statului! Trebuia să o arunce pe fereastră, cât putea de departe. Dar nu, nu putea să fie asta. Era ceva prea mărunt. Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre dulapul de haine pentru a-şi scoate cea mai bună uniformă, cu privirea înceţoşată de lacrimi de spaimă. Nu putea să fie nimic din ce enumerase înainte. SMERŞ nu se sinchisea de aşa ceva. Trebuie să fi fost ceva mult, mult mai grav.

Cu ochii înlăcrimați, se uită la ceasul de la mână. Mai avea doar şapte minute! Simți cum o cuprinde panica din nou. Îşi şterse ochii şi luă din dulap uniforma specială, de paradă. Atât îi mai lipsea, să întârzie. Îşi descheie nasturii în grabă.

Se îmbrăcă, se spălă pe față şi îşi perie părul gândindu-se la groaznicul mister pe care îl înfrunta. Se simțea ca un copil care în mod

inconştient se joacă cu un băţ într-o gaură de şarpe. Oricum ar fi introdus băţul acolo, s-ar fi auzit un şuierat mânios.

Lăsând deoparte orice vină ar fi avut, simplul contact cu SMERŞ era de nedescris. Până şi numele organizaţiei era detestat şi evitat de toată lumea. SMERŞ, „*Smiert Spionam*", „Moarte Spionilor". Era un cuvânt revoltător, parcă scos din mormânt, o şoaptă al morţii, un cuvânt care nu era menţionat nici măcar între prieteni, bârfind în secret la birou. Iar dacă se putea mai rău, în această organizaţie, Otdel II, Departamentul Torturii şi al Morţii, era oroarea principală.

Iar şeful acestui departament era o femeie, Rosa Klebb! Lucruri de neimaginat se spuneau despre ea, lucruri care o bântuiau pe Tatiana în coşmaruri, pe care le uita în cursul zilei, dar pe care acum parcă le vedea în faţa ochilor.

Se spunea că Rosa Klebb ţinea morţiş să participe la fiecare şedinţă de tortură. În biroul ei ţinea o salopetă pătată de sânge şi un scaun pliant, iar atunci când se zvonea că fusese văzută mergând grăbită pe culoarele de la subsol, cu salopeta pe ea şi cu scaunul în mână, chiar şi oamenii din SMERŞ tăceau mâlc şi îşi coborau privirea – poate chiar îşi încrucişau degetele în buzunare – până când aceasta se întorcea în biroul său.

Asta pentru că, şuşoteau ei între ei, Klebb se aşeza pe un scăunel tras lângă masa de interogatoriu, privind în faţă persoana întinsă pe masă, cu capul atârnând în afară. Din scaunul ei, spunea încet: „Numărul 1", „Numărul 10" sau „Numărul 25", iar inchizitorii ştiau exact la ce se referă şi începeau tortura. Klebb se uita direct în ochii victimelor, la câţiva centimetri de ei, şi savura cu mare plăcere urletele lor de durere. Apoi, în funcţie de privirea acestora, schimba metoda de tortură, spunând: „Acum

numărul 36" sau „Acum numărul 64", iar inchizitorii se conformau. Pe măsură ce curajul şi rezistenţa victimei se risipeau, iar aceasta, slăbită, ajungea să se tânguie, femeia începea să-i vorbească lin:

– Aşa, porumbelule. Vorbeşte-mi, drăguţule, şi totul va fi bine. Ştiu că doare, copile. Şi ştiu că nu mai vrei să simţi durere. Oricine ar vrea ca durerea să înceteze, ar vrea să se întindă în linişte şi pace şi să nu mai simtă durere niciodată. Mama e alături de tine şi abia aşteaptă ca durerea să se oprească. Mama ţi-a pregătit un pat comod unde să dormi şi să uiţi de toate. Vorbeşte, şoptea ea pe un ton drăgăstos. Dacă vorbeşti, durerea se va opri.

Dacă privirea din ochii victimei rămânea în continuare neînduplecată, femeia continua să murmure:

– Frumosule, eşti prostuţ. Atât de prostuţ. Durerea asta nu înseamnă nimic. Absolut nimic! Nu mă crezi, porumbelule? Atunci mama trebuie să încerce puţin, dar numai puţin, numărul 87. Anchetatorii ascultau spusele lui Klebb, schimbând instrumentele şi metoda de tortură, iar femeia urmărea în continuare din scaun chinul din ochii victimelor, până ce trebuia să le urle în ureche pentru a se mai face auzită.

Dar rareori – cel puţin aşa se spunea – ajungea cineva departe pe traseul durerii pregătit de SMERŞ, cu atât mai mult până la final, iar când vocea blândă promitea pace şi linişte, bătălia era aproape câştigată. Rosa Klebb cunoştea din privirile victimelor momentul în care un adult se transformă într-un copil care plânge după mama sa. Iar atunci ea oferea o imagine maternă şi înmuia voinţa pe care cuvintele dure ale unui bărbat ar fi întărâtat-o.

Iar după ce încă un suspect cedase, Rosa Klebb se întorcea pe aceleaşi culoare cu scaunul

în mână, şi se schimba de salopeta proaspăt stropită, întorcându-se la lucru. Apoi vestea că interogatoriul luase sfârşit şi la subsol puteau fi reluate activităţile normale se împrăştia prin clădire.

Tatiana, speriată de aceste gânduri, se uită din nou la ceas. Mai patru minute. Îşi aranjă uniforma şi îşi privi reflexia palidă în oglindă. Se întoarse să-şi ia rămas bun de la camera ei dragă. Oare urma să o mai vadă vreodată?

Femeia păşi pe coridorul lung şi apăsă butonul liftului. Văzându-l că ajunge, îndreptă umerii şi ridică capul, păşind înăuntru ca şi cum ar fi păşit pe eşafod.

– Etajul opt, spuse ea liftierei şi se poziţionă cu faţa spre uşă. În mintea ei femeia repeta cuvintele pe care nu le mai folosise din copilărie: „Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule".

CAPITOLUL 9

O misiune romantică

Văzându-se în fața ușii imense vopsite crem, Tatiana putea simți deja mirosul din cameră. Când auzi vocea care îi spuse să intre și deschise ușa, mirosul îi împânzi mintea instantaneu. cât timp rămăsese pe loc, privind-o fix în ochi pe femeia din spatele măsuței rotunde, luminate de becul de deasupra, din tavan.

Era mirosul metroului într-o seară călduroasă - un miros ieftin care acoperea o duhoare animalică. Oamenii din Rusia miros într-un anume fel, fie că s-au spălat sau nu, dar mai ales atunci când nu, iar fetele sănătoase și curate ca și Tatiana ajung să se întoarcă special pe jos de la birou, în afara cazurilor când plouă torențial sau zăpada e prea mare, pentru a evita duhoarea din trenuri și metrouri.

În clipa de față, Tatiana se simțea scăldată în acea duhoare, nările ei fremătând scârbite.

Scârba și disprețul față această persoană care putea locui în mijlocul unui asemenea miros o determinară pe Tatiana să o înfrunte direct, privind-o în ochii galbeni din spatele ochelarilor pătrățoși. Ochii lui Klebb o analizau atent, studiind-o din cap până în picioare.

– Tovarășă caporal, sunteți o fată frumoasă, spuse colonelul Klebb. Faceți câțiva pași prin cameră.

Ce era cu aceste vorbe mieroase? Tatiana execută ordinul lui Klebb, cuprinsă de o nouă frică, cu gândul la obiceiurile notorii ale femeii.

– Dă-ți jos sacoul și pune-l pe scaun. Acum ridică mâinile deasupra capului. Mai sus. Acum apleacă-te și atinge-ți degetele de la picioare. Bun. Așază-te. Klebb îi vorbea ca și cum ar fi fost un doctor. O pofti să ia loc în fața ei, o cuprinse cu privirea, apoi privirea coborî înspre fișa de pe masă.

Trebuie să fie *zapiska* mea, gândi Tatiana. Cât de interesant era să vadă acel mic instrument care îi influența întreaga viață. Avea cam cinci centimetri în grosime. Oare ce putea fi scris în acele pagini? Cu ochi mari, se uita fascinată la mapa deschisă.

Colonelul frunzări ultimele pagini și o închise. Coperta era portocalie, cu o dungă neagră pe diagonală. Oare ce însemnau acele culori?

Klebb își ridică privirea, iar Tatiana reuși să o privească în ochi curajoasă.

– Tovarășă caporal Romanova, continuă Klebb pe un ton autoritar. Am primit rapoarte excelente legate de munca prestată. Aveți un dosar foarte bun, atât în ceea ce privește serviciul în sine cât și referitor la activitățile sportive. Statul e mulțumit de dumneavoastră.

Tatiana nu putea să creadă cele auzite și simți cum i se înmoaie genunchii. Se înroși toată, iar apoi albi. Puse o mână pe marginea masei.

– Apreciez f-foarte mult acest lucru, tovarășă colonel, replică Tatiana.

– Mulțumită serviciilor dumneavoastră excelente, ați fost propusă pentru o misiune importantă. E o onoare imensă pentru tine, înțelegi acest lucru?

Orice ar fi fost, era cu mult mai bine.

– Desigur, tovarășă colonel.

– Misiunea aceasta implică o mare responsabilitate. Este de rang înalt. Tovarășă caporal, vă felicit pentru promovarea la rangul de căpitan de securitate.

O fată de abia 24 de ani și deja căpitan! Nu se mai auzise de așa ceva niciodată. Tatiana simți

deja pericolul şi răspunse pe un ton precaut, da incapabilă să ascundă teama din voce.

– Sunt cât se poate de onorată, tovarăşă colone

Rosa Klebb mormăi ceva. Ştia exact la ce s gândise fata când fusese chemată. Efectul prim rii sale binevoitoare, şocul veştilor bune şi uşur rea, apoi noile temeri care îi încolţiseră în mint toate fuseseră evidente. Tatiana era o fată fru moasă, sinceră şi inocentă. Exact ceea ce căutau Iar acum trebuia doar să fie mai puţin crispată.

– Draga mea, spuse Klebb pe un ton afectuos Cât de neglijent din partea mea! Ar trebui să săr bătorim această promovare cu un pahar de vin Nu trebuie să crezi că noi, ofiţerii de rang înalt nu avem suflet. Vom bea împreună. Acesta est un motiv suficient de bun ca să deschid o sticlă d şampanie franţuzească.

Rosa Klebb se ridică de la masă şi se îndreptă spre bufetul bine aprovizionat.

– Ia o bomboană de ciocolată cât mă chinui eu cu dopul, continuă ea. Nu e deloc uşor să des faci o sticlă de şampanie. Noi, fetele, avem tot timpul nevoie de un bărbat pentru asemenea lu cruri, nu-i aşa?

Klebb continuă să înşire vorbe goale, oferin du-i Tatianei o cutie imensă plină cu bomboan de ciocolată şi îndreptându-se apoi din nou spre bufet.

– Sunt din Elveţia. Calitate excepţională Cele rotunde sunt moi înăuntru, iar cele pătrate sunt tari.

Tania mulţumi stingher, întinse mâna şi ale se o bomboană rotundă. Era mai uşor de înghiţit Gura ei era uscată, fiind înfricoşată de momen tul în care urma să observe capcana care i se întindea. Cu siguranţă că bunele maniere ale lui Klebb ascundeau ceva groaznic. Fata muşcă din ciocolată, care i se înmuie apoi în gură, ca o gumă de mestecat. Din fericire, se trezi cu şampania în mână.

Rosa Klebb stătea în picioare în dreptul ei, cu paharul în mână.

Za vaşe zdarovie[1], tovarăşă Tatiana. Şi sincere felicitări.

Tatiana zâmbi forţat, ridică paharul la rândul ei şi se aplecă uşor în faţă.

– *Za vaşe zdarovie*, tovarăşă colonel. Apoi dădu pe gât conţinutul, aşa cum e obiceiul la ruşi, şi îl puse pe masă, în faţa ei.

Klebb îl umplu imediat la loc, reuşind chiar să verse un pic de şampanie pe faţa de masă.

– Iar acum în cinstea noului dumneavoastră departament, tovarăşă, continuă ea ridicând din nou paharul şi zâmbind tot mai viclean, urmărind reacţiile fetei.

– Pentru SMERŞ!

Tatiana se ridică în picioare.

– Pentru SMERŞ! se chinui ea să zică, apoi se înecă cu şampanie şi mai luă două guri. Tatiana se aşeză cu greu înapoi.

Rosa Klebb nu-i lăsă la dispoziţie nicio secundă de gândire, se aşeză în faţa ei şi îşi puse mâinile pe masă.

– Iar acum, tovarăşă, să trecem direct la ce ne interesează, rosti ea pe un ton autoritar. Avem mult de muncă, continuă ea aplecându-se uşor. Aţi dorit vreodată să locuiţi în străinătate, tovarăşă? Într-o altă ţară?

Tatiana simţea deja efectul şampaniei. Lucrurile urmau să se înrăutăţească, dar pe moment reuşi să răspundă repede.

– Nu, tovarăşă. Mă simt bine la Moscova.

– Nu v-aţi gândit niciodată cum ar fi să locuiţi undeva în Occident? Nu v-au atras hainele frumoase de acolo, jazz-ul, toate lucrurile moderne?

– Nu, tovarăşă. Fata era sinceră. Niciodată nu se gândise la aşa ceva.

[1] În sănătatea dumneavoastră (rus.)

– Dar dacă statul ți-ar impune să locuiești acolo?

– Aș asculta.

– De bunăvoie?

Tatiana ridică din umeri, ușor nerăbdătoare.

– Voi face ce mi se spune să fac.

Klebb luă o pauză de efect și continuă.

– Sunteți virgină, tovarășă?

Dumnezeule, își spuse Tatiana în gând.

– Nu, tovarășă colonel.

– Câți bărbați au existat până acum în viața dumneavoastră? replică Klebb, buzele strălucindu-i în lumină.

Tatiană se înroși toată. Fetele din Rusia sunt reticente și pudice când e vorba de sex. Rusia are o atitudine asemănătoare cu cea din Anglia victoriană când vine vorba de relații sexuale, iar aceste întrebări din partea lui Klebb erau cu atât mai revolătoare ținând cont că veneau pe un ton rece, din partea unei persoane oficiale, pe care nici măcar nu o mai văzuse înainte de această întâlnire. Tatiana își făcu curaj și o privi și ea pe Klebb.

– Tovarășă colonel, vă rog să-mi spuneți care este scopul acestor întrebări intime.

Rosa Klebb se îndreptă în scaun și îi răspunse pe un ton tăios.

– Tovarășă, amintiți-vă de ce vă aflați aici. Nu puneți întrebări. Și nu uitați cu cine vorbiți. Acum doresc un răspuns.

Tatiana se făcu mică în scaun.

– Trei bărbați, tovarășă colonel.

– Când? Câți ani aveați atunci? veni continuarea, Klebb privind-o fix pe Tatiana.

Fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Eram la școală. Aveam 17 ani. Apoi la institutul de limbi străine. Aveam 22 de ani. Apoi anul trecut. 23 de ani. Cu un prieten pe care l-am cunoscut la patinoar.

– Numele lor, vă rog, tovarășă, spuse Klebb luând în mână un stilou și o foaie.

Tatiana își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Nu, suspină ea. Nu pot spune așa ceva, indiferent de urmări. Nu aveți niciun drept.

Terminați cu prostiile astea, șuieră Klebb. Aș putea obține de la dumneavoastră numele acestea și orice altceva aș vrea să știu în cinci minute. Tovarășă, vă aflați într-o postură delicată. Răbdarea mea are limite.

Klebb tăcu preț de o secundă. Era prea dură.

– Pentru moment, voi trece la întrebarea următoare. Mâine dimineață îmi veți da numele lor. Nu vor păți nimic. Pur și simplu vor fi întrebați câteva lucruri despre tine – simple întrebări, atât. Acum ridicați-vă și ștergeți-vă lacrimile. Nu mai putem să ne prostim în continuare.

Rosa Klebb se ridică de la masă și se apropie de Tatiana. Apoi vocea ei deveni din nou calmă și mieroasă.

– Haide, draga mea. Trebuie să ai încredere în mine. Nu voi împărtăși nimănui secretele tale. Uite, mai bea niște șampanie și haide să uităm aceste mici neplăceri. Trebuie să devenim prietene. Trebuie să lucrăm împreună. Tatiana, draga mea, trebuie să înveți să te porți cu mine ca și cum aș fi mama ta. Uite, bea de aici.

Tatiana scoase o batistă și se șterse la ochi. Apoi întinse mâna tremurândă, luă paharul de șampanie și sorbi din el, ținând capul plecat.

– Bea tot, draga mea.

Rosa Klebb stătea deasupra ei, bombănind grotesc încurajări mămoase.

Tatiana o ascultă și goli paharul. Simți cum puterile o părăsesc. Tot ce dorea era ca interviul să se termine și să poată pleca să se culce. Așadar, așa era la interogatoriu, gândi ea, și acesta era tonul pe care Klebb îl folosește cu victimele sale. Ei bine, metoda funcționa. Acum era docilă și urma să coopereze.

Rosa Klebb se aşeză, continuând să o studieze pe Tatiana.

– Iar acum, draga mea, mai am o întrebare intimă, ca între fete. Îţi place să faci dragoste? Te face să simţi plăcere? Multă plăcere?

Tatiana îşi acoperi din nou faţa cu mâinile.

– Cred că da, tovarăşă colonel, veni răspunsul cu o voce înfundată. Evident, când eşti îndrăgostită...

Apoi rămase fără cuvinte. Ce altceva ar mai fi putut spune? Ce dorea să audă femeia din faţa ei?

– Draga mea, să presupunem că nu ai fi îndrăgostită. Ai mai simţi plăcere făcând dragoste cu un bărbat?

Tatiana dădu din cap indecisă, îşi luă mâinile de la faţă şi privi în podea. Părul i se revărsa acum peste faţă. Încerca să se gândească, să dea un răspuns bun, dar nu putea să-şi imagineze o asemenea situaţie.

– Cred... că depinde de bărbat, tovarăşă colonel.

– Un răspuns diplomatic, draga mea, replică Klebb, care apoi deschise un sertar, scoase o fotografie şi o înmână fetei. Ce zici de acest bărbat?

Tatiana luă fotografia şi o privi precaut. Se uită atentă la faţa crudă dar frumoasă a bărbatului din poză. Încercă să-şi imagineze, să se gândească.

– Nu ştiu, tovarăşă colonel. E un bărbat frumos. Poate dacă ar fi tandru... spuse ea împingând fotografia cât mai departe.

– Nu, draga mea, păstreaz-o. Pune-o lângă patul tău şi gândeşte-te la acest bărbat. Vei afla mai multe despre el la noul tău loc de muncă. Iar acum, continuă ea cu o sclipire în ochi, ai vrea să ştii ce vei face la noul tău loc de muncă? De ce ai fost aleasă tu, dintre toate fetele din Rusia?

– Într-adevăr, tovarăşă colonel, spuse Tatiana ascultătoare, privind-o pe Klebb.

– Ai fost aleasă, rosti colonelul, pentru o misiune simplă şi plăcută. Tovarăşă caporal, avem

de a face cu o misiune romantică. Trebuie să te îndrăgosteşti. Atâta tot. Trebuie să te îndrăgosteşti de acest bărbat.

– Dar cine e? Nici măcar nu-l cunosc.

Rosa Klebb râmji satisfăcută. Spusele următoare aveau să-i dea de gândit fetei.

– E un spion englez.

– *Boje moi!*[1] exclamă Tatiana ducând mâna la gură, jenată de reacţia ei. Rămase blocată şi o ţinu uită la Rosa Klebb cu privirea înceţoşată de champanie.

– Da, spuse Klebb, mulţumită de efectul obţinut. E un spion englez. Posibil să fie chiar cel mai faimos dintre toţi. Iar de acum înainte tu eşti îndrăgostită de el. Aşadar, trebuie să te obişnuieşti cu această idee. Şi nu vreau să te prosteşti, tovarăşă. Trebuie să fim serioşi. Ai fost aleasă pentru o misiune importantă în serviciul statului. Aşa că, te rog, fără prostii. Iar acum, câteva detalii practice. Şi ia mâna de la faţă, lătră Klebb. Nu te mai uita ca viţelul la poarta nouă. Ridică-te în scaun şi fii atentă, altfel o să ai neplăceri. Ai înţeles?

– Da, tovarăşă colonel, veni răspunsul Tatianei, care se îndreptă apoi repede şi îşi puse mâinile în poală ca o şcolăriţă. Mintea ei gonea aiurea, dar nu avea timp să se gândească la detalii personale. Toată pregătirea ei îi spunea că aceasta este o misiune importantă pentru stat. Acum lucra pentru ţara ei. Cumva fusese aleasă pentru o conspiraţie importantă, iar ca ofiţer MGB trebuia să-şi facă datoria, şi încă bine. Fata ciuli urechile şi ascultă cât putea de serios în continuare.

– Pentru moment, vorbi Klebb pe un ton oficial, voi fi vorbi la obiect. Vei primi mai multe detalii mai târziu. În următoarele săptămâni vei fi antrenată pentru această operaţiune până când vei şti cum să reacţionezi în orice situaţie. Vei fi

[1] Dumnezeul meu! (*n. trad.*)

învățată unele obiceiuri străine. Vei primi haine frumoase. Vei învăța toate trucurile feminine posibile. Apoi vei fi trimisă într-o țară străină în Europa. Acolo îl vei cunoaște pe acest bărbat și îl vei seduce. Nu vei avea niciun fel de remușcări. Trupul tău aparține statului. Statul te-a hrănit și te-a crescut încă de când te-ai născut. Acum trebuie să-ți pui trupul în serviciul statului. Ai înțeles?

– Da, tovarășă colonel. Tatiana știa că nu are cum să scape din această situație.

– Îl vei însoți pe acest bărbat în Anglia. Acolo cu siguranță vei fi interogată, dar nu-ți va fi greu deloc. Englezii nu folosesc metode dure. Vei răspunde în așa fel încât să nu periclitezi poziția statului. Vei folosi răspunsuri tip, special pregătite pentru astfel de situații. Probabil că vei fi trimisă în Canada. Acolo trimit englezii anumite categorii de prizonieri străini. Vei fi salvată și adusă înapoi la Moscova.

Klebb se uită atentă la fată. Aceasta părea să accepte tot ce i se spunea, fără nicio ezitare.

– Așa cum observi, continuă Klebb, lucrurile sunt destul de simple. Ai întrebări?

– Ce se va întâmpla cu acel bărbat, tovarășă colonel?

– Nu ne interesează. Pur și simplu îl vom folosi pentru a te duce pe tine în Anglia. Scopul operațiunii noastre este să le oferim englezilor informații false. Desigur, tovarășă, vom fi încântați să aflăm de la tine cum vi se pare viața în Anglia. Rapoartele unei fete inteligente și bine antrenate, cum ești tu, vor fi de mare folos statului.

– Chiar așa, tovarășă colonel? Tatiana se simți importantă. Brusc totul suna mult mai interesant. Doar să poată duce treaba cu bine la capăt. Urma să facă tot ce-i stătea în putință. Dar presupunând că nu reușea să-l facă pe acel spion englez să se îndrăgostească de ea... Se uită încă o dată la fotografie. Bărbatul era frumos. Oare la ce

se referise colonelul când spusese „trucuri feminine"? Poate îi va fi de ajutor să le cunoască.

Mulțumită, Rosa Klebb se ridică de la masă.

Acum ne putem relaxa, draga mea. Am terminat cu munca pe ziua de azi. Mă duc să mă aranjez puțin, iar apoi mă întorc să mai povestim. Vin imediat. Mănâncă bomboanele alea, să nu le arunc.

Klebb gesticulă neglijent din mână și dispăru în camera de alături, cu o expresie preocupată pe față.

Tatiana se lăsă pe spate în scaun. Deci asta fusese până la urmă. Nici nu era atât de rău. Ce ușurare! Și ce onoare pentru ea că fusese aleasă. Ce prostie din partea ei că fusese atât de înfricoșată. Bineînțeles că marii lideri ai statului nu ar fi permis ca un cetățean inocent, care muncea din greu și nu avea dosarul pătat, să pățească ceva. Brusc simți cât de recunoscătoare îi era statului, acelei figuri paterne, și cât de mândră era că acum avea ocazia să-l răsplătească. Nici acea Klebb nu fusese atât de rea până la urmă.

Tatiana, fericită, punea în balans situația atunci când ușa de la dormitor se deschise și Klebb apăru în prag.

– Ce zici de asta, draga mea? o întrebă colonelul. Klebb își ridică brațele și se învârti pe vârfurile picioarelor ca un manechin. Apoi își întinse o mână în aer, pe cealaltă ținând-o pe șold, ca și cum ar fi pozat pentru cineva.

Tatiana deschise gura în semn de mirare și o închise repede la loc, căutându-și cuvintele.

Colonelul Klebb, ofițer SMERȘ, purta o cămașă de noapte semitransparentă, *crèpe de chine*, portocalie, cu volane din același material la gât și la mânșete. Pe dedesubt purta un sutien din satin roz, un combinezon demodat din satin roz, prins cu elastic deasupra genunchilor. Un genunchi butucănos ieșea în evidență prin crăpătura cămășii de noapte, îndoit ca într-o postură clasică de model. Se încălțase cu papuci de casă roz din

satin, ornamentați cu pampoane din pene d
struț. Rosa Klebb își dăduse jos ochelarii, iar fa
ii era plină de rimel, fard și ruj.

Arăta ca cea mai bătrână și urâtă curvă di
lume.

– E foarte frumoasă, replică Tatiana.

– Nu-i așa? bombăni femeia.

Se trânti pe o canapea lată dintr-un colț a
camerei, acoperită cu o cuvertură țărănească, d
prost gust. În spate, chiar lângă perete, se afla
niște perne de satin multicolore.

Chițăind încântată, întinse mâna și aprinse
veioză roz, în formă de femeie goală, din imitați
de sticlă Lalique. Apoi o pofti pe Tatiana lângă e

– Stinge lumina de sus, draga mea. Întrerupă-
torul e lângă ușă. Și vino lângă mine. Trebuie s
ne cunoaștem mai bine.

Tatiana se îndreptă spre ușă, stinse lumina
Puse ferm mâna pe clanță. Apăsă, deschise uș
și păși pe coridor, moment în care nervii îi ceda
ră. Fata trânti ușa și o luă la fugă cu mâinile aco-
perindu-și urechile, temându-se de urletele lui
Klebb, care nici nu mai veniră.

CAPITOLUL 10

Arderea fitilului

Dimineața zilei următoare.

Colonelul Klebb stătea la birou în camera spațioasă din subsolul clădirii, unde se simțea atât de bine. Era mai degrabă o sală de operație, față de un birou. Pe un perete se afla o hartă gigantică a emisferei de vest, iar pe celălalt o hartă la fel de mare cu emisfera de est. În spatele său, la o distanță suficient de mică încât să poată să ajungă cu mâna, era un Telekripton, care ocazional transmitea câte un semnal, duplicând transmisiunile unui aparat similar de la Departamentul de Coduri, situat la ultimul etaj, la adăpostul pădurii de antene parabolice de pe acoperiș. Din când în când, colonelul Klebb smulgea lungul sul de hârtie tipărit de mașinărie și se uita peste el. Era doar o formalitate. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat important, ar fi sunat telefonul. Toți agenții SMERȘ din întreaga lume erau controlați din această cameră, cu o mână de fier.

Fața greoaie părea aspră și obosită. Avea cearcăne groase și ochii injectați. Unul dintre cele trei telefoane de pe birou începu să sune, iar Klebb ridică receptorul.

– Cheamă-l înăuntru, trânti ea, iar apoi se întoarse cu fața la Kronstin, care, așezat într-un fotoliu cu harta Africii în spate, se scobea gânditor în dinți cu o agrafă de hârtie.

– Granițki.

Kronstin întoarse capul spre ușă.

Red Grant intră în cameră, îndreptându-se docil spre birou, privind-o pe Klebb cu ochi înfometați. Kronstin remarcă alura canină a bărbatului, asemenea unui mastiff[1] ce aştepta să-şi primească porția de mâncare.

– Te simți gata de muncă? îl întrebă Klebb pe un ton rece.

– Da, tovarăşă colonel.

– Să te vedem. Dezbracă-te.

Red Grant nu păru surprins deloc. Îşi dădu jos sacoul, căutând să-l agațe undeva, renunță şi îl lăsă să cadă pe podea. Apoi, în largul lui, îşi lepădă şi restul hainelor şi se descălță. Trupul bine lucrat şi părul auriu deveniseră atracția camerei. Grant stătea relaxat, cu mâinile lângă corp şi cu un genunchi împins uşor înainte, ca şi cum ar fi fost vreun model într-un atelier de sculptură.

Rosa Klebb se ridică în picioare şi veni lângă bărbat. Îl studie cu atenție, împungându-l şi apucându-l cu mâna din loc în loc, ca şi cum ar fi fost la un târg de animale. Se învârti în jurul lui, dar înainte să se întoarcă din nou cu fața la el, Kronstin observă cum aceasta scosese ceva din buzunar. Era un obiect metalic.

Femeia se apropiase acum, cu mâna la spate, aplecându-se spre abdomenul absolut perfect. Îl privea fix în ochi pe Grant.

Apoi, cu o viteză incredibilă, îşi încordă pumnul drept, în care ținea un box, şi îl izbi pe Grant în plexul solar.

Grant icni scurt, genunchii îi tremurară preț de o secundă şi se îndreptă la loc. Strânse dureros ochii, dar imediat îi deschise şi înfruntă privirea lui Klebb. Pielea i se înroşise imediat, dar Grant nu părea să fi fost afectat de forța loviturii, care de altfel ar fi culcat la podea un om obişnuit.

[1] Rasă canină (*n. trad.*).

Rosa Klebb zâmbi sinistru, își puse boxul înapoi în buzunar, se întoarse la birou și se așeză. Apoi îi aruncă o privire mândră lui Kronstin.

– Cel puțin știm că e în formă bună, spuse ea.

Kronstin murmură o replică, iar Grant rânji satisfăcut. Își ridică o mână și își frecă abdomenul.

Rosa Klebb se lăsă pe spate în scaun și îl privi atentă.

– Tovarășe Granițki, spuse ea, avem de lucru pentru tine. O misiune extrem de importantă. Mult mai importantă decât oricare alta de până acum. Îți va aduce o medalie, cu siguranță – ochii lui Grant sclipiră – pentru că ținta este periculoasă și dificilă. Vei fi singur într-o țară străină, ai înțeles?

– Da, tovarășă colonel, replică Grant bucuros. Aceasta era șansa pe care o așteptase. Oare ce medalie urma să primească? Ordinul lui Lenin?

– Ținta ta este un spion englez. Ți-ar plăcea să omori un spion englez?

– Chiar foarte mult, tovarășă colonel, rosti Grant sincer entuziasmat. Nici nu-și dorea altceva. Trebuia să-și regleze conturile cu nemernicii aceia de englezi.

– Vei avea nevoie de câteva săptămâni de pregătire. Vei lucra sub acoperire ca agent englez. Aspectul și manierele tale lasă de dorit momentan. Va trebui să înveți câteva trucuri, șuieră ea, pentru a trece drept un gentlemen. Vei fi dat în primire unui englez de aici. Un gentlemen care a lucrat în Ministerul de Externe. Misiunea lui va fi să te facă să semeni cât mai mult a spion englez. Britanicii au tot felul de oameni în slujba lor, deci nu va fi foarte dificil. Și vei învăța multe alte lucruri. Misiunea va începe la finalul lui august, dar tu vei începe pregătirea imediat. Sunt foarte multe lucruri de făcut. Îmbracă-te și prezintă-te asistentului meu. Ai înțeles?

– Da, tovarășă colonel! Grant știa că nu e bine să pună întrebări, așa că se îmbrăcă rapid, total indiferent la privirea lui Klebb, care în continuare îl studia, și merse până în dreptul ușii

încheindu-şi sacoul. Apoi se întoarse cu faţa l Klebb. Să trăiţi, tovarăşă colonel!

Rosa Klebb scria raportul interviului şi nic nu se mai uită înspre Grant, care ieşi din camer şi închise uşa cu grijă. Femeia termină de scris ş se lăsă pe spate în scaun.

– Tovarăşe Kronstin, trebuie să discutăm detaliile înainte de a pune în aplicare planul? Trebuie să menţionez că Prezidiul a aprobat ţin ta noastră, precum şi condamnarea la moarte Am raportat în linii mari planul tău generalului Grubozaboişcikov, care a fost de acord. Detaliile execuţiei îmi aparţin mie. Personalul operaţiu nii a fost contactat şi aşteaptă să înceapă lucrul Tovarăşe, aveţi ceva de adăugat?

Kronstin se uita înspre tavan cu mâinile împreunate. Nu-i păsa de tonul binevoitor al femeii şi se concentra la gândurile sale.

– Granitki. Putem avea încredere în el, singur într-o ţară străină? Nu o să dezerteze?

– L-am testat timp de zece ani. A avut numeroase ocazii să evadeze. L-am urmărit constant. dar niciodată nu ne-a trezit suspiciuni. Bărbatul acesta se comportă ca un dependent de droguri. Pentru el, Uniunea Sovietică este cocaina sa. Este ucigaşul meu cel mai bun. Nu este niciun om mai potrivit pentru misiunea aceasta.

– Iar Romanova? Cum vi s-a părut?

– E foarte frumoasă, spuse înciudată Klebb. Ceea ce căutam. Nu este virgină, dar este pudică şi neexperimentată pe plan sexual. Va primi instrucţia necesară. Engleza ei este excelentă. I-am spus în mare în ce constă operaţiunea şi a fost cooperantă. În cazul în care va avea ezitări, am adresele unor rude, inclusiv copii. De asemenea, am numele foştilor ei iubiţi. În cazul în care va fi necesar, îi voi explica faptul că aceşti oameni vor fi luaţi ostatici până ce operaţiunea va fi încheiată. Fata pare sensibilă, aşadar, această remarcă va fi de ajuns. Dar nu anticipez niciun fel de problemă din partea ei.

– Romanova. Acesta este numele unui *buivș* al unuia dintre înaintașii ei. Îmi pare ciudat să folosim pe cineva cu numele de Romanov pentru o misiune atât de delicată.

– Bunicii ei erau rude îndepărtate ale familiei imperiale. Dar fata nu frecventează cercuri de *buivși*. În orice caz, și bunicii noștri au trăit în aceleași vremuri. Nu avem ce să facem în această privință.

– Bunicii noștri nu purtau numele de Romanov, spuse Kronstin sec. Totuși, dacă sunteți mulțumită... Rămase un moment pe gânduri. Despre Bond ce știm? Am aflat locația lui?

– Da. Divizia MGB din Anglia raportează că Bond se află la Londra. În timpul zilei este la sediu, iar noaptea doarme în apartamentul său din Chelsea, un cartier al Londrei.

– E bine de știut. Să sperăm că va rămâne acolo în următoarele săptămâni. Asta înseamnă că nu e implicat în nicio operațiune. Astfel ar putea mușca din momeala noastră. Între timp, continuă Kronstin să vorbească, cu ochii în tavan, am studiat oportunitățile oferite de orașele din străinătate și am ales Istanbul ca punct de pornire. Avem o stație performantă acolo, pe când Serviciile Secrete au o bază foarte mică. Șeful bazei se pare că e un om competent. Va fi lichidat. Centrul acela e plasat convenabil pentru noi, având la dispoziție linii bune de comunicare cu Bulgaria și Marea Neagră; de asemenea, este la o distanță considerabilă de Londra. În continuare, planific detaliile referitoare la locația asasinatului și cum îl vom aduce pe Bond acolo, asta după ce va fi luat legătura cu fata. Probabil va fi în Franța sau prin apropiere. Ne putem folosi foarte ușor de presa franceză, care va exploata la maxim această poveste, cu dezvăluiri senzaționale despre sex și spionaj. Rămâne de stabilit și intrarea în scenă a lui Granițki. Acestea sunt detalii minore. Trebuie să alegem operatori video, cu o

întreagă echipă în spatele lor, şi să-i transportăm în Istanbul, fără prea mare vâlvă. Nu trebuie să aglomerăm staţia noastră de acolo şi nici să stârnim suspiciuni. Vom avertiza din timp toate departamentele cu privire la legăturile radio cu Turcia, care trebuie păstrate în acelaşi regim ca înainte. Nu vrem ca oamenii englezilor să intre la bănuieli. Departamentul de Coduri a fost de acord să ne ofere carcasa unui aparat Spektor. Maşinăria va fi transportată la secţia pentru aparate speciale, unde va fi pregătit.

Kronstin se opri din vorbit. Îşi coborî privirea din tavan. Se ridică în picioare şi se uită fix în ochii lui Klebb.

– Tovarăşă, momentan nu am alte idei. Vor mai apărea numeroase detalii şi vor trebui stabilite de la o zi la alta. Dar cred că putem începe deja operaţiunea.

– Sunt de acord, tovarăşe. Putem începe şi voi da directivele necesare. Tonul autoritar rămase neschimbat. Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Kronstin încuviinţă, apoi ieşi din cameră. Telekryptonul ţârâi uşor şi începu să emită zgomote mecanice. Rosa Klebb se foi în scaun şi întinse mâna după un telefon, apoi formă un număr.

– Camera de Operare, se auzi vocea unui bărbat.

Rosa Klebb se uita fix la forma roz de pe harta din cameră. Anglia. Apoi buzele i se depărtară uşor.

– Colonelul Klebb la telefon. *Konspiraţia* împotriva agentului englez James Bond. Declar operaţiunea începută din acest moment.

Partea a doua: Execuția

Capitolul 11

Viața ușoară

Bond se simțea sufocat în mrejele molatece ale vieții ușoare pe care o ducea. Era un om de acțiune și atunci când nu avea parte de acțiune multă vreme spiritul său parcă se moleșea.

Iar în domeniul său, lucrurile rămăseseră liniștite de aproape un an de zile. Pacea aceasta îl exaspera.

La data de 12 august, în dimineața unei zile de joi, la ora 7.30, Bond se trezi din somn în apartamentul său confortabil din piața King's Road, și era dezgustat să descopere că era deja foarte plictisit de perspectiva zilei ce tocmai începuse. Așa cum în cel puțin o religie *akedia* este considerată primul păcat capital, tot astfel plictiseala – sau, mai exact, incredibila circumstanță de a se fi sculat deja plictisit – era singurul viciu pe care Bond îl condamna.

Întinse mâna și sună din clopoțel de două ori, semnalându-i astfel lui May, draga lui menajeră scoțiancă, că era gata de micul dejun. Apoi se dezveli dintr-o dată și se ridică în picioare gol.

Exista o singură modalitate de a ieși din starea de plictiseală – să se străduiască singur să o elimine. Bond se lăsă în mâini și începu seria de douăzeci de flotări la intensitate maximă, astfel încât să nu le permită mușchilor să se relaxeze. Când brațele nu mai suportară durerea, se rostogoli pe spate și cu mâinile în lateral începu să

ridice picioarele perfect drepte, până ce mușchi abdominali începuseră să simtă efectele. Se ridică și continuă cu aplecări până la podea, atingând degetele picioarelor cu mâinile. Urmară alte exerciții pentru brațe și piept, executate respirând adânc, până ce ameți. Gâfâind de oboseală, păși în baia imensă și intră în cabina de duș, rămânând cinci minute sub jetul de apă, întâi fierbinte, iar apoi rece ca gheața.

Într-un final, după ce se bărbieri și trase pe el un tricou negru de bumbac, Sea Island, fără mâneci și niște pantaloni albaștri din camgarn, se încălță cu o pereche de sandale negre din piele și părăsi dormitorul, pentru a intra în sufrageria spațioasă, cu geamuri mari, având satisfacția de a-și fi gonit plictiseala prin exerciții fizice, fie doar și pentru moment.

May, o scoțiancă în vârstă, cu păr grizonat în tonuri ca de oțel și trăsături frumoase, intră în cameră cu o tavă pe care o puse pe masă împreună cu *The Times*, singurul ziar pe care angajatorul său îl citea. Bond îi ură bună dimineața și se așeză să mănânce.

– Bună dimineața, dom', spuse ea fără a rosti până la capăt apelativul „domnule Bond". (Aceasta era una dintre calitățile încântătoare ale lui May, faptul că pentru ea nu existau alți „domni" în afară de regii englezi și Winston Churchill. Bond o tachinase în această privință multă vreme. Totuși, el reprezenta o excepție deosebită, strecurând ocazional câte un „dom'" la sfârșitul unui cuvânt.)

Rămase lângă masă în timp ce Bond își despături ziarul, căutând pagina de știri de la mijloc.

– Tânăru' a fost aici aseară în legătură cu televizorul.

– Cine anume? întrebă Bond în timp ce frunzărea ziarul.

- Tânăru' care vine tot timpu'. Deja e a șasea oară când vine, începând cu luna iunie. După ce

I am spus prima dată să înceteze, mă gândeam o n priceput și nu o să ne mai bată la cap să cumpărăm. Și puteți plăti chiar în rate, dacă doriți!

– Insistenți mai sunt comisvoiajorii ăștia, remarcă Bond, lăsând ziarul pe masă și întinzând mâna după cana de cafea.

– I-am zis vreo două ieri seară, replică May. Ce tupeu pe el, să deranjeze lumea la cină. L-am întrebat dacă are acte să-mi arate cine e el.

– Presupun că i-ai închis gura cu asta, spuse Bond în timp ce își umplea cana până la refuz.

– Ba deloc. Mi-a fluturat prin față carnetul lui de sindicat. A zis că are tot dreptul să câștige și el o pâine. De la Sindicatul Electricienilor era, parcă. Comuniștii ăia, nu-i așa, dom'?

– Da, așa e, murmură Bond. Oare *ei* îl supravegheau? Sorbi din cafea și puse cana pe masă. May, continuă el pe un ton indiferent, dar privind-o în ochi, ce a spus exact omul acela?

– A zis că în timpul liber face comision din vânzarea de televizoare. Și ne-a întrebat dacă suntem siguri că nu vrem unul. Mai spunea că suntem singurii oameni din zona asta care nu avem. Nu a văzut o antenă din aia pe casă. Tot timpul vrea să afle dacă sunteți acasă ca să vă poată întreba personal. Câtă nerușinare! Mă mir că nu s-a gândit să vă prindă când ieșiți din casă sau când vă întoarceți. Tot timpul mă întreabă dacă trebuie să vă întoarceți repede. Iar eu normal că îi spun că nu știu. Altfel pare un bărbat respectabil, asta dacă nu ar fi atât de insistent.

Posibil, gândi Bond. Sunt atâtea modalități de a verifica dacă proprietarul e acasă sau nu. Se poate observa ușor după reacțiile menajerei – sau chiar poate să arunce un ochi înăuntru când ușa e deschisă. „Îți pierzi timpul de pomană, pentru că dumnealui e plecat", ar fi răspunsul obișnuit când proprietarul nu era acasă. Să anunțe Secția de Securitate? Bond ridică din umeri ușor iritat. Ce naiba! Probabil că exagera. De ce ar fi *ei* interesați

de el? Şi dacă ar fi fost ceva, cu siguranţă că secu-ritatea ar fi fost în stare să-l pună să se mute în altă parte.

– Cred că l-ai speriat de tot, zâmbi Bond către May. Cred că asta a fost ultima oară când trece pe la noi.

– Da, dom', spuse May uşor neîncrezătoare.

În orice caz, femeia îşi îndeplinise sarcina să-l anunţe dacă vede pe cineva „dând târcoale apartamentului". May se retrase, în urma ei foşnind uniforma neagră şi demodată, pe care o purta chiar şi într-o zi caniculară de august.

Bond se întoarse la micul dejun. În mod normal asemenea lucruri îl făceau să se gândească la mai mult de atât şi în oricare altă zi nu ar fi fost mulţumit până nu elucida problema bărbatului comunist care tot venea pe la el pe acasă. Dar acum, după atâtea luni de pauză, simţurile lui erau ruginite.

Micul dejun era masa preferată a lui Bond. Când se afla la Londra, mânca la fel în fiecare dimineaţă. Cafea tare luată din De Bry, de pe New Oxford Street, fiartă într-o cafetieră americană, din care Bond bea două căni mari pe zi, fără zahăr. Apoi un singur ou fiert trei minute şi un sfert, pus într-un suport albastru închis, cu o dungă aurie pe margine.

Erau ouă proaspete, cu pete maro, de la nişte găini Maran franţuzeşti, trimise de o prietenă a lui May, care locuia la ţară. (Lui Bond nu-i plăceau deloc ouăle albe şi, fiind extrem de capricios când venea vorba de micile detalii, îl amuza să susţină că un ou putea fi fiert perfect.) Apoi avea două felii groase de pâine prăjită din făină integrală, o bucată mare şi galbenă de unt Jersey şi trei borcane mici cu gem de căpşuni „Little Scarlet", marca Tiptree, marmeladă Cooper's Vintage Oxford şi, respectiv, miere norvegiană Heather, de la Fortnum's. Cana de cafea şi lingura erau model Queen Anne, porţelanul era marca Minton, în set cu suportul de ou.

În acea dimineață, în timp ce mesteca ultimele îmbucături de pâine cu miere, Bond reuși să stabilească exact cauza moralului său scăzut, precum și cea a letargiei sale. Pentru început, iubita sa de câteva luni bune deja, Tiffany Case, îl părăsise și după ultimele săptămâni de suferință, timp în care stătuse la un hotel, fata s-a urcat pe un vapor spre America, la finalul lunii iulie. Gândurile lui Bond se opreau tot la ea, simțindu-i lipsa în primul rând. Acum era august, iar în Londra era extrem de cald. Trebuia să plece, dar nu avea nici energia nici dorința de a se duce singur, și nici nu voia să găsească o înlocuitoare de moment pentru Tiffany, pentru a-l însoți. Așadar, rămăsese singur în birourile pustii ale Serviciilor Secrete, făcând aceași muncă nesuferită, descărcându-se pe secretară și iritându-și colegii.

Până și M se săturase de tigrul abătut rotindu-se în cușcă de la etajul inferior și, în ziua de luni a săptămânii aceleia, îi trimise lui Bond o notificare prin care îl chema la Comisia de Anchetă, la cererea șefului Departamentului Financiar, căpitanul Troop. Biletul îl înștiința pe Bond, în calitatea sa de ofițer superior, că era timpul să se implice în problemele majore administrative. Oricum, nimeni altcineva nu era disponibil. Sediul era aproape pustiu, iar secția 00 în stare de repaus. Bond urma să se prezinte în acea după-amiază, la ora 14.30, în camera 412.

Troop era individul care îl irita și îl enerva în așa măsură încât îi provoca acea stare de nemulțumire, reflectă Bond în timp ce își aprindea prima țigară a zilei. În orice afacere importantă, există un om care e tiranul de serviciu, detestat de toți angajații. Acel individ are un rol foarte important, chiar dacă nu e conștient de el, era paratrăsnetul pe care se descărcau toți. Astfel erau eliminate alte tensiuni din birou, prin faptul că le oferea tuturor o țintă comună. Acel om e de regulă managerul general sau administratorul. Este

acel individ indispensabil, care veghează asupra tuturor lucrurilor mărunte – micile cheltuieli, căldura şi lumina, prosoapele şi săpunul de la baie rechizitele, cantina, programările prin rotaţie ale concediilor sau punctualitatea angajaţilor. El este cel care are impactul cel mai pronunţat asupra bunăstării oamenilor din birou şi a confortului lor. Cel a cărui autoritate se extinde şi asupra vieţilor private şi obiceiurilor personale ale personalului. Pentru a dori o asemenea responsabilitate şi pentru a fi calificat pentru ea, trebuie să ştii cum să enervezi şi să plictiseşti oamenii din jurul tău. Cel aflat într-o asemenea poziţie trebuie să fie un bun observator, zgârcit, curios şi meticulos. Şi, pe deasupra, trebuie să ţină la disciplină şi să nu-i pese de opiniile altora, fiind un mic dictator. În orice afacere există un asemenea om. În cadrul Serviciilor Secrete, acest om este căpitanul Troop, şeful Departamentului Financiar, ofiţer al Marinei Regale în retragere, administratorul şef, a cărui slujbă este, în cuvintele sale, să „păstreze locul în cea mai bună formă".

Inevitabil, îndatoririle lui Troop îi indignau pe majoritatea celor din organizaţie, dar, din păcate, M nu avea nicio intenţie de a numi pe altcineva ca preşedinte al Comisiei de Anchetă.

Comisia aceasta, se ocupa, ca multe alte comisii similare, de cazurile complexe şi delicate, cum fusese Burgess/Maclean[1], trăgând concluzii de importanţă vitală. M înfiinţase această comisie la cinci ani după ce închisese chiar el dosarul acelui caz, pentru a pune capăt implicării Consiliului de Stat în afacerile interne ale Serviciilor Secrete, pe care Primul Ministru o ordonase în 1955.

Bond intrase direct într-o discuţie aprinsă cu Troop, legată de recrutarea „intelectualilor" în rândul Serviciilor Secrete.

---

[1] Guy Burgess şi Donald Maclean – spioni britanici dezertori, membri ai controversatului grup „Cambridge Five".

Ştiind foarte bine că avea să-i deranjeze, Bond propusese intenţionat recrutarea unui număr mare de intelectuali în cadrul MI5 şi al Serviciilor Secrete, pentru a bloca eficient „spionajul intelectual" din era atomică.

– Ofiţerii în retragere din armata indiană, sugerase Bond, nu au cum să înţeleagă o minte atât de complexă ca a lui Burgess, sau a lui Maclean. Nici măcar nu vor şti de existenţa acestor oameni, continuase el, şi nici nu se pune problema să ajungă în poziţia de a se integra în cercurile lor de prieteni sau de a le cunoaşte secretele. Odată ce Burgess şi Maclean plecaseră în Rusia, singura modalitate de a-i mai putea contacta şi poate de a-i racola pe post de agenţi dubli, atunci când s-ar fi săturat de ruşi, era să-i trimită pe prietenii lor cei mai apropiaţi la Moscova, la Praga şi la Budapesta, cu instrucţiunile de a aştepta până ce unul dintre cei doi se răzgândea. Iar unul dintre cei doi, probabil Burgess, ar fi dorit să reia vechile legături, nemaisuportând să ţină secretele numai pentru el[1]. Dar cu siguranţă că nişte indivizi banali, cu mustăţi şi trenciuri de ofiţeri, nu vor reuşi să le intre pe sub piele.

– Serios? replicase Troop pe un ton glacial. Deci sugerezi să umplem organizaţia de perverşi cu părul lung. E o idee originală. Credeam că am căzut de acord că homosexualii prezintă riscuri imense din punctul de vedere al securităţii. Nu văd americanii împărtăşind secrete atomice unor poponari parfumaţi.

– Nu toţi intelectualii sunt homosexuali. Iar mulţi dintre ei au chelie. Vreau să spun doar că... Cearta continuase pe parcursul ultimelor trei zile, iar ceilalţi membri ai Comisiei fuseseră mai mult sau mai puţin de partea lui Troop. Astăzi urmau să-şi prezinte recomandările, iar Bond se întreba dacă trebuia să prezinte un raport special.

[1] Pasaj scris în martie 1956 (*n. a.*)

Cât de serios era oare în legătură cu această chestiune? reflecta Bond, mergând spre mașină, după ce ieșise, dimineața la ora nouă, din apartament. Era oare obtuz și încăpățânat? Se transformase într-un avocat solitar al opoziției doar pentru a mai scăpa de plictiseală? Era oare atât de plictisit încât să nu aibă ceva mai bun de făcut decât să intre în conflict cu cei din organizația din care făcea parte? Bond nu-și dădea seama. Se simțea agitat și nesigur, dar mai presus de toate era frământat de o neliniște pe care nu o înțelegea.

Bond răsuci cheia în contact, iar cele două țevi gemene de eșapament ale Bentley-ului începură să duduie. Brusc un citat ciudat îi veni în minte de nicăieri.

„Când zeii vor să distrugă pe cineva, întâi au grijă să-l plictisească."

Capitolul 12

Floare la ureche

Până la urmă, nu a mai fost nevoie ca Bond să ia o decizie cu privire la raportul final al Comisiei.

Îi făcuse complimente secretarei sale, care purta o rochie nouă, de vară, şi ajunsese deja la jumătatea dosarului de înştiinţări din cursul nopţii, când auzi telefonul roşu sunând. Acest lucru însemna că la celălalt capăt era fie M, fie şeful lui de cabinet.

– 007 la telefon.

– Poţi urca? se auzi vocea şefului de cabinet.

– Mă caută M?

– Da. Şi se pare că va fi o şedinţă lungă. I-am spus lui Troop că nu poţi veni la întâlnirea cu el.

– Ştii despre ce e vorba?

Şeful de cabinet râse scurt.

– Da, ştiu, dar mai bine afli de la M. E destul de ieşit din comun.

Bond îşi puse haina şi păşi pe coridor, trântind uşa în urma sa, gândindu-se că, în sfârşit, treaba începea să se pună din nou pe roate. Urcarea cu liftul până la ultimul etaj, dar şi paşii de pe coridor până la uşa biroului de primire a lui M, păreau să fie plini de importanţa acelor ocazii în care telefonul roşu sunase şi îl trezise la viaţă. Şi nu putea să nu ia în calcul şi ochii domnişoarei Moneypenny, secretara personală a lui M, sclipind de entuziasm şi mister când fata îi zâmbi şi apăsă butonul de la interfon.

– 007 e aici!

– Trimiteți-l înăuntru, replică o voce metalică, iar apoi o lumină roșie se aprinse deasupra ușii.

Bond intră și închise ușa după el. Camera era răcoroasă, sau poate jaluzelele lăsau această impresie. Lumina se reflecta prin ele, trasând dungi de-a lungul covorului verde până la biroul din centru. Acolo razele se opreau, astfel încât figura bărbatului din spatele biroului era scăldată într-o cascadă de umbre verzui. Pe tavanul de deasupra biroului un ventilator imens cu două palete, o nouă achiziție a lui M, se învârtea încetișor, răcorind aerul greu de august, care, chiar și la ultimul etaj al clădirii din Regent's Park, părea stătut și apăsător, după o săptămână întreagă de căldură.

În fața biroului tapițat cu piele roșie se afla un scaun, iar M gesticulă înspre el. Bond se așeză și privi figura de marinar, ridată și liniștită, a bărbatului de la birou, pe care îl respecta și îl prețuia atât de mult.

– James, te superi dacă-ți pun o întrebare personală?

M nu discutase niciodată chestiuni personale cu angajații săi, iar Bond nici nu-și putea închipui ce urma.

– Deloc.

M își luă pipa din scrumiera masivă de cupru și începu să o umple, privind spre tutunul îndesat înăuntru.

– Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei, continuă M pe un ton aspru, dar ce vreau să te întreb are legătură cu, hm, prietena ta, domnișoara Case. Așa cum bine știi, de regulă nu mă interesează astfel de chestiuni, dar am înțeles că, hm, v-ați întâlnit destul de des după afacerea aceea cu diamante. Am auzit chiar ceva zvonuri cum că urmează să vă căsătoriți. M se uită spre Bond, apoi în jos. Luă pipa plină cu tutun în gură și o aprinse cu un chibrit. Poți să-mi dai mai multe detalii? urmă el în timp ce trăgea primul fum.

Ce să fac acum? se întrebă Bond. La naiba cu bârfele astea de birou!

– Ei bine, spuse el morocănos, ne-am înțeles foarte bine. Și într-adevăr a circulat un zvon cum că urma să ne căsătorim. Dar apoi Case a cunoscut un individ la ambasada americană. Unul din ataşaţii militari, maior în Infanteria Marină. Cred că se va căsători cu el. S-au întors împreună în America, că veni vorba. Probabil e mai bine aşa. Căsătoriile mixte nu sunt chiar cea mai bună idee. Cred că tipul respectiv e de treabă şi ei i-ar fi mai bine aşa decât la Londra. Nu prea se obişnuise aici. E o fată cumsecade, dar un pic nevrotică. Ne-am certat de multe ori. Probabil din vina mea. Oricum, totul s-a terminat între noi.

M schiță un zâmbet scurt, ce părea să-i lumineze mai mult ochii decât buzele.

– James, spuse el pe un ton din care lipsea complet compasiunea, îmi pare rău că lucrurile n-au mers.

Lui M nu-i convenea faptul că Bond era un mic „fustangiu", chiar dacă în sinea lui recunoştea că această idee preconcepută era rodul educaţiei victoriene pe care o primise. Dar, în calitatea sa de şef al lui Bond, nu dorea ca agentul său să fie permanent legat de o femeie.

– Poate că e mai bine aşa, continuă el. Nu e bine să ai relații cu femei nevrotice, cu atât mai mult în meseria aceasta. Se agață de tine, dacă înțelegi ce vreau să zic. Îmi cer scuze că te-am întrebat acest lucru, dar trebuia să ştiu răspunsul tău înainte să-ți spun motivul pentru care te-am chemat aici. Avem o situație mai ciudată şi ar fi fost dificil să te descurci dacă erai pe punctul de a te căsători.

Bond dădu din cap, aşteptând continuarea lui M.

– În regulă, rosti şeful său, pe un ton ceva mai relaxat. Se lăsă pe spate în scaun şi pufăi de câteva ori din pipă, pentru a reaprinde tutunul. Uite ce

s-a întâmplat, urmă el. Ieri am primit o înștiințare lungă din Istanbul. Se pare că marți șeful Secției T a primit un mesaj anonim, dactilografiat, care îi spunea să ia un bilet dus-întors pe feribotul de la Podul Galata până la gura Bosforului. Nimic altceva. Șeful de secție e un tip cu simțul aventurii, așa că, evident, a acceptat provocarea. După un sfert de oră de la îmbarcare, a venit lângă el pe punte o rusoaică, foarte frumoasă se pare, și au început să discute tot felul de nimicuri, despre vreme și peisaj, până ce, la un moment dat, fata a început să-i povestească pe un ton absolut normal ceva cu totul neobișnuit.

M luă o mică pauză ca să-și reaprindă pipa. Bond profită de ocazie.

– Cine e directorul T? Eu nu am lucrat niciodată în Turcia.

– E un bărbat pe nume Kerim, Darko Kerim. Tatăl lui e turc și mama e englezoaică. Un tip pe cinste. E șeful Secției T încă dinainte de război. Unul dintre cei mai valoroși oameni pe care îi avem. Se descurcă de minune în poziția lui și îi și place pe deasupra. E foarte inteligent și cunoaște Asia Mică pe de rost. În orice caz, schimbă M subiectul scuturându-și pipa, să-ți spun povestea fetei. Tipa e caporal MGB. Fusese racolată încă după terminarea liceului și tocmai s-a transferat la Istanbul pe un post de criptograf. A plecat intenționat din Rusia, pentru că vrea să vină la noi.

– Foarte bine, spuse Bond. Ar fi util să avem o persoană ca ea în slujba noastră. Dar de ce vrea să vină aici?

M îl privi pe Bond cu atenție.

– Pentru că e îndrăgostită. Luă o pauză de efect și adăugă: Spune că e îndrăgostită de tine.

– Îndrăgostită de mine?

– Da. Cel puțin asta spune. Numele ei e Tatiana Romanova. Ai auzit vreodată de ea?

– Dumnezeule, nu! Adică, bineînțeles că nu! veni replica lui Bond. M îi zâmbi amuzat.

văzându-i expresia feței. Dar ce naiba înseamnă asta? M-a văzut vreodată? Cum de știe de existența mea?

– Ei bine, replică M, toată povestea asta pare ridicolă. Dar e atât de ridicolă încât ar putea să fie adevărată. Fata are 24 de ani. De când a intrat în MGB a lucrat la Arhiva Centrală, un departament similar cu cel al nostru. În plus, a lucrat doar în secția britanică, preț de șase ani. Cu siguranță că dosarul tău i-a trecut prin mâini.

– Aș vrea să văd chestia asta, comentă Bond.

– Fata zice că prima oară i-au plăcut fotografiile tale. Te tot admira. Gura lui M se strâmbă de parcă ar fi înghițit o lămâie. Ți-a citit toate cazurile și i s-a părut că ești un tip dat naibii.

Bond se uită înspre M, dar fața acestuia era neutră.

– A spus că te-a plăcut din start pentru că îi aminteai de un erou național rus, dintr-o carte scrisă de un anume Lermontov. Se pare că aceasta era cartea ei preferată. Eroul respectiv era pasionat de jocuri de noroc și tot timpul intra dintr-o încurcătură în alta. În orice caz, se pare că pentru ea tu semeni cu personajul respectiv. A spus că de atunci se gândește doar la tine și într-o zi i-a venit ideea să se transfere într-un centru din străinătate, unde ar putea lua legătura cu tine, pentru ca tu să vii să o salvezi.

– În viața mea nu am auzit ceva mai ridicol, replică Bond. Cu siguranță că șeful Secției T nu a crezut nimic.

– Stai un pic, spuse M. Să nu ne grăbim cu presupunerile doar pentru că nu am mai dat de o asemenea situație până acum. Să presupunem că ai fi un actor celebru. Ai primi tot felul de scrisori de la fete din toate colțurile lumii și toate ți-ar spune că nu pot trăi fără tine. Aici avem de-a face cu o fată prostuță, care lucrează pe post de secretară la Moscova. Probabil tot departamentul lor e plin de femei, la fel ca la noi. Nu e niciun bărbat

în birou, dar are fotografiile tale într-un dosa
de care se ocupă permanent. Şi se îndrăgosteşt
de imaginea ta din pozele acelea, aşa cum ori
ce secretară din lumea asta se îndrăgosteşte d
tot felul de bărbaţi care apar pe coperţile revis
telor. M gesticulă cu pipa în mână, încercând s
arate că nu prea-i păsa de obiceiurile femeieşt
Dumnezeu îmi e martor că nu ştiu multe despr
lucrurile astea, dar trebuie să recunoşti că se po
întâmpla.

Bond zâmbi.

– Ei bine, aveţi dreptate. Încep să constat că
astfel situaţie ar putea fi plauzibilă. Nu văd de c
o rusoaică nu ar fi la fel de naivă ca o englezoaică
Dar e nevoie de mult curaj pentru a face ce a fă
cut ea. Şeful Secţiei T a precizat cumva dacă fat
îşi dă seama de consecinţele pe care le poate ave
purtarea ei?

– A spus că fata era realmente speriată, re
plică M. Pe tot parcursul întâlnirii lor se uita în
stânga şi în dreapta să vadă dacă nu e urmărită
Dar se pare că oamenii din jurul lor erau doar niş
te navetişti şi oricum, fiind târziu, nu era foarte
multă lume pe ambarcaţiune. Dar stai un pic, nu
ai auzit nici jumătate din povestire, urmă M tră
gând cu nesaţ din pipă şi suflând fumul spre ven
tilatorul din tavan. Bond urmări cum fumul se ri
sipeşte între paletele acestuia. I-a spus lui Kerim
continuă M, că această pasiune pentru tine s-a
transformat încet-încet într-o fobie. A ajuns să
urască bărbaţii ruşi. În tot acest timp a început
să deteste regimul sovietic şi în special slujba pe
care o făcea pentru ei, în defavoarea ta. Aşadar, a
făcut cerere pentru un transfer în străinătate şi
cum fata vorbeşte foarte bine atât engleza, cât şi
franceza, a fost acceptată la Istanbul, cu condiţia
să lucreze la Secţia de Criptografie pe un salariu
mai mic. Mai pe scurt, după şase luni de pregăti
re, a ajuns în Istanbul. Acest lucru s-a întâmplat
în urmă cu trei săptămâni. Apoi a făcut nişte

cercetări şi a ajuns la omul nostru, Kerim. Stă de atât de multă vreme în Turcia, încât toată lumea ştie cu ce se ocupă. Nu-l deranjează, ba mai mult, distrage atenţia de la alţi agenţi speciali pe care îi mai trimitem acolo. Nu e rău deloc să avem aşa un om acolo. Multă lume ar veni la noi dacă ar şti unde să meargă şi cu cine să vorbească.

– Un agent expus publicului se descurcă de multe ori mai bine ca unul catre trebuie să stea ascuns tot timpul, remarcă Bond.

– Aşadar, i-a trimis acel mesaj lui Kerim, urmă M, iar acum vrea să ştie dacă poţi s-o ajuţi. M luă o pauză şi mai trase din pipă. Desigur, primele reacţii ale lui Kerim au fost identice cu ale tale şi a fost foarte precaut, aşteptându-se la o capcană. Dar nu a putut să înţeleagă ce ar avea de câştigat ruşii prin trimiterea fetei la noi. În tot acest timp, pe măsură ce vorbeau, vaporul se îndepărta tot mai mult de Bosfor şi urma să ajungă înapoi în Istanbul. Iar fata era tot mai disperată cu Kerim lângă ea, care încerca să desluşească misterul. Apoi, spuse M cu o sclipire în ochi, a venit momentul-cheie.

Bond remarcase sclipirea. Cât de bine ştia acest moment când ochii lui M, reci şi gri, lăsau să se vadă emoţia şi lăcomia din spatele lor.

– Fata mai avea o carte de jucat şi ştia că era asul din mânecă. Dacă putea să vină la noi venea cu tot cu aparatul ei de descifrat coduri. E ultimul model Spektor, pe care am da orice să-l avem.

– Dumnezeule, spuse Bond pe un ton moale, gândindu-se la ce însemna acest lucru. Spektorul! Maşinăria care urma să le permită să descifreze orice cod secret din lume. Ar fi fost o victorie neprețuită ca acel aparat să ajungă în mâinile lor, chiar dacă s-ar fi aflat imediat acest lucru şi maşinăria ar fi fost scoasă din uz în ambasadele ruseşti şi în centrele de spionaj din toată lumea. Bond nu ştia prea multe lucruri despre criptografie şi chiar dorea să ştie cât mai puţine, asta în

eventualitatea în care ar fi fost capturat. Își dădea seama totuși că pentru serviciile secrete sovietice pierderea Spektorului ar fi echivalat cu un dezastru.

Bond renunță la suspiciuni. Acceptă încercarea lui M în povestea fetei, oricât de fantastică i se părea. Era un act cu totul disperat ca un rus să le ofere un asemenea cadou și să-și asume riscul de a-l aduce – o disperare pe care numai o pasiune nebună o putea produce. Chiar dacă povestea fetei nu era adevărată, miza era prea mare pentru a nu accepta riscul.

– Înțelegi, 007? spuse M pe un ton blând. Nu era greu să-și dea seama de încântarea prezentă în ochii lui Bond. Înțelegi ce spun?

Bond dădu din cap.

– Dar fata a spus cum urmează să aducă aparatul?

– Nu chiar. Dar Kerim a spus că rusoaica părea hotărâtă și a menționat ceva legat de tura de noapte. Se pare că e singură la birou în anumite nopți ale săptămânii și doarme tot acolo, pe un pat pliant. Nu părea să aibă vreo ezitare, deși își dădea seama că, dacă află cineva de planul ei, urma să fie eliminată. Era chiar îngrijorată în legătură cu raportul pe care urma să mi-l trimită Kerim mie. L-a făcut să promită că va coda el însuși înștiințarea și că o va trimite pe o foaie de unică folosință, fără să mai păstreze vreo copie. Evident că a făcut așa cum îi ceruse. Când fata a menționat cuvântul Spektor, Kerim și-a dat seama că ar putea da marea lovitură pentru noi.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Vaporul urma să ajungă într-un loc pe nume Ortakoy. Fata a spus că acolo trebuie să coboare, iar Kerim i-a promis că va trimite înștiințarea în noaptea aceea. Ea a refuzat să stabilească o posibilă întâlnire ulterioară. A spus doar că se va ține de cuvânt dacă noi vom face la fel. Apoi i-a urat noapte bună și s-a amestecat prin mulțime.

Acela a fost ultimul moment în care Kerim a văzut-o.

M se înclină brusc în scaun şi îl ţintui cu privirea pe Bond.

– Dar, desigur, nu a putut *promite* că noi vom colabora cu ea.

Bond rămase tăcut, gândindu-se la ce putea să urmeze.

– Fata va face aceste lucruri cu o singură condiţie, continuă M cu ochii întredeschişi. Ca tu să mergi la Istanbul şi să aduceţi împreună maşinăria în Anglia.

Bond ridică din umeri. Nu i se părea foarte greu, dar cu toate acestea avea câteva reţineri. Îl privi la rândul lui pe M.

– Ar trebui să fie floare la ureche. Din câte observ, există doar o singură problemă. Fata a văzut doar poze cu mine şi a citit o grămadă de lucruri. Poate dacă mă vede în carne şi oase, nu o să mă ridic la înălţimea aşteptărilor ei.

– Aici vom avea de lucru, spuse M hotărât. Acesta este motivul pentru care ţi-am pus întrebări referitoare la domnişoara Case. De tine depinde *să reuşeşti* să te ridici la înălţimea aşteptărilor fetei.

Capitolul 13

Cu BEA[1] ajungi la destinație

Cele patru elice exterioare, mici și pătrățoase, se învârtiră încet, una câte una, până când zumzetul lor deveni asurzitor. Bâzâitul monoton al turboreactoarelor se transformă într-un bâzâit ascuțit. Sunetul produs, împreună cu absența completă a vibrațiilor erau complet diferite de hârâitul celorlalte avioane cu care călătorise până atunci. Avionul Viscount alunecă ușor pe pista aeroportului din Londra, iar Bond se simțea ca și cum s-ar fi aflat în interiorul unei jucării mecanice extrem de scumpe.

Fusese o pauză în timp ce pilotul tura la maximum, cu un zgomot înfiorător, cele patru turboreactoare, apoi, cu o zmucitură provenind de la frânele eliberate, avionul BEA de la 10.30, zborul 130 spre Roma, Atena si Istanbul, luă viteză și părăsi pista, ridicându-se rapid și lin. În zece minute ajunseseră la 6000 de metri și zburau înspre sud pe ruta clasică folosită pentru traficul mediteranean cu plecarea din Anglia. Bond își desfăcu centura de siguranță și își aprinse o țigară. Se întinse spre servieta îngustă, de lux, care era așezată pe podea, lângă el, și scoase *The Mask of Dimitrios* de Eric Ambler, apoi plasă servieta, foarte grea de altfel în ciuda mărimii, pe scaunul liber de lângă el. Se gândi cât de surprinsă ar fi fost recepționera de la aeroportul din Londra

[1] Acronim pentru *British European Airways (n. trad.).*

dacă ar fi cântărit servieta în loc să o lase neverificată, crezând că e o geantă cu lucruri de uz personal. La fel, şi cei de la serviciul vamal ar fi fost intrigaţi de greutatea obiectului şi foarte interesaţi dacă ar fi trecut-o prin aparatul de verificare cu infraroşii.

Divizia Q asamblase acea mică geantă elegantă rupând căptuşeala Swaine & Adeney pentru a strecura două şiruri de douăzeci şi cinci de cartuşe de calibru .25 în dreptul balamalelor servietei. Pe laturi se aflau două pumnale, marca Wilkinson. Mânerele erau ascunse inteligent de cusăturile din colîuri. În ciuda eforturilor lui Bond de a-i descuraja, oamenii din Q insistaseră să construiască un compartiment secret în mânerul servietei, care atunci când era apăsat într-un anume mod, elibera o capsulă cu cianură în mână. (Imediat ce primise servieta, Bond aruncase pastila la toaletă.) Mult mai important era tubul gros de spumă de ras Palmolive, care stătea la vedere în trusa de baie. Dopul se putea deşuruba cu totul pentru a scoate dinăuntru amortizorul pistolului Beretta, împachetat în lână. În caz că ar fi avut nevoie de bani gheaţă, capacul servietei conţinea cincizeci de monede de o liră, din aur. Le putea scoate trăgând de una din cusături. Geanta sofisticată, cu toate şiretlicurile ei, îl amuza pe Bond, dar în acelaşi timp trebuia să recunoască faptul că, în ciuda greutăţii de aproape cinci kilograme, aceasta era o modalitate foarte convenabilă pentru a transporta echipamentul de serviciu. Altfel ar fi trebuit să le ascundă cumva pe sub haine.

În afară de el, în avion se mai aflau doar vreo doisprezece alţi pasageri. Bond zâmbi gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost Loelia Ponsonby dacă ar fi ştiut că el era numărul treisprezece. Cu o zi înainte, după ce întrevederea cu M se încheiase şi el se întorsese la birou pentru a pune la punct detaliile zborului, secretara lui protestase violent la ideea lui de a călători într-o zi de vineri 13.

– Dar tot timpul e mai bine să călătorești în data de treisprezece, îi explicase răbdător Bond. Practic, nu mai sunt mulți alți pasageri, e mult mai comod și serviciile sunt mai bune. Eu tot timpul aleg această dată când pot.

– Ei bine, replicase ea resemnată, tu vei avea de suferit. Dar voi fi îngrijorată pentru tine. Și nici să nu te gândești să treci pe sub vreo scară în ziua asta. Nu ar trebui să-ți forțezi norocul așa. Nu știu de ce te duci în Turcia și nici nu vreau să aflu. Dar am o presimțire ciudată.

– Tu și presimțirile tale! o tachinase Bond. O să te scot la cină cu tot cu ele când mă întorc.

– Nu vei face așa ceva, replică ea cu răceală.

Mai târziu îl sărutase de rămas bun cu multă afecțiune și Bond se întrebă pentru a mia oară de ce se mai chinuia cu alte femei când cea mai dragă dintre toate era chiar secretara lui.

Avionul zbura liniștit deasupra oceanului nesfârșit de nori pufoși, care lăsau impresia că se poate ateriza pe ei dacă motoarele s-ar fi stricat. Apoi norii se risipiră, făcând loc cerului albastru, iar în stânga avionului se putea vedea Parisul. Preț de o oră zburară deasupra câmpurilor arse din Franța, până când, după ce trecură de Dijon, pământul își schimbă culoarea într-un verde mai închis.

Fu servit prânzul. Bond lăsă cartea deoparte și în timp ce mânca se uita în jos unde putea vedea Lacul Geneva. Pe măsură ce peisajul se schimba și pădurile de pin apăreau printre peticele de zăpadă din Alpi, Bond își amintea vacanțele la ski din copilărie. Avionul trecu pe deasupra vârfului Mont Blanc, iar el se uită din nou înspre ghețarii de jos și aceași imagine îi reveni în minte. Era tot el, adolescent, cu o coardă legată de mijloc, cățărându-se pe Aiguilles Rouges, cu doi amici de la Universitatea din Geneva în urma lui.

Iar acum? Bond zâmbi imaginii reflectate în plexiglas pe măsură ce avionul trecea de munți, îndreptându-se spre terasele multicolore ale

Lombardiei. Dacă acel James Bond, naiv, cutezător, în vârstă de doar şaptesprezece ani, l-ar fi oprit pe stradă ca să-i vorbească, oare l-ar fi recunoscut? Şi oare ce ar fi crezut acel tânăr Bond despre actualul James Bond, agentul secret? Ar fi fost în stare oare să se vadă pe el sub masca acestui bărbat cu sufletul întinat de ani de înşelăciune, cruzime şi frică – acest bărbat cu ochi aroganţi, cu o cicatrice pe obraz şi cu umflătura tocului de la subraţ? Dacă l-ar fi recunoscut, ce părere ar fi avut despre el? Ce părere ar fi avut despre misiunea aceasta? Ce ar fi crezut despre agentul secret care traversa lumea jucând un nou rol atât de romantic – seducând în numele Angliei?

Bond alungă amintirea tinereţii sale apuse. Niciodată nu e bine să te gândeşti prea mult la trecut. Era o pierdere de timp să se gândească la ce-ar fi putut să fie. Urmează-ţi destinul şi fii mulţumit de el. Fii fericit că nu eşti un dealer de maşini la mâna a doua sau un amărât de jurnalist alcoolic, infirm sau chiar mort.

Privind spre întinderea însorită a Genovei şi spre apele albastre şi blânde ale Mediteranei, Bond reuşi să-şi oprească gândurile nostalgice şi să se concentreze asupra viitorului apropiat – asupra misiunii acesteia, care era, aşa cum şi-o descria sieşi, cu amărăciune, de „a face pe codoşul în numele Angliei".

Chiar acesta era scopul: indiferent de cum ar fi încercat alţii să-l descrie, el urma să seducă rapid o fată pe care nu o mai întâlnise până atunci, al cărei nume îl aflase abia în ziua precedentă pentru prima oară. Şi indiferent cât de frumoasă era – şi directorul Secţiei T spunea că e foarte frumoasă –, Bond trebuia să se concentreze pe ce avea să-i ofere – darul ei neprețuit –, nu pe aspectul ei fizic. Era ca şi cum ar fi încercat să se căsătorească cu o femeie bogată doar pentru bani. Ar fi putut să facă asta ceva? Poate că ar fi reuşit să se comporte cum trebuie şi să spună ce trebuia să spună, dar oare

corpul său cum s-ar fi descurcat în aşa o situaţie? Ar fi acceptat să se îndrăgostească sau s-ar fi distanţat de gândurile sale ascunse? Cum ar fi putut să se descurce în pat cu ea, când mintea lui stătea doar la contul din bancă? Poate că exista un stimul erotic în ideea de a iubi pasional un munte de bani. Dar o maşinărie criptografică?!...

Avionul trecu peste Elba şi îşi continuă drumul de şaptezeci de kilometri până la Roma. În intervalul de jumătate de oră petrecut în aeroportul Ciampino, Bond apucă să bea două excelente *espresso americano*, iar apoi se îmbarcă din nou spre colţul opus al Italiei, gândindu-se deja la ultimele detalii ale întâlnirii care se apropia de el cu peste patru sute cincizeci de kilometri pe oră. Să fi fost totul o conspiraţie MGB pe care nu putea să o desluşească? Era oare o capcană pe care nici măcar M nu ar fi putut să o evite? M era cu siguranţă îngrijorat de această posibilitate, dar totul fusese analizat – nu doar de către M, ci şi de întregul departament, care lucrase două zile în acest scop. Dar oricum, indiferent de analizele lor, nimeni putea să spună ce ar fi avut ruşii de câştigat din această ecuaţie. Poate doreau să-l răpească şi să-l interogheze pe Bond. Dar de ce tocmai pe el? Era un agent activ, pe care nu-l interesau detaliile pe care le puneau la punct serviciile secrete şi nu avea de oferit informaţii utile pentru ruşi, în afară de cele referitoare la operaţiunea sa plus câteva informaţii suplimentare care în niciun caz nu puteau fi vitale. Poate doreau să-l ucidă pe Bond drept răzbunare. Dar nu mai avusese de-a face cu ei de peste doi ani de zile. Dacă ar fi vrut să-l ucidă, ar fi putut să-l împuşte pe străzile Londrei, la el în apartament sau ar fi putut să-i monteze o bombă în maşină.

Gândurile lui Bond fură întrerupte de vocea stewardesei.

– Vă rog, puneţi-vă centurile de siguranţă.

Imediat după anunţul ei, avionul intră în picaj, dar se ridică imediat la loc. Cerul se întunecase

brusc, iar ploaia bătea în geamuri. Apoi urmă o străfulgerare de lumini albastre şi albe, zgomotul unei lovituri ca şi cum ar fi fost atinşi de un proiectil, iar avionul se clătină în mijlocul furtunii electrice.

Bond simți mirosul pericolului. Era un miros real, ca acea combinație de electricitate cu sudoare pe care de regulă o simți într-o sală de jocuri. Din nou fulgeră afară şi se mai simți o bubuitură ca şi cum ar fi fost în centrul haosului. Brusc, avionul păru mic şi fragil. Treisprezece pasageri. Vineri 13. Bond se gândi la cuvintele Loeliei Ponsonby şi simți cum îi transpiră palmele. Oare cât de vechi e avionul acesta, se întrebă el. Câte ore de zbor are? Oare aripile sale erau obosite? Câtă putere mai avea? Poate nici nu urma să mai ajungă la Istanbul. Poate destinul său, la care se gândise filosofic în urmă cu numai o oră, era să se prăbuşească cu avionul în Golful Corint.

Bond se gândi la o cameră special amenajată împotriva uraganelor, pe stilul adăposturilor din casele vechi de la tropice. Aceste camere sunt practic nişte mici adăposturi construite în mijlocul casei, la parter, uneori săpate chiar în fundație. Aici se retrag membrii familiei în cazul în care furtuna e atât de devastatoare încât le pune în pericol casa şi aici rămân până când situația se linişteşte. Bond se retrăgea în adăpostul său doar atunci când situația era cu adevărat disperată şi nu putea să facă nimic în această privință. Acum, aflat în citadela sa, îşi închise mintea şi ignoră iadul de afară, concentrându-se la un punct de pe spatele scaunului din față, aşteptând cu nervii încordați soarta zborului BEA cu numărul 130.

Brusc, cabina se lumină. Ploaia se opri şi zgomotul motoarelor reveni la normal. Bond îşi deschise ochii şi se uită pe geam, urmărind umbra lăsată de avionul care gonea deasupra apelor liniştite ale Golfului Corint. Oftă prelung şi îşi introduse mâna în buzunar, ca să scoată tabachera.

Era mulțumit să observe că mâinile nu-i tremurau deloc. Apoi își scoase bricheta și aprinse o țigaretă marca Morland. Să-i spună oare lui Lil că aproape avusese dreptate? Se hotărî că dacă găsea o carte poștală suficient de deocheată în Istanbul, urma să o anunțe.

Ziua părea să se sfârșească în nuanțe marine triste. Avionul se apropia de muntele Hymettus, scăldat în albastrul apusului. Sub ei se oglindea Atena. Aeronava Viscount ateriză lin pe pistă. Bond remarcă din prima în depărtare, literele ciudate luminoase, pe care și le amintea vag din anii de școală.

Bond coborî din avion împreună cu ceilalți pasageri, palizi în urma șocului prin care trecuseră, și se îndreptă direct către bar. Își comandă uzo și îl dădu pe gât, apoi mai bău un pahar de apă rece ca gheața. Simți cum gustul alunecă în jos pe gât și în stomac, începând să-l ardă. Bond lăsă paharul pe tejghea și mai comandă unul.

Când difuzoarele anunțară pasagerii să se îmbarce la loc, seara deja se lăsase iar semiluna stătea semeață deasupra luminilor orașului. Aerul era plăcut, mireasma florilor se simțea peste tot și insectele zumzăiau la tot pasul. Undeva în depărtare, un bărbat cânta în noapte, cu voce tare, un cântec de jale. Lângă aeroport se auzea lătratul unui câine, probabil impulsionat de un miros pe care nu-l cunoștea. Bond își dădu brusc seama că era în Orient, acolo unde câinii de pază latră toată noaptea. Dintr-un motiv necunoscut, mica lui descoperire îi stârni un fior de plăcere și încântare.

Mai avea doar o oră și jumătate de zbor până la Istanbul, urmând să traverseze marea Egee și marea Marmara. O cină excelentă, două pahare de Martini și jumătate de sticlă de Calvet roșu îl făcură pe Bond să nu se mai gândească deloc la faptul că era vineri 13 și să lase deoparte grijile în legătură cu misiunea sa. Fu cuprins de o stare de o stare plăcută de nerăbdare.

Avionul ajunse la destinație și aterizează pe aeroportul modern Yesilkoy, la o oră distanță de Istanbul, cu mașina. Bond își luă la revedere și îi mulțumi stewardesei, ridică servieta și se îndreptă spre oficiul de control și apoi spre vamă, așteptând să-i fie adusă valiza.

Așadar, acești omuleți urâți, dichisiți, tuciurii erau turcii moderni. Bond ascultă vocile ciudate, cuvintele pline de vocale largi și silabe șuierate și se uită cu atenție la ochii lor întunecați, care contrastau cu vocile lor politicoase. Erau ochi plini de cruzime și furie, ca și cum ar fi descoperit recent civilizația. Bond credea că știe poveștile din spatele ochilor. Erau ochi care secole întregi fuseseră antrenați să vegheze oile și să scruteze orizonturile. Erau ochi permanent conștienți de cuțitul din mână, ochi care numărau cu atenție maximă fiecare fărâmă de mâncare și urmăreau fiecare gest sau mișcare. Erau ochi care nu inspirau încredere, plini de gelozie. Lui Bond nu-i plăcea ce vedea.

Un bărbat înalt și zvelt cu o mustață imensă păși înspre el. Era îmbrăcat cu un trenci lung și purta pe cap o bască de șofer. Îl salută fără să-l întrebe cine e, îi luă valiza și îl conduse înspre un Rolls Royce *coupe-de-ville* negru, care probabil, gândi Bond, fusese făcut la comandă pentru un milionar din anii '20.

Mașina ieși din aeroport și bărbatul se întoarse către Bond, vorbindu-i politicos într-o engleză excelentă.

– Kerim Bey s-a gândit că la noapte ați vrea să vă odihniți. Vă voi suna dimineață la ora nouă. La ce hotel sunteți cazat?

– Kristal Palas.

– Foarte bine, replică șoferul și se întoarse la drum. Mașina aluneca lin pe șoseaua modernă. În spatele lor, undeva din umbrele parcării aeroportului, Bond auzi vag zgomotul făcut de un motoscuter pornind. Ignoră acest lucru și se lăsă pe spate, savurând drumul.

Capitolul 14

Darko Kerim

James Bond se trezi devreme în camera prăfuită a hotelului Kristal Palas din cartierul Pera şi, încă buimac, întinse mâna ca să se scarpine pe coapsa dreaptă, unde simţise o mâncărime. Ceva îl muşcase în noaptea trecută, iar acum se scărpina nervos. Trebuia să se fi aşteptat la aşa ceva.

Când ajunsese la hotel, în întâmpinare îi venise portarul de noapte îmbrăcat cu pantaloni şi un tricou fără guler. Bond inspectase apoi cu atenţie intrarea în holul ornamentat cu palmieri în ghivece din cupru şi cu pereţii decoloraţi în stil maur. Îşi dădea seama unde ajunsese. Se gândise un pic să-şi schimbe hotelul, dar, din inerţie şi dintr-o curiozitate perversă faţă de aspectul boem al hotelurilor murdare, de modă veche, renunţase la acel gând şi îl urmase pe portar în liftul vechi, urcând până la etajul trei.

Camera sa arăta aşa cum se aşteptase, cu câteva piese de mobilier vechi şi un pat din fier masiv. Bond se uită să vadă dacă nu sunt pete de sânge de la insectele strivite pe peretele din spatele tăbliei patului înainte să-i facă semn portarului că poate să plece.

Se grăbise. Când intră în baie şi porni apa caldă, robinetul scuipă un mic miriapod în chiuvetă. Bond lăsă jetul de apă rece maronie să curgă şi elimină insecta din peisaj. Bine că-şi alesese hotelul, gândi el, pentru că îl amuzase numele şi

pentru că voia să scape de confortul din hotelurile de lux.

Dar dormise bine şi se hotărî să uite cele întâmplate, în afară de faptul că trebuia să-şi cumpere un insecticid şi să-şi vadă de treabă. Bond se ridică din pat, trase draperiile roşii şi grele şi se aplecă peste balustrada din fier masiv să admire una dintre cele mai faimoase privelişti din lume – în dreapta sa se afla Cornul de Aur, în stânga era strâmtoarea Bosfor iar între ele se ridicau acoperişurile minaretelor şi moscheelor din Pera. Până la urmă, alegerea lui fusese bună. Vederea minunată îl făcea să uite de ploşniţe şi disconfort.

Bond rămase preţ de zece minute admirând valurile care despărţeau Europa de Asia, apoi intră înapoi în camera deja luminată de razele soarelui şi comandă micul dejun. Nu reuşi să se descurce în engleză, dar cu franceza avu un pic mai mult noroc. Dădu drumul la apă rece şi se bărbieri cu răbdare, sperând ca mâncarea exotică comandată să merite.

Şi meritase. Iaurtul adus într-un vas din porţelan albastru avea culoarea gălbuie şi consistenţa smântânii. Smochinele verzi gata decojite erau coapte perfect şi cafeaua turcească neagră avea gustul boabelor proaspăt măcinate. Bond savură deliciosul dejun la o măsuţă de lângă geamul deschis. Privea vapoarele şi caiacele care zburau peste ele cum traversau cele două mări din faţa sa şi se gândea la Kerim şi la veştile pe care urma să i le dea.

Fix la ora nouă, punctual, Rolls Royce-ul veni să-l ridice de la hotel şi îl plimbă prin piaţa Taksîm, apoi prin Istiklal şi părăsiră Asia. Fumul negru scos de navele comerciale cu aburi învăluia încet prima jumătate a Podului Galata, ascunzând celălalt mal, înspre care se îndrepta maşina prin aglomeraţia de biciclişti şi tramvaie, claxonul ei antic, dar bine întreţinut făcând suficient zgomot încât pietonii să nu sfârşească

sub roți. Drumul era liber în continuare, porțiu
nea europeană a Istanbulului sclipind în zare l
sfârșitul podului, minaretele subțiri ridicându-s
inspre cer și cupolele moscheelor în formă d
sâni atrăgând atenția tuturor. Ar fi trebuit să fi
un peisaj desprins din *O mie și una de nopți*, dar
pentru Bond, care prima oară îl văzuse de deasu
pra tramvaielor și a reclamelor moderne care s
întindeau de-a lungul apei, arăta ca un set vechi
de teatru, frumos în trecut, dar azvârlit deoparte
de turcii moderni în favoarea clădirilor metalice
masive, cum era hotelul Hilton-Istanbul, ce trona
strălucitor în spate.

La celălalt capăt al podului mașina făcu
dreapta pe o stradă îngustă paralelă cu cursul
apei și se opri în fața unei intrări impunătoare
din lemn.

Un paznic solid, cu o față lată, îmbrăcat cu o
uniform kaki uzată, ieși din căsuța lui și salută
Apoi deschise portiera mașinii și îi făcu semn lui
Bond să-l urmeze. Îl conduse în căsuță, iar apoi
deschise o ușă care dădea într-o curte cu o nu
meroase flori bine îngrijite. În centrul ei se afla
un eucalipt cioturos, la rădăcina căruia se cion
dăneau doi porumbei albi. Zgomotul orașului
nu mai putea fi auzit, fiind înlocuit de o liniște
plăcută.

Bărbații traversară pietrișul, mai trecură de o
ușă și Bond observă că ajunseseră în fața unui de
pozit mare, cu ferestre înalte rotunde, prin care
soarele filtra razele de praf, luminând baloturi și
maldăre de produse și mărfuri diverse. Se simțea
o aromă răcoritoare de mirodenii și de cafea și pe
măsură ce Bond îl urma pe paznic prin pasajul
central, simți un miros puternic de mentă.

La capătul depozitului era o platformă ridi
cată, protejată de o balustradă. Șase tineri, bă
ieți și fete, stăteau acolo pe niște scaune înalte și
scriau de zor în niște registre groase. Imaginea îi
amintea lui Bond de o cameră de contabilitate de

pe vremea lui Dickens şi Bond observă că pe fiecare birou se afla un abac uzat lângă o călimară. Niciunul dintre tineri nu-şi ridică privirea spre Bond când acesta trecu pe lângă ei, dar un bărbat înalt şi brunet, cu faţa lunguiaţă şi ochi albaştri, veni dinspre cel mai îndepărtat birou şi îi făcu semn paznicului că poate să plece. Bărbatul îi zâmbi, etalându-şi dinţii albi, şi îl conduse în spatele platformei. Apoi bătu la o uşă impunătoare din lemn de mahon şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, o deschise, îl lăsă pe Bond să intre şi închise cu grijă uşa după el.

– Ah, prietene, intră, intră!

Un bărbat masiv îmbrăcat cu un costum crem din mătase indiană se ridică din spatele unui birou din lemn de mahon şi îi veni în întâmpinare să-i strângă mâna. Vocea lui autoritară dar prietenoasă îi aminti lui Bond că avea de a face cu şeful Secţiei T, iar acum, aflându-se din punct de vedere juridic în alt teritoriu, era sub comanda lui. Era doar o normă de etichetă, dar trebuia să ţină seama de ea.

Darko Kerim avea o strângere de mână putrenică, asemenea unui occidental, o mână cu degete puternice, nu ca o coajă de banană ca în Orient, mâini care te fac să vrei să-ţi ştergi degetele de poalele hainei. Iar mâna lui imensă emana putere, fiind probabil în stare să strângă treptat, din ce în ce mai tare, până când ar fi zdrobit oasele.

Bond avea 1,83 înălţime, dar bărbatul din faţa lui era cu cel puţin 7-8 centimetri mai înalt şi dădea impresia că e de două ori mai lat şi mai solid decât agentul. Bond îşi ridică privirea înspre ochii lui albaştri care îi zâmbeau şi înspre faţa mare şi tuciurie cu nasul spart. Ochii erau umezi şi împânziţi de vinişoare roşiatice, asemănători cu ochii unui dulău care a stat prea multă vreme întins lângă foc. Bond observă din ochii bărbatului că acesta era un om care părea a fi un mare amator de plăceri.

Fața lui părea să aibă trăsături de țigan, cu părul lung și creț, împreună cu nasul coroiat și cercelul mic de aur înfipt în urechea dreaptă, întreau această impresie de soldat vagabond. Fața lui Kerim era dramatică, periculoasă și crudă, dar plină de viață. Bond se gândi că niciodată nu mai văzuse o figură care emana atâta vitalitate și căldură. Era ca și cum ar fi stat lângă soare. Răspunse prietenos zâmbetului lui Kerim, lucru pe care foarte rar îl făcea când era vorba de un străin.

– Mulțumesc că ați trimis mașina după mine ieri noapte.

– Ha! făcu Kerim încântat. Trebuie să le mulțumești și „prietenilor" noștri. Ți-au ieșit în întâmpinare. Tot timpul îmi urmăresc mașina când mă duc la aeroport.

– Era o Vespa sau o Lambretta?

– Ai observat? Lambretta. Au foarte multe special pregătite pentru oamenii lor, pe care eu unul îi numesc „oamenii fără fețe". Toți arată la fel și niciodată nu am reușit să-i deosebesc între ei. Mici gangsteri, de regulă niște împuțiți de bulgari, care se ocupă de treburile murdare pentru ei. Dar cred că de data aceasta omul lor a rămas bine în spate. Nu se mai apropie de Rolls Royce de când șoferul meu a observat într-o zi că e urmărit, a oprit brusc și a accelerat în marșarier cât de tare a putut. A zgâriat vopseaua și a murdărit un pic mașina de sânge, dar i-a învățat bunele maniere.

Kerim se îndreptă spre scaun și arătă spre un altul aflat de cealaltă parte a biroului. Apoi deschise o cutie albă plină cu țigări și îl servi pe Bond. Acesta se așeză și își aprinse o țigară, care se dovedi a fi cea mai bună țigară pe care o fumase vreodată – gustul atât de fin și de dulce al tutunului turcesc, bine bătut într-un tub subțire și oval, aurit pe margini.

Câtă vreme Kerim își punea un filtru la țigara lui, Bond profită de ocazie să se uite prin camera

care mirosea puternic a vopsea și email, ca și cum ar fi fost proaspăt redecorată. Era o cameră mare în formă de pătrat, pereții fiind placați cu lemn de mahon, mai puțin cel din spatele scaunului lui Kerim, unde atârna din tavan un goblen cu motive orientale, care flutura ușor ca și cum ar fi avut o fereastră deschisă în spate. Dar nu părea să fie așa, pentru că lumina intra în cameră prin cele trei ferestre înalte de pe perete, toate trei având o formă circulară. Poate că în spatele goblenului se afla un balcon cu vedere înspre Cornul de Aur, gândi Bond logic, auzind valurile spărgându-se de țărm. În centrul peretelui din dreapta sa atârna o reproducere cu rame aurite a portretului Reginei, pictat în original de Annigoni. De cealaltă parte, înrămată identic era o fotografie din timp de război cu Winston Churchill stând la biroul său, cu o privire ca de buldog. O bibliotecă lată era pusă lângă un al treilea perete și vizavi era o canapea din piele. În centrul camerei se afla biroul masiv cu toarte din alamă, birou pe care erau trei rame pentru fotografii, toate din argint, iar Bond, uitându-se atent, putu să observe plăcuțele onorifice ale Ordinului Imperiului Britanic.

Kerim își aprinse țigara și lăsă capul pe spate.

– Prietenii de care îți ziceam mai devreme mi-au făcut o mică vizită ieri, spuse el pe un ton relaxat. Au lipit o bombă pe peretele din spatele biroului și au calculat totul astfel încât fitilul să ajungă la capăt când eu mă aflam la birou. Dar, din fericire, mă relaxam pe canapeaua de acolo cu o tânără romîncă, o fată naivă care crede în continuare că un bărbat îi va împărtăși secretele în schimbul iubirii. Bomba s-a declanșat într-un moment crucial pentru noi. Nu am lăsat să se vadă că m-ar fi deranjat, dar cred că fata a suferit un șoc. Când i-am dat drumul, devenise deja isterică. Mă tem că i s-a părut că fac dragoste într-un mod cam violent. Flutură țigara prin aer și continuă. M-am grăbit un pic să aranjez camera,

astfel încât să fie totul în ordine pentru sosirea ta. Am înlocuit geamurile de la ferestre şi sticla de protecţie a pozelor din ramă şi acum tot locul duhneşte a vopsea. Oricum, continuă Kerim lăsându-se pe spate în scaun şi încruntându-se uşor, nu pot înţelege reacţiile astea violente care au apărut recent. Aici în Istanbul toţi ne înţelegem între noi. Avem munca noastră şi nu s-a mai întâmplat până acum ca dragii mei colegi să declanşeze un astfel de război. E îngrijorător ce se întâmplă şi prietenii noştri ruşi ar putea avea probleme. Voi fi nevoit să-l pedepsesc pe cel care a făcut asta, după ce-i aflu numele. Kerim dădu din cap în semn dezaprobator. Nu prea înţeleg ce se întâmplă. Sper că nu are de-a face cu misiunea noastră.

– Dar chiar a fost nevoie să se facă publică venirea mea? întrebă Bond pe un ton blând. Ultimul lucru pe care îl vreau este ca tu să te implici în treaba asta. De ce ai trimis Rolls Royce-ul după mine la aeroport? Lucrul acesta demonstrează că lucrăm împreună.

Kerim râse uşor.

– Prietene, trebuie să-ţi explic un lucru. Noi, ruşii şi americanii avem un om care lucrează pentru noi în orice hotel din Istanbul. Şi cu toţii am mituit un angajat oficial al poliţiei secrete, astfel încât primim o copie la indigo cu toţi străinii care intră în ţară zilnic, cu trenul, cu vaporul sau cu avionul. Dacă mai aşteptam câteva zile, puteam să te aduc ilegal pe la frontiera grecească. Dar de ce aş fi făcut asta? Trebuie să se ştie că ai ajuns aici, astfel încât prietena noastră să te poată contacta. Este o condiţie pe care fata a stipulat-o şi urmează să se ocupe de acest lucru. Poate că nu are încredere în serviciile noastre de securitate. Cine ştie? Dar a fost fermă şi a mai spus că oamenii ei, de parcă nu aş fi ştiut acest lucru, vor fi imediat informaţi de sosirea ta. Kerim ridică din umeri. De ce să complicăm lucrurile pentru

ea? Pe mine mă interesează să fac lucrurile cât mai simple şi cât mai lejere pentru tine, astfel încât să te poţi bucura de aceste zile – chiar dacă nu va ieşi nimic.

Bond râse.

– Retrag tot ce-am spus. Am uitat cum funcţionează lucrurile în Balcani. Oricum, aici sunt sub comanda ta, aşa că orice-mi spui să fac, voi face.

– În orice caz, trecu Kerim cu vederea vorbele lui Bond, că tot vorbeam de confort, cum e hotelul la care stai? Am fost mirat că ai ales Palasul. Nu e cine ştie ce şi colcăie de ruşi. Oricum, nu prea contează asta.

– Nu e chiar atât de rău, replică Bond. Pur şi simplu, nu voiam să stau la Istanbul-Hilton sau într-un alt loc scump.

– E vreo problemă financiară? întrebă Kerim deschizând un sertar şi scoţând un teanc de bancnote noi. Aici ai o mie de lire turceşti. Valoarea lor reală şi rata lor pe piaţa neagră e cam de douăzeci pentru o liră. Rata oficială e de şapte. Să-mi spui când rămâi fără bani şi îţi voi da oricâţi ai nevoie în continuare. Putem să reglăm socoteala după ce termini misiunea. Oricum, sunt mizerii. De când primul milionar, Cresus, a inventat monedele de aur, valoarea banilor a scăzut, iar feţele monedelor s-au schimbat treptat spre rău. Iniţial, banii erau bătuţi cu feţele zeilor pe ei. Apoi au urmat regii. Apoi preşedinţii. Iar acum nu mai e nimic pe ei! Uită-te la mizeriile astea, continuă Kerim aruncând banii spre Bond. Astăzi avem doar hârtie cu o imagine a unei clădiri publice şi semnătura unui casier. Mizerii! Marea minune e că în continuare poţi să cumperi o grămadă de lucruri cu ei. Altceva! Să vedem de ce mai ai nevoie! Ţigări? Să fumezi doar din acestea. O să trimit câteva sute la tine la hotel. Sunt cele mai bune, marca Diplomates. Nu e uşor să faci rost de ele, pentru că majoritatea ajung pe la ministere şi

ambasade. Mai ai nevoie de altceva înainte să trecem la afaceri? Nu-ți face niciun fel de problemă în ceea ce privește mâncarea și distracțiile. Mă voi ocupa eu de asta. Îmi face plăcere și, cu voia ta, aș dori să stau pe lângă tine în perioada cât vei fi aici.

– Nu-mi mai trebuie nimic altceva, replică Bond. În afară de faptul că trebuie să vii în Londra într-o bună zi.

– Niciodată, veni replica fermă a lui Kerim. Nu-mi place nici vremea acolo și nici femeile. Și sunt mândru că ești aici. Îmi aduce aminte de cum era în război. Acum, continuă el sunând dintr-un clopoțel aflat pe birou, cum îți place cafeaua? Cu sau fără zahăr? În Turcia nu putem avea o discuție serioasă fără cafea sau rachiu, și e cam devreme pentru rachiu.

– Fără zahăr, spuse el.

Ușa din spatele lui Bond se deschise și Kerim mormăi ceva către omul din prag. După ce ușa se închise la loc, Kerim descuie un sertar, scoase o foaie și o puse în fața lui, trântindu-și mâna pe ea.

– Prietene, rosti el pe un ton grav, nu știu ce să spun despre acest caz. Se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile pe ceafă. Te-ai gândit vreodată că munca noastră seamănă mult cu meseria unui regizor de film? De multe ori trimit oamenii în toate colțurile și sunt pregătit să regizez acțiunea. Apoi mai trebuie să iau în calcul cum o să fie vremea, cum sunt actorii și mai trebuie să fiu atent la accidentele care se pot petrece. Și ar mai fi un lucru care se întâmplă tot timpul când filmezi. Iubirea poate să apară oricând și să unească doi actori, așa cum s-a întâmplat acum. Pentru mine acesta este cel mai ciudat și încurcat factor din această ecuație dar și cel mai enigmatic. Oare fata aceasta e îndrăgostită de imaginea ta în mintea ei? Oare te va iubi și când o să te întâlnească? Vei reuși să-i oferi aceeași iubire astfel încât să o ademenești să vină în tabăra noastră?

Bond rămase tăcut. Se auzi o bătaie în uşă şi un asistent intră cu două cești ovale din porțelan, ornamentate cu filigran aurit, le puse în fața celor doi bărbați și ieși. Bond sorbi din cafea. Era foarte bună, dar groasă și plină de granule. Kerim dădu porția lui pe gât, își fixă o țigară în portțigaret şi o aprinse.

– Dar nu avem ce face în privința acestei probleme de ordin amoros, continuă el, vorbind pentru el. Putem doar să aşteptăm şi să vedem ce urmează să se întâmple. Între timp, avem alte lucruri de rezolvat. Se aplecă în față şi îl privi pe Bond cu ochi pătrunzători.

– Prietene, se întâmplă ceva în tabăra inamicilor. Nu e vorba doar de această încercare de a mă elimina. Sunt mult mai multe lucruri la mijloc. Ştiu câteva detalii, continuă el ridicându-şi degetul arătător şi plasându-l de-a lungul nasului, dar am asta. Bătu uşor cu degetul pielea moale a nasului, ca şi cum ar fi mângâiat un câine. Acesta este un bun prieten de-al meu în care am încredere deplină. Bărbatul îşi coborî mâna pe masă şi adăugă aproape şoptit: Dacă miza nu ar fi atât de mare, ți-aş spune să te întorci acasă, prietene. Este ceva aici de care trebuie să scapi.

Kerim se lăsă pe spate şi vocea i se calmă, apoi râse forțat.

– Dar nu suntem nişte babe şi asta e meseria noastră. Aşadar, să uităm de ce îmi spune nasul şi să trecem la fapte. În primul rând, aş vrea să ştiu dacă mai e ceva ce trebuie să-ți spun sau ai toate informațiile? Fata nu a mai dat niciun semn de viață de când am trimis înştiințarea şi nu mai am alte informații legate de ea. Dar poate ai vrea tu să mă întrebi câte ceva referitoare de întâlnirea mea cu ea.

– Vreau să ştiu un singur lucru, spuse Bond direct. Ce părere ai despre ea? Ai încredere în povestea ei sau nu? Mă refer la povestea ei despre mine. Nimic altceva nu mai contează. Dacă nu

are o obsesie pentru mine, înseamnă că toată afacerea intră în impas și atunci totul ține de o schemă complicată MGB pe care încă nu o înțelegem. Ai crezut lucrurile pe care ți le-a spus? întreba Bond nerăbdător.

– Ah, prietene, clătină din cap Kerim și își întinse brațele. Fix lucrul acesta m-am întrebat atunci și în continuare îmi pun aceleași întrebări. Dar cine poate să știe dacă o femeie spune adevărul sau nu? Ochii ei erau strălucitori – ochi mari și inocenți. Avea buzele umede și o gură superbă. Tonul vocii părea să ascundă frică, gândindu-se probabil la ce spune și ce face. Pumnii ei strânși erau albi. Dar oare ce-i ascunde inima? Kerim ridică brațele înspre cer. Doar Dumnezeu poate să știe acest lucru. Apoi lăsă mâinile să-i cadă pe birou și se uită fix în ochii lui. Există o singură metodă să afli dacă o femeie te iubește sau nu, dar trebuie totuși să fii expert.

– Da, răspunse Bond ușor nesigur. Știu la ce te referi. Trebuie să mă culc cu ea.

CAPITOLUL 15

Istoria unui spion

Mai veni un rând de cafele, apoi încă unul, iar camera imensă se umplu de fumul țigărilor celor doi bărbați pe măsură ce analizau toate probele. După o oră nu rezolvaseră absolute nimic. Bond trebuia să elucideze misterul fetei şi dacă povestea ei era în regulă, urma să o scoată din țară, cu tot cu acel aparat.

Kerim se oferi să rezolve problemele administrative. Ca prim pas, ridică receptorul telefonului, vorbi cu agentul său de călătorii şi rezervă două locuri pentru toate cursele din săptămâna următoare – BEA, Air-France, SAS şi Turkair.

– Iar acum trebuie să-ți procur un paşaport, spuse el. Unul singur e suficient. Fata poate să călătorească cu tine în calitate de soție. Unul dintre oamenii mei îți va face o poză şi va găsi o fotografie a unei fete care seamănă cu ea. Ca idee, putem folosi o poză cu Greta Garbo din tinerețe. Cele două seamănă cât de cât. Poate să obțină una dintr-un ziar. Voi lua legătura cu Consulul General. E un tip pe cinste, care mereu mă ajută în învârtelile mele. Paşaportul va fi gata în seara asta. Ce nume ai vrea să ai?

– Alege unul la întâmplare.

– Somerset. Mama e de acolo. David Somerset. Profesie: director de companie. Asta nu spune mare lucru. Iar fata? Să-i zicem Caroline. Are figură de Caroline. Un cuplu de tineri englezi pasionați de călătorii. În legătură cu fişa pentru

Finanțe, las-o în seama mea. O să arate că ave optzeci de lire, în cecuri de călătorie, plus o ch tanță de la bancă drept dovadă că ați schimba cincizeci pe parcursul sejurului în Turcia. Nu interesează mare lucru. Ba chiar se bucură dac cineva ar cumpăra vreun obiect din țara asta. O să declari că aduci rahat turcesc pentru niște pri eteni din Londra. Dacă trebuie să pleci în grabă, mă ocup eu de plata hotelului și de bagajele tale Cei de la Palas mă cunosc destul de bine. Altceva?

– Nu-mi vine nimic în minte.

Kerim se uită la ceas.

– Acum e ora douăsprezece. E timpul ca ma șina să te ducă înapoi la hotel. S-ar putea să ai deja un mesaj acolo. Să te uiți atent la lucrurile tale, să vezi dacă nu au fost verificate.

Kerim sună din clopoțel și comunică instrucțiunile asistentului, care îl asculta cu mare atenție și își înclina permanent capul în semn de aprobare. Kerim îl conduse pe Bond până la ușă și îi strânse cu putere mâna.

– Mașina va veni după tine din nou la prânz. Știu eu un loc la Halele de Mirodenii, spuse Kerim zâmbind. Îmi pare bine să lucrez împreună cu tine. Ne vom descurca de minune. Bărbatul întrerupse strânsoarea și continuă. Am multe lucruri de făcut și timpul nu e de partea mea. Poate că nu sunt cele mai potrivite, dar în orice caz, rânji el, *jouons mal, mais jouons vite!*[1]

Asistentul, care părea să ocupe o poziție destul de importantă în organizația lui Kerim, îl conduse pe Bond înspre o altă ușă care dășea tot pe platforma ridicată. Capetele oamenilor de acolo erau în continuare plecate. Cei doi urmară un pasaj scurt, cu camere o parte și de alta, apoi asistentul intră într-una dintre ele. Bond se uită în jur și observă că se afla într-o cameră osbscură dotată cu foarte multe rechizite. Zece minute mai

[1] Să jucăm murdar, dar să jucăm repede (fr.)

târziu ajunse înapoi în stradă, unde îl aştepta maşina, se urcă în ea şi Rolls Royce-ul porni înapoi pe acelaşi drum pe care venise.

Un alt portar era acum de serviciu la Kristal Palace, un bărbat mic şi linguşitor, cu ochi vinovaţi şi o faţă gălbuie. Acesta veni din spatele biroului cu mâinile împreunate slugarnic.

– Efendi[1], sincere regrete! Colegii mei v-au dus într-o cameră nepotrivită. Nu ne-am dat seama că sunteţi prieten cu Kerim Bey. Lucrurile dumneavoastră au fost mutate în camera numărul 2. E cea mai bună cameră a hotelului. De fapt, continuă el cu o sclipire lacomă în ochi, este camera rezervată pentru cuplurile care vin aici în luna de miere. Confort maxim. Scuzele mele, Efendi. Cealaltă cameră nu este potrivită pentru oaspeţi ca dumneavoastră. Omul îşi împreună mâinile şi făcu o plecăciune.

Bond nu suporta să fie linguşit. Se uită fix în ochii portarului şi spuse, privind în altă parte:

– Ah. Să văd camera. S-ar putea să nu-mi placă. Stăteam bine unde eram.

– Desigur, Efendi, replică acesta şi îl conduse cu multe plecăciuni pe Bond până la lift. Dar, continuă el, instalatorii sunt în camera în care aţi stat înainte. Sunt ceva probleme cu apa...

Liftul urcă aproximativ trei metri şi se opri la primul etaj.

Ei bine, gândi Bond, chiar erau probleme cu apa. Şi la o adică nu-l deranja să aibă cea mai bună cameră din hotel. Portarul descuie o uşă înaltă şi se retrase un pas.

Bond era impresionat. Soarele intra în cameră prin cele două ferestre duble, care duceau înspre un mic balcon. Modelul de pe pereţi era roz cu gri, o imitaţie de stil imperial, uşor spălăcit de trecerea timpului, dar în continuare elegant. Parchetul era acoperit de covoare fine Bokhara, iar un

[1] Rang nobiliar şi apelativ de politeţe în lumea musulmană (*n. trad.*).

candelabru strălucitor atârna din tavan. Patul, plasat lângă peretele din dreapta, era absolut imens, iar o oglindă mare cu rame aurite acoperea aproape întreg peretele din spatele acestuia. (Bond era amuzat. Cameră pentru cuplurile aflate în luna de miere! Cu siguranță că trebuia să fie o oglindă și pe tavan.) Baia era perfect utilată, inclusiv bideu și cabină de duș. Trusa de bărbierit a lui Bond era frumos aranjată.

Portarul îl urmă pe Bond în dormitor și părăsi cu o plecăciune încăperea, văzându-și clientul mulțumit.

Și de ce nu ar fi fost? Bond se mai uită un pic în jur, inspectând cu atenție pereții și zona de lângă telefon și pat. De ce să nu accepte camera? De ce ar fi fost microfoane sau uși secrete în ea? Cu ce scop? Valiza lui stătea pe o banchetă lângă sertare. Bond se lăsă pe vine și examină lacătul. Nu existau zgârieturi. Puful pe care îl plasase în cataramă încă era acolo. Bond descuie valiza și își scoase trusa pe care o avusese lângă el în avion. Din nou nu existau semne că cineva i-ar fi scormonit prin bagaje. Încuie valiza la loc și se ridică în picioare.

Se spălă, ieși din cameră și coborî scările. Nu primise niciun mesaj. Portarul mai făcu o plecăciune când îi deschise ușa mașinii. Oare ochii lui permament vinovați ascundeau semnele unei conspirații? Bond se hotărî să nu-i pese. Orice ar fi fost, trebuia să-și joace cărțile până la capăt. Dacă mișcarea de început fusese schimbul de cameră, cu atât mai bine. Jocul trebuia să înceapă cumva.

În vreme ce mașina gonea, Bond se gândi la Darko Kerim. Ce om potrivit pentru postul de șef al Secției T! Mărimea sa, în această țară plină de piperniciți care se ascund pe unde apucă, îi conferea autoritate, iar energia și dragostea lui pentru viață îl făceau să fie prieten cu toată lumea. De unde venise oare acest bărbat? Și cum de se angajase în slujba Serviciilor Secrete? Avea o personalitate rară, genul de om de care te

ataşai imediat. Bond nu credea în „cunoştinţe" şi era gata să-l adauge pe Kerim pe mica lui listă de aproximativ şase prieteni adevăraţi la care ţinea ca la ochii din cap.

Maşina traversă din nou Podul Galata şi se opri lângă arcadele Halelor de Mirodenii. Şoferul îl conduse pe nişte trepte bătătorite şi pătrunse în ceaţa densă de arome exotice, înjurând hamalii şi cerşetorii care le ieşeau în cale la tot pasul. Ajunşi la intrare, şoferul făcu stânga, lăsând în urmă forfota mulţimii şi îi arătă lui Bond o mică arcadă în perete. Scările în spirală duceau în sus.

– Efendi, îl veţi găsi pe Kerim Bey în camera cea mai îndepărtată din partea stângă. Trebuie doar să întrebaţi. Toată lumea îl cunoaşte.

Bond urcă pe trepte şi intră într-o mică anticameră unde un chelner, care nici măcar nu-l mai întrebă cum îl cheamă, îl conduse printr-un adevărat labirint de cămăruţe până în locul în care Kerim stătea la colţul unei mese plasate deasupra intrării în bazar. Kerim îl întâmpină gălăgios, fluturând un pahar plin cu gheaţă şi un lichid lăptos.

– Prietene, aici erai! Trebuie să bei neapărat, acum, nişte rachiu. Sigur eşti obosit după cât te-ai plimbat şi câte ai văzut.

Bărbatul strigă după chelner şi îi dădu indicaţiile necesare. Bond se aşeză într-un scaun cu braţe foarte comod şi luă paharul pe care i-l întinse chelnerul. Îl ridică spre Kerim şi sorbi. Băutura era identică la gust cu uzo, iar Bond o dădu pe gât. Chelnerul apăru imediat şi îi umplu paharul la loc.

– Iar acum să comanzi prânzul. În Turcia nu se mănâncă decât măruntaie gătite în ulei de măsline rânced. Cel puţin carnea de la Misir Carsarsi e de bună calitate.

Chelnerul le sugeră ce să comande, cu un rânjet în colţul gurii.

– Spune că astăzi Doner Kebab-ul e foarte bun. Eu unul nu-l cred, dar poate că spune

adevărul. Kebabul are carne fragedă de miel cu orez, gătită pe cărbuni de lemn. Cu multă ceapă înăuntru. Sau poate preferi altceva? Un pilaf sau niște ardei din care se mănâncă aici? În regulă. Trebuie să începi cu câteva sardine preparate în pergament. Sunt numai bune, continuă Kerim și îi dădu indicații chelnerului. Apoi se lăsă pe spate și îi zâmbi lui Bond. Doar așa te poți purta cu nenorociții ăștia. Le place să fie înjurați și să li se dea ordine. Doar asta pot înțelege, așa se nasc ei. Această așa-zisă democrație îi termină. Vor sultani și războaie, vor să violeze femei și să se simtă bine. Matahale proaste cu costume în dungi și șepci de sport. Sunt niște nenorociți. Îți dai seama după cum arată. În fine, dracu' să-i ia. Ai noutăți?

Bond dădu din cap și-i spuse lui Kerim despre schimbarea camerei și despre valiza lui care nu fusese verificată.

Kerim dădu pe gât un nou pahar de rachiu și se șterse cu dosul palmei la gură. Apoi spuse exact ceea ce gândise Bond.

– Ei bine, jocul trebuia să înceapă cumva. Am mișcat puțin până acum și putem doar să așteptăm și să vedem ce urmează. Vom intra un pic pe teritoriul dușmanului după ce mâncăm. Cred că o să te intereseze. Stai liniștit, nimeni nu ne va observa. Vom merge prin subteran, râse Kerim încântat de istețimea sa. Iar acum haide să vorbim despre altceva. Cum îți place în Turcia? Nu, de fapt nu vreau să știu. Altceva?

Conversația lor fu întreruptă de chelner, care sosi cu primul fel de mâncare. Sardinele în pergament ale lui Bond aveau gust de sardine obișnuite. Kerim avea în fața lui un platou imens cu fâșii de pești cruzi. Bărbatul observă privirea interesată a lui Bond.

– Pește crud, spuse el. După ce mănânc asta îmi voi comanda carne crudă și salată de lăptuci, iar apoi voi savura un pahar mare de iaurt. Nu

sunt excentric, dar la un moment dat m-am antrenat să devin luptător profesionist. E o meserie bună în Turcia. Publicul e înnebunit. Iar antrenorul meu insista să mănânc doar mâncare crudă. De acolo m-am obișnuit așa. Mie îmi face bine, gesticulă el cu furculița prin aer, dar nu mă prefac că pentru restul lumii ar fi la fel. Nu-mi pasă ce mănâncă oamenii atâta timp cât le cade bine. Nu suport să vad oameni care mănâncă sau beau în scârbă.

– De ce ai vrut să devii luptător? Cum ai ajuns în așa cercuri?

Kerim luă o fâșie de pește cu furculița și o rupse între dinți. Apoi dădu pe gât jumătate de porție de rachiu, își aprinse o țigară și se lăsă comod pe spate.

– Ei bine, zâmbi el cu amărăciune, am putea să vorbim despre mine dacă tot ai deschis subiectul. Oricum, sunt sigur că te întrebi cum a ajuns o matahală ca mine în serviciile secrete. Îți voi spune, dar pe scurt, pentru că povestea e lungă. Dacă te plictisești, poți să mă oprești. În regulă?

– Desigur, replică Bond, care își aprinse un Diplomate la rândul lui și se aplecă în față, sprijinindu-se în coate.

– M-am născut în Trebizonda, începu Kerim să vorbească, privind fumul țigării care se ridica în rotocoale spre cer. Am avut o familie mare, cu multe mame. Tatăl meu era irezistibil pentru femei și toate femeile au fantezii cu asemenea bărbați. În visele lor vor să fie ridicate pe umăr de un bărbat puternic și apoi violate de acesta într-o peșteră. Tata era un pescar foarte bun, faimos în toată zona Mării Negre. Specialitatea lui era peștele sabie, un pește foarte greu de prins, dar el se descurca tot timpul mult mai bine ca ceilalți pescari. Femeilor le place ca bărbații lor să fie eroi, iar tata era un fel de erou într-un colț al Turciei unde e o adevărată tradiție pentru bărbați să fie puternici. Tata era un tip mare, puternic

dar și romantic, așadar, putea să aibă ușor ori ce femeie dorea. El le voia pe toate și uneori m omora alți bărbați în luptă pentru ele. Evident c a avut mulți copii. Cu toții locuiam într-o cas dărăpănată locuibilă doar mulțumită eforturilo „mătușilor" noastre. Prin mătuși mă refer la u adevărat harem. Una dintre ele era o guvernant englezoaică pe care tata a întâlnit-o la circ. S-a plăcut instantaneu și în acea noapte tata a luat-o cu el în barca lui de pescuit, a traversat Bosfor și s-a întors în Trebizonda. Nu cred ca ea să fi re gretat vreodată decizia. Pentru ea, tata însemna absolut totul pe această lume. Imediat după răz boi a murit, la șaizeci de ani. Copilul născut îna intea mea era al unei italience și fata l-a botezat Bianco. Avea pielea deschisă la culoare. Eu eram mai oacheș, așa că m-au botezat Darko. Eram cincisprezece copii în total și am avut o copilărie minunată. Mătușile noastre se certau și se băteau tot timpul, iar noi la fel. Era ca într-o tabără de țigani. Tata ne bătea pe toți când eram obraznici, dar când eram ascultători se purta frumos cu noi. Poți înțelege o asemenea familie?

– La cum o descrii tu, pot.

– În orice caz, așa stă treaba. Am crescut aproape la fel de mare ca și tata, dar mult mai bine educat. Mama a avut grijă de acest lucru. Tata ne-a învățat doar să fim curați, să ne spălăm o dată pe zi și să nu ne fie rușine de nimic pe lumea asta. Mama m-a crescut să respect Anglia, dar asta e o altă poveste. Până la douăzeci de ani aveam deja propria mea barcă și îmi câștigam singur traiul. Dar eram un tânăr zbuciumat. Am plecat din casa părintească și m-am mutat într-un apartament cu două camere în zona portului. Voiam să pot aduce femei acasă fără să mă ascund de mama. Aici am avut ghinion. Într-o luptă cu niște țigani, chiar aici pe dealurile din spatele Istanbulului, am câștigat o fată din Basarabia. Țiganii m-au urmărit, dar am reușit să ascund

fata pe barcă, cu toate că a trebuit să o lovesc înainte, astfel încât să-şi piardă cunoştinţa. Când am ajuns în Trebizonda, fata încerca în continuare să mă ucidă, aşa că am dezbrăcat-o şi am legat-o cu un lanţ de piciorul mesei. Când mâncam îi aruncam resturile sub masă, ca şi cum ar fi fost un câine. Trebuia să înveţe cine e stăpânul. Dar, înainte ca lucrul acesta să se întâmple, mama a făcut un lucru ieşit din comun pentru ea. A venit să mă viziteze fără să anunţe în prealabil. Voia să-mi spună că tata vrea să mă vadă şi că e urgent. A găsit fata şi pentru prima oară în viaţa ei a fost extrem de supărată pe mine. Supărată am spus? Era cu o falcă în cer şi cu alta în pământ. Eram un netrebnic şi îi era ruşine să mă numească fiu. Fata trebuia dusă imediat la ai ei. Mama a adus haine de-ale ei de acasă, fata s-a îmbrăcat dar a refuzat să mă părăsească. Darko Kerim râse cu poftă. O lecţie interesantă în psihologia femeii, urmă el, dragul meu prieten. Dar divaghez de la subiect. Câtă vreme mama încerca să o ajute şi fata o înjura în schimb, eu vorbeam cu tata, care nu auzise de incidentul acesta şi n-a aflat niciodată ce se întâmplase. Lângă tata mai era un bărbat, un englez înalt cu un bandaj peste un ochi. Vorbeau despre ruşi. Englezul dorea să afle ce făceau ruşii la graniţă, ce se întâmpla în Batoum, pentru că flota lor şi vasele petroliere erau doar la 70 de kilometri de Trebizonda. Urma să plătească bine de tot pentru informaţii. Eu ştiam engleză şi rusă şi eram atent la detalii. În plus, aveam o barcă. Tata a hotărât să lucrez pentru acel englez care, dragul meu, era maiorul Daney, predecesorul meu ca şef al acestei secţii. Iar restul – Kerim făcu un gest larg cu filtrul de la ţigară – ţi-l poţi închipui şi singur.

– Dar cum rămâne cu pregătirea ta ca să devii luptător profesionist?

– Ah, spuse Kerim, asta a fost ceva în plus. Turcii puteau să treacă graniţa doar cu circul. Ruşii nu pot trăi fără circ, cam la asta se rezumă

tot. Eu eram omul care rupea lanțuri și ridica greutăți cu dinții. Am luptat contra altor bărbați prin satele din Rusia. Iar unii dintre georgienii cu care m-am luptat erau de-a dreptul uriași. Din fericire majoritatea erau și proști, nu doar mari, așa că de regulă câștigam. După meciuri, la băute, tot timpul povesteam și bârfeam. Eu mă prefăceam că nu înțeleg nimic, din când în când mai întrebam ceva, ei râdeau de prostia mea și îmi spuneau răspunsul.

Al doilea fel de mâncare apăru în fața lor, adus de chelner, împreună cu o sticlă de Kavaklidere, un vin aspru caracteristic Balcanilor. Kebabul era bun și avea gust de șuncă prăjită și ceapă. Kerim mâncă un fel de friptură în sos tartar – un hamburger mare și plat, din carne bine tocată, garnisit cu ardei și arpagic, peste care fusese turnat gălbenuș de ou. Bărbatul insistă ca și Bond să guste, iar el cedă. Mâncarea, după spusele lui Bond, era delicioasă.

– Ar trebui să mănânci în fiecare zi așa ceva, spuse Kerim cu sinceritate. E o mâncare perfectă pentru oamenii care doresc să facă dragoste după aceea. Sunt multe exerciții pe care trebuie să le îndeplinești pentru același scop. Lucrurile acestea sunt importante pentru bărbați. Sau cel puțin sunt importante pentru mine. La fel ca tata, îmi place să am cât mai multe femei. Dar, spre deosebire de el, eu beau și fumez prea mult și lucrurile acestea nu merg mână în mână cu sexul. Nici munca pe care o prestez. Prea multă tensiune și prea multă gândire. Sângele circulă înspre cap și nu acolo ar trebui să se ducă. Dar sunt lacom atunci când vine vorba despre viață și fac prea multe lucruri în același timp. Într-o bună zi inima îmi va ceda, la fel cum s-a întâmplat și cu tata. Dar cel puțin eu voi fi murit de o boală, decent. Poate că îmi vor scrie pe mormânt „Omul acesta a murit pentru că a trăit viața prea din plin".

Bond râse.

– Să nu pleci dintre noi prea curând, Darko. Lui M nu i-ar conveni aşa ceva. Are o părere extraordinară despre tine.

– Serios? întrebă Kerim privindu-l în faţă, căutând parcă să vadă dacă era sincer. Apoi râse încântat. Atunci nu o să mor prea curând. Se uită la ceas şi continuă. James, haide să mergem. Bine că mi-ai amintit de slujbă. Vom bea cafeaua la birou. Nu avem timp de pierdut. În fiecare zi la ora 14:30, ruşii ţin consiliul de război. Astăzi, noi doi le vom face onoarea de a fi prezenţi la dezbaterile lor.

CAPITOLUL 16

Tunelul cu şobolani

Înapoi în biroul răcoros. În timp ce aşteptau să vină cafeaua, Kerim deschise un sertar din perete şi scoase de acolo două salopete albastre de inginer. Kerim se dezbrăcă şi luă pe el o salopetă, apoi se încălţă cu nişte cizme de cauciuc. Bond îşi alese la rândul lui o salopetă şi o pereche de cizme care îi veneau cât de cât.

Asistentul lui Kerim aduse pe lângă cafea două lanterne puternice pe care le puse pe masă. După ce acesta plecă din cameră, Kerim începu să vorbească.

– E unul dintre fiii mei – cel mai mare. Ceilalţi din clădire sunt tot copiii mei. Şoferul şi paznicul sunt unchii mei. Cea mai bună pază e asigurată de rudele de sânge. Şi afacerea asta cu mirodenii e un alibi perfect. M m-a ajutat cu acest lucru. A vorbit cu nişte prieteni de-ai lui din Londra şi acum sunt principalul comerciant de mirodenii din Turcia. Mi-am achitat datoria faţă de M cu multă vreme în urmă. Copiii mei au acţiuni în afacere şi duc vieţi bune. De fiecare dată când avem o misiune secretă, aleg un băiat care e cel mai potrivit pentru misiunea în cauză. Fiecare dintre ei e antrenat în diverse domenii. Toţi sunt isteţi şi curajoşi iar câţiva dintre ei deja au ucis. Cu toţii s-ar sacrifica pentru mine şi pentru M. I-am învăţat că doar Dumnezeu e mai presus de M, continuă Kerim, dar asta voiam să specific doar ca să te asigur că băieţii sunt pe mâini bune.

– Nici nu mă gândisem la altceva, replică Bond.

Kerim râse, se aplecă şi luă cele două lanterne şi îi întinse una lui Bond.

– Acum să trecem la treabă.

Kerim se îndreptă spre biblioteca imensă şi îşi duse mâna în spatele ei. Se auzi un păcănit şi aceasta se dădu la o parte, alunecând în stânga. În spatele ei era o uşa mică, de culoarea peretelui. Kerim apăsă într-o parte a uşii, iar aceasta se deschise eliberând drumul către un tunel întunecat cu trepte din piatră. Un miros umed şi neplăcut, cu o duhoare de animal, intră în cameră.

– Mergi tu primul, spuse Kerim. Coboară treptele până jos şi aşteaptă-mă. Trebuie să închid uşa.

Bond aprinse lanterna, păşi pragul uşii şi apoi cobori treptele cu atenţie. Lumina lanternei îi permise să descopere zidurile jilave şi, la şase metri dedesubt, clipocitul unei ape. Când Bond ajunse jos, observă că acea luminiţă era un mic şuvoi de apă care curgea înspre un canal din centrul podelei, situate într-un tunel cu pereţi vechi din piatră care făcea o curbă şi urca înspre dreapta. În partea stângă tunelul cobora şi, se gândi el, ieşea la suprafaţă undeva pe lângă Cornul de Aur. Mai departe de raza de acţiune a lanternei lui Bond se auzea în surdină un zgomot şi sute de luminiţe roşii se mişcau prin întuneric. Era la fel atât la urcare, cât şi la coborâre. La aproximativ douăzeci de metri, pe ambele părţi, mii de şobolani se uitau la Bond şi îl miroseau. Bond îşi imaginâ cum mustăţile lor se ridică uşor, dându-le la iveală dinţii. Preţ de o secundă, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă lanterna s-ar fi stricat.

Brusc Kerim apăru lângă el.

– Avem mult de urcat. Aproape un sfert de oră. Sper că-ţi plac animalele, râse bărbatul, zgomotele făcute de el fiind amplificate în susul tunelului. Şobolanii se agitară şi începură să tropăie. Din păcate, urmă el, nu avem ce să facem în

privința șobolanilor și liliecilor. Sunt sute, chiar mii în fața noastră – forțele aeriene și cele terestre. Și trebuie să-i lăsăm în față. Spre finalul urcușului o să devină totul foarte aglomerat. Hai să începem urcușul. Aerul e bun și terenul e uscat, de ambele părți ale apei. Dar iarna vin inundațiile și atunci trebuie să ne punem costumele de scafandri. Ține lanterna astfel încât să-mi lumineze mie picioarele. Dacă-ți intră un liliac în păr, gonește-l cu mâinile. Nu prea cred să se întâmple una ca asta. Radarul lor funcționează bine.

Cei doi începură urcușul pe panta abruptă. Mirosul de șobolani și de lilieci era pătrunzător – un amestec de coteț de găini și grădină zoologică. Bond remarcă faptul că nu urma să scape de el decât peste câteva zile.

Liliecii erau agățați în ciorchine de tavan și din când în când, atunci când capetele bărbaților îi atingeau ușor, zburătăceau prin întuneric. În fața lor, pe măsură ce urcau, era o adevărată pădure de puncte roșii care sclipeau de ambele părți ale canalului central. Din când în când, Kerim lumina drumul mult în față, iar lumina se oprea pe un câmp gri plin de dinți albi strălucitori și mustăți care licăreau. Când se întâmpla acest lucru, șobolanii o luau razna și cei mai apropiați se cățărau pe ceilalți, încercând să evadeze. În același timp, alți șobolani veneau înspre ei și, pe măsură ce se adunau tot mai mulți înspre capătul tunelului, erau prinși din urmă de cohortele care veneau din spate.

Cei doi bărbați țineau lanternele în spate, până când, după un sfert de oră, ajunseră la destinație. În fața lor era o firidă din cărămizi proaspăt puse, într-o parte a peretelui tunelului. De o parte și de alta a firidei erau două bănci, iar în mijlocul lor atârna din tavan un obiect învelit cu o prelată.

Cei doi păşiră înăuntru. Câțiva metri mai în față și șobolanii ar fi fost cuprinși de isterie în masă. Din lipsă de spațiu, șobolanii ar fi

ingorat luminile şi s-ar fi năpustit înspre cei doi intruşi, în ciuda lanternelor aprinse şi a mirosului ameninţător.

– Priveşte, spuse Kerim.

După un moment de tăcere, Bond remarcă faptul că, în faţa lor, scârţâitul se oprise ca la comandă. Apoi, tunelul deveni brusc inundat de un val de corpuri mici şi gri care chiţăiau încontinuu. Şobolanii se întorceau, năvălind la vale. Minute întregi valul gri de şobolani continuă să curgă pe lângă firidă, până când numărul lor începu să scadă şi doar rozătoarele bolnave sau rănite mai încercau să evadeze. Zgomotul făcut de hoarda de şobolani se diminuă tot mai mult, îndreptându-se către râu, până când tăcerea se lăsă peste tuneluri, ocazional întreruptă de un liliac care zbura bezmetic.

– Într-o bună zi, spuse Kerim, şobolanii ăştia or să moară. Atunci vom avea din nou o epidemie de ciumă în Istanbul. Uneori mă simt vinovat pentru că nu anunţ autorităţile de tunelul acesta, ca să-l poată curăţa. Dar nu pot face acest lucru cât timp ruşii sunt aici. Bărbatul indică din ochi tavanul de deasupra lor, apoi se uită la ceas. Mai sunt cinci minute, urmă el. Or să-şi tragă scaunele şi or să-şi aranjeze documentele. Vor fi cu siguranţă trei oameni de la MGB, sau unul dintre ei va veni din partea serviciilor de informaţii ale Armatei, GRU. Şi încă trei. Doi au venit în urmă cu o seară, unul din Grecia, iar altul prin Iran. Al treilea om a ajuns luni. Habar n-am cine sunt şi de ce au venit aici. Uneori mai apare fata, Tatiana, cu o înştiinţare, iar apoi pleacă din cameră. Să sperăm că o vom vedea azi. Vei fi impresionat de ea.

Kerim se ridică şi dădu în lături prelata, apoi o trase jos. Bond înţelese. Prelata acoperea partea de jos a unui periscop de submarin. Balamalele erau bine unse şi luceau în întuneric.

– De unde naiba ai făcut rost de aşa ceva? întrebă Bond amuzat.

– Marina turcească. Au avut un surplus în urma războiului, replică Kerim, dând senzația că nu dorește să mai intre în detalii. Acum, ramura Q din Londra încearcă să facă ceva cu drăcia asta încât să putem și auzi. Nu o să fie deloc ușor. Lentila de la capăt nu e mai mare decât o brichetă. Când o ridic, ajunge la nivelul podelei din camera lor. În colțul unde se ridică, am făcut în perete o mică deschizătură, ca o gaură de șoarece. Am făcut treabă bună. Odată, când am venit să arunc un ochi, primul lucru pe care l-am văzut a fost o capcană de șoareci imensă, cu brânză în ea. Cel puțin arăta imensă prin lentilă, râse Kerim. Dar nu mai avem suficient spațiu pentru a instala un dispozitiv pe lângă lentilă. Și nu avem cum să mai intrăm în cameră să mai improvizăm ceva pe acolo. Singura modalitate prin care am reușit să instalez chestia asta a fost să vorbesc cu prietenii mei de la Ministerul Afacerilor Publice să-i scoată pe ruși afară din casă pentru câteva zile. Povestea oficială a fost că tramvaiele care urcau dealul le zdruncinau fundația casei. A trebuit demarată o anchetă. M-a costat câteva sute de lire, dar cei de la minister au inspectat jumătate din casele de lângă această și au declarat locul ca fiind sigur. Dar până atunci, familia mea și cu mine terminaserăm lucrările. Rușii au fost plini de suspiciuni. Presupun că atunci când s-au întors au verificat amănunțit absolut tot, căutând microfoane sau bombe. Dar nu mai putem apela la același truc. Dacă cei de la Q nu se gândesc la o soluție foarte inteligentă, trebuie să fiu mulțumit că pot să-i spionez. Într-una din zilele care urmează vor scăpa informații utile. Vor interoga o persoană care ne interesează pe noi.

De-a lungul bazei periscopului, sus, pe firidă, se afla o grămadă de metal, de două ori mai mare ca o minge de fotbal.

– Ce e acolo? întrebă Bond.

– Jumătatea de jos a unei bombe. O bombă mare de tot. Dacă pățesc ceva sau dacă începe războiul cu Rusia, bomba aceasta va fi activată prin radio din biroul meu. E un lucru trist (Kerim nu arăta trist) că vor muri o grămadă de oameni inocenți, pe lângă ruși. Când circumstanțele cer acest lucru, nu mai contează cine ești.

Kerim lustruise de zor lentilele celor două spații pentru ochi, plasate între cele două mânere de la baza periscopului. Se uită la ceas și, aplecându-se, prinse mânerele și le aduse la nivelul bărbiei. Se auzi un zgomot și coada persicopului începu să urce spre acoperișul nișei. Kerim își aplecă capul, se uită prin lentile și manevră cu atenție mânerele până când putea să stea în picioare. Centră lentilele și se înclină înspre Bond.

– Sunt doar ei șase.

Bond veni mai aproape și preluă mânerele.

– Uită-te bine la ei, spuse Kerim. Eu îi știu dar ar fi bine să-ți întipărești fețele lor în memorie. În capul mesei stă directorul plenipotențiar. În stânga sa – oamenii din departamentul lui. În partea opusă sunt cei trei oameni noi. Ultimul, care pare a fi o persoană importantă, stă în dreapta directorului. Spune-mi dacă fac altceva în afară de a vorbi.

Primul impuls al lui Bond fusese să-i spună lui Kerim să nu facă atât de mult zgomot. Era ca și cum stătea în cameră cu rușii, într-un scaun în colț, ca o secretară care ia notițe. Lentilele mari și rotunde, făcute special pentru a putea observa avioanele sau navele inamice, îi permiteau să vadă o imagine ciudată – ca și cum ar fi fost un șoarece ce se uita la o pădure de picioare de sub masă, dar și la capetele care țineau de acele picioare. Directorul și cei doi colegi ai săi puteau fi văzuți clar – fețe serioase de ruși, ale căror trăsături Bond le observă atent. Fața directorului era ca de profesor – cu ochelari cu lentile groase, bărbie mare, frunte înaltă și părul rar pieptănat

spre spate. În stânga lui era o față cioturoasă și pătrată, cu adâncituri pe fiecare parte a nasului, freză militărească și cu urechea stângă crestată. Al treilea membru permanent avea o față de armean șmecher, cu ochi inteligenți de culoarea migdalelor și vorbea cu ceilalți. Fața lui părea că se preface a fi umilă, iar Bond remarcă dinți de aur în gura omului.

Pe ceilalți trei nu putea să-i vadă atât de bine. Erau întorși cu jumătate din spate înspre el și putea să vadă clar doar profilul celui mai apropiat, probabil mai mic în grad decât ceilalți. Acest bărbat avea de asemenea pielea tuciurie, părând a fi de undeva de prin sud. Era bărbierit neglijent pe bărbie, iar ochii aveau o privire tâmpă, ascunsă de o singură sprânceană groasă și neagră. Nasul era cărnos și plin de pori. Buza superioară se întindea deasupra unei guri posomorâte, iar bărbatul începea să aibă o bărbie dublă. Părul negru îi era tuns scurt de tot, astfel încât majoritatea părții din spatele gâtului părea albastră la culoare, până la vârfurile urechilor. Era o freză militărească, părul fiind tuns cu foarfeca. Bărbatul de lângă acesta avea un furuncul pe partea din spate a gâtului său îndesat, purta un costum albastru lucios și pantofi maronii, deschiși la culoare. Acesta stătuse nemișcat cât timp îl privise Bond și se pare că nici nu vorbea. Bărbatul mai în vârstă din dreapta directorului se lăsă pe spate și începu să vorbească. Avea o față puternică și colțuroasă, cu oase mari și o bărbie lungă, plus o mustață groasă asemănătoare cu cea pe care o purta Stalin. Bond putea vedea ochii gri și reci, ascunși sub sprâncenele stufoase, și fruntea teșită de sub părul sârmos gri-maroniu. Bărbatul acesta era singurul care fuma. Pufăia cu poftă dintr-o pipă micuță de lemn. Din când în când, mai scutura pipa în lături, astfel încât scrumul să cadă pe jos. Fața lui emana mai multă autoritate decât restul celor de la masă, iar Bond

ghici că acesta era cineva de rang înalt, trimis de la Moscova.

Simți cum ochii începeau să-i obosească. Răsuci mânerele și privi în jurul mesei, atât de departe cât putea vedea prin gaura din perete. Nu observă nimic interesant – două dulăpioare verzi, un cuier pentru pălării pe care Bond văzu șase pălării asemănătoare, marca Homburg, și un bufet pe care stătea o carafă imensă cu apă și câteva pahare. Bond opri cercetarea, făcu un pas înapoi și începu să-și frece ochii.

– Dacă am putea să-i auzim, spuse Kerim dând din cap cu tristețe, ar fi fantastic!

– Da, așa e, căzu de acord cu el Bond. Ne-ar rezolva o grămadă de probleme. Apropo, Darko, care e povestea tunelului? De ce a fost construit?

Kerim se aplecă, se uită rapid prin periscop, apoi se ridică la loc.

– E un canal de scurgere din Sala Coloanelor, spuse el. Sala Coloanelor e obiectiv turistic acum. E situată pe culmile Istanbulului, pe lângă Sfânta Sofia. În urmă cu o mie de ani a fost construită pe post de refugiu, pentru cazul unui asediu. E un palat subteran imens, lung de 100 de metri și lat de 50. A fost făcut ca să poată cuprinde milioane de metri cubi de apă și redescoperit în urmă cu 400 de ani de un om pe nume Gyllius. Într-o zi m-am apucat să citesc despre el și despre descoperirea lui. Spunea că a fost umplută iarna printr-o țeavă care scotea un zgomot infernal. M-am gândit că poate mai există o altă țeavă imensă prin care să se dreneze rapid în cazul în care orașul era cucerit. Am mers la Sala Coloanelor, am mituit paznicul și am vâslit pe lângă coloane, într-o noapte, împreună cu unul dintre băieții mei. Am cercetat zidurile cu ajutorul unui ciocan și al unei sonde acustice. Într-un final, în locul în care ne așteptam să fie, peretele suna gol. Am mai dat niște bani la Ministerul Afacerilor Publice și am închis tot locul pentru o săptămână – „pentru

curățenie". Echipa mea a început să lucreze, con-
tinuă Kerim, care se aplecă încă o dată, ca să mai
arunce o privire prin periscop, iar apoi continua:
Am săpat în peretele care era deasupra nivelului
apei şi am găsit o arcadă. Aceasta era începutul
unui tunel. Am intrat în tunel şi am continuat să
cercetăm. A fost destul de interesant, pentru că
nu ştiam unde urma să ieşim. Desigur, am cobo-
rât sub deal - sub Strada Cărților, unde e sediul
ruşilor, şi am ieşit pe lângă Cornul de Aur, lângă
Podul Galata, la douăzeci de metri distanță de de-
pozitul meu. Aşadar, am umplut gaura făcută în
Sala Coloanelor şi am început să săpăm din col-
țul meu. Asta a fost cu doi ani în urmă. După un
an de muncă, am ajuns fix sub ruşi, râse Kerim.
Presupun că într-o zi îşi vor schimba locația bi-
rourilor, dar până atunci sper ca altcineva să fie
şeful Secției T.

Kerim se aplecă iarăşi deasupra periscopului.
Bond observă că rămăsese brusc împietrit.

- Repede, se deschide uşa, spuse grăbit Ke-
rim. Haide, o să vină fata!

Capitolul 17

Timp mort

Era ora şapte seara, în aceaşi zi, iar James Bond se afla înapoi la hotel. Făcuse o baie fierbinte şi apoi un duş rece. Se gândi că măcar reuşise să elimine mirosul de animale de pe pielea sa.

Stătea doar în chiloţi lângă una din ferestrele camerei sale, sorbind vodcă cu gin şi uitându-se înspre apusul soarelui de deasupra Cornului de Aur. Dar ochii lui nu erau atenţi la spectacolul de lumini aurii şi roşii care se desfăşura în spatele minaretelor sub care o văzuse pentru prima oară pe Tatiana Romanova.

Se gândea la fata înaltă şi frumoasă care intrase graţioasă în cameră, cu o hârtie în mână. Se oprise lângă director şi îi înmânase hârtia. Toţi bărbaţii se uitaseră la ea, fata se înroşise şi îşi coborâse privirea în podea. Oare ce însemnase expresia de pe feţele bărbaţilor? Era mai mult ca privirea normală pe care o are un bărbat când se uită după o fată frumoasă. Păreau curioşi. Era de înţeles. Voiau să ştie ce era cu înştiinţarea şi de ce erau întrerupţi în mijlocul şedinţei. Dar mai era ceva? O priveau cu dispreţ şi cu superioritate – aşa cum s-ar uita la o prostituată.

Fusese o scenă bizară, enigmatică, în cadrul unei organizaţii paramilitare extrem de bine organizate şi disciplinate. Aceştia erau ofiţeri în exerciţiu, fiecare dintre ei fiind atent la ceilalţi. Iar fata făcea doar parte din echipă, avea gradul de caporal, iar acum îşi vedea de treabă. De ce se

uitaseră toți cu acea privire curioasă – ca și cum ar fi fost un spion prins care urma să fie executat? Oare o bănuiau? Se dăduse de gol? Dar acest lucru păru tot mai puțin probabil pe măsură ce scena din cameră continuă. Directorul citi înștiințarea, iar toți ceilalți de la masă își mutară privirea înspre el. Apoi spuse ceva, probabil repetând textul de pe foaie, iar ceilalți îl priviră neinteresați, ca și cum nu le păsa de problemă. Directorul se uită apoi la fată, iar oamenii de la masă îi urmară privirea. El spuse ceva, cu o expresie prietenoasă, încurajatoare. Fata dădu din cap și răspunse scurt. Bărbații de la masă păreau deja interesați. Directorul spuse un cuvânt cu semnul întrebării la final, fata roși și dădu din cap în semn de acord. Ceilalți bărbați zâmbiră încurajator, poate cu puțină viclenie, dar în conformitate cu directorul lor. Niciun fel de suspiciune. Niciun fel de acuze. Scena se termină cu câteva propoziții spuse de către director, la care fata păru să răspună cu „Da, domnule", după care Tatiana se întoarse și ieși din cameră. După ce închise ușa, directorul spuse ceva cu o expresie plină de ironie pe față, iar ceilalți bărbați izbucniră în râs, fețele lor devenind din nou încântate – ca și cum s-ar fi spus un cuvânt obscen. Apoi cu toții se întoarseră la muncă.

Încă de când urcaseră înapoi prin tunel, iar apoi în biroul lui Kerim, unde discutaseră despre cele văzute, Bond încercase să găsească o soluție pentru această problemă care îl înnebunea, iar acum se uita la apusul soarelui, în continuare fără niciun răspuns. Își termină băutura și își mai aprinse o țigară și mintea îi fugi din nou spre fată. Tatiana Romanova. Din dinastia Romanov. Într-adevăr, gândi el, fata arăta ca o prințesă din Rusia, sau cel puțin ca imaginea tradițională a unei prințese. Era înaltă, corpul bine lucrat și se mișca grațios. Părul ei cădea până pe umeri, iar fața ei *à la* Greta Garbo inspira atât autoritate cât și seninătate. Contrastul dintre ochii ei inocenți.

mari și albaștri și buzele roșii era ușor de observant. Și modul în care lăsa genele să-i cadă peste ochi. Să fi fost toate aceste lucruri rușinarea specific[unei virgine? Bond se gândi că nu era cazul. Sânii ei fermi și modul în care își mișca picioarele dădeau de înțeles că nu, că trupul fetei știe foarte bine ce poate. Judecând după ce văzuse, putea oare el să creadă că această fată era în stare să se îndrăgostească de o fotografie și de un dosar? Cum ar fi putut să-și dea seama? O asemenea fată trebuie să fi fost romantică. Ochii ei erau visători, iar la vârsta de 24 de ani mașinăria sovietică încă nu reușise să-i elimine acel sentiment. Sângele ei de Romanov ar fi putut să o facă să tânjească după altfel de bărbați, diferiți de stereotipul ofițerului modern rus pe care putea ea să-l întâlnească – neînduplecat, rece, mecanic, isteric și incredibil de monoton, asta datorită educației partidului.

Putea să fie adevărat. Nimic din privirea ei nu-i dădea de înțeles că fata ar fi mințit. Bond chiar dorea să fie adevărat. Telefonul sună și îi întrerupse gândurile.

– Kerim aici. Ai ceva noutăți?

– Nu.

– Atunci voi veni să te iau la ora 8.

– Voi fi gata.

Bond puse receptorul în furcă și începu să se îmbrace. Kerim fusese strict în ceea ce privea seara. Bond dorise să rămână în camera de hotel și să aștepte un semn de la fată – o înștiințare, un telefon, orice era posibil, dar Kerim nu căzuse de acord cu el. Fata fusese hotărâtă în ceea ce privește ora și locul. Nu ar fi fost bine ca Bond să pară prea maleabil la dorințele ei.

– Psihologia ta e greșită, prietene, insistase Kerim. Fetelor nu le place ca bărbatul să joace exact cum vor ele. Nu i-ar conveni deloc dacă tu ai fi brusc dispus să-i faci pe plac în orice privință. Judecând după cum arăți și după dosarul tău, ea se așteaptă ca tu să te porți relativ indiferent

– chiar uşor impertinent. Ea vrea acest lucru. Vrea să te cucerească, vrea să-ţi fure un sărut, clipi Kerim uşor amuzat. Ea s-a îndrăgostit de o imagine a ta, deci tu trebuie să te comporţi ca acea imagine.

Bond ridică din umeri.

– În regulă, Darko. Cred că ai dreptate. Ce sugerezi?

– Comportă-te absolut normal. Pentru moment, du-te acasă, spală-te şi bea ceva. Vodca locală e destul de în regulă dacă o amesteci cu apă tonică. Dacă nu se întâmplă nimic până atunci, vin să te iau la ora opt. Vom cina la un ţigan, prieten cu mine. Îl cheamă Vavra. E şeful unei şatre şi oricum trebuie să-l văd în această seară. E unul dintre cei mai utili oameni pentru mine şi momentan încearcă să afle cine a vrut să mă ucidă. Unele dintre fetele lui vor dansa pentru tine, dar nu sugerez să duci această mică distracţie mai departe. Trebuie să ţii garda sus. Vorba aceea. „Odată rege, eşti rege pentru totdeauna. Dar odată cavaler e destul![1]"

Bond zâmbi amuzat, moment în care sună telefonul. Era doar anunţul că îi venise maşina. Era recepţia, anunţând sosirea maşinii. Coborî scările, recunoscând totuşi în sinea lui că era uşor dezamăgit.

Maşina urca dealul îndepărtat prin cartierele sărace de deasupra Cornului de Aur, când şoferul îşi întoarse capul şi spuse ceva pe un ton neutru. Kerim îi răspunse monosilabic.

– Spune că ne urmăreşte un scuter Lambretta. Oamenii fără feţe. Nu ne deranjează deloc. Atunci când doresc, pot să-mi ţin secrete absolut toate drumurile. De multe ori băieţii ăia mi-au urmărit maşina când pe bancheta din spate se afla doar un manechin. O maşină care îţi sare în

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *once a knight* („odată cavaler", eng.) este pronunţat la fel ca *once a night* („o dată pe noapte").

ochi poate să fie utilă. Ei știu că acest țigan e un prieten de-al meu, dar nu cred că înțeleg de ce. Nu strică să-i lăsăm să vadă că în noaptea aceasta vrem doar să ne destindem. Orice altceva ar fi suspect, în afară de o noapte de sâmbătă petrecută cu un prieten din Anglia.

Bond se uită în spate și privi străzile aglomerate. În spatele unui tramvai oprit se putea observa un scuter, care încerca să se ascundă ajutându-se atât de tramvai, cât și de un taxi. Bond își întoarse capul și se gândi la cum se ocupă rușii de centrele lor – cu fonduri nelimitate și cu cea mai bună aparatură la dispoziție –, în timp ce serviciile secrete britanice îi plasau alături de oameni aventuroși, plătiți prost, precum Kerim, care îl ajuta cum putea cu Rolls Royce-ul lui de mâna a doua și cu familia sa. Cu toate acestea, Kerim se descurca de minune în Turcia. Poate că până la urmă omul potrivit era mai bun decât mașinăria potrivită.

La opt și un sfert se opriră la jumătatea drumului care trecea peste un deal de lângă suburbiile Istanbulului, la o cafenea în aer liber, destul de urâtă și murdară, cu câteva mese goale întinse pe trotuar. În spatele ei, deasupra unui perete din piatră, se puteau vedea vârfurile copacilor. Cei doi coborâră și Rolls Royce-ul se îndepărtă de ei. Așteptară să vadă dacă Lambretta mai apare, dar zumzetul motorului de scuter se oprise și făcuse cale întoarsă. Șoferul era un bărbat mic și îndesat, care purta ochelari de motociclist.

Kerim îl conduse pe Bond printre mese și în interiorul cafenelei. Localul părea să fie gol, dar brusc un om se ridică din spatele barului, ținând o mână sub tejghea. Când văzu cine intrase în bar îi zâmbi lui Kerim, iar apoi se auzi un zgomot, ca și cum un obiect metalic ar fi căzut pe podea. Omul ieși din spatele tejghelei și îi conduse pe cei doi prin ușa din spate, traversară pietrișul de acolo până când ajunseră în fața unei uși construite

în peretele înalt. Bărbatul bătu în poartă, aceasta se deschise şi cei trei intrară.

În spatele uşii se afla o livadă cu mese din lemn îngrămădite sub copaci. În centrul acesteia se afla un ring de dans. În jurul lui erau nişte stâlpi care în mod normal ar fi trebuit să lumineze, iar în dreapta sa vreo douăzeci de oameni de toate vârstele stăteau la o masă lungă. Înainte mâncaseră, dar acum stăteau toţi cu tacâmurile pe masă, uitându-se înspre uşă. Câţiva copii se jucaseră prin iarba din spatele mesei, dar acum şi ei erau tăcuţi şi urmăreau ce se întâmpla. Luna mare de pe cer strălucea puternic, făcând umbre sub fiecare copac.

Kerim şi Bond înaintară, iar bărbatul din capul mesei spuse ceva către restul oamenilor. Apoi se ridică şi le ieşi în întâmpinare. Ceilalţi oameni se întoarseră la mâncare, iar copiii reîncepură să se joace. Bărbatul îl primi pe Kerim destul de rezervat. Stătu în picioare câteva minute, explicându-i ceva lui Darko, care asculta atent, ocazional întrebând câte ceva. Ţiganul era un bărbat masiv, îmbrăcat cu haine tradiţionale din Macedonia – o cămaşă albă cu mâneci lungi, pantaloni largi şi ghete din piele. Părul lui era lung şi încâlcit. Mustaţa sa imensă aproape că îi acoperea buzele roşii pline. Nasul său bolnăvicios era încadrat de ochi cruzi.

Luna îşi trimitea razele pe bărbia ascuţită a ţiganului şi pe obrajii săi înalţi. Mâna lui dreaptă, cu un inel pe degetul mare, ţinea mânerul unui pumnal cu lamă scurtă, vârât într-o teacă din piele împodobită cu filigran de argint. Ţiganul termină ce avea de spus. Kerim rosti la rândul său câteva cuvinte drept replică, complimentându-l pe Bond, întinzându-şi mâna spre el ca şi cum l-ar fi prezentat în direct. Ţiganul păşi înspre Bond şi îl privi cu atenţie, apoi se aplecă brusc în faţa lui. Bond întoarse gestul, iar ţiganul zâmbi diabolic şi îi spuse ceva lui Kerim. Darko râse şi se întoarse cu faţa înspre Bond.

– Spune că dacă vreodată vei rămâne fără lucru, să vii la el. O să-ți ofere o slujbă – să-i îmblânzești femeile și să ucizi pentru el. Ți-a făcut un compliment extraordinar pentru un străin. Ar trebui să-i răspunzi ceva.

– Spune-i că nu-mi pot imagina cum ar avea nevoie de ajutor în această privință.

Kerim traduse, iar țiganul zâmbi politicos. Mai spuse câteva cuvinte și se întoarse spre masă bătând puternic din mâini. Două femei se ridicară și veniră spre el. Le spuse ceva pe un ton tăios, acestea reveniră la masă doar ca să ia un vas mare din ceramică și dispărură printre copaci.

Kerim îl luă pe Bond de braț și îl trase deoparte.

– Nu am venit într-un moment bun. Restaurantul e închis. Au probleme de familie pe care trebuie să le rezolve urgent, între ei. Dar sunt un prieten vechi de-al lui și am fost invitați la cină. Va fi dezgustătoare, dar am cerut să avem rachiu. Apoi putem să privim – dar să nu ne amestecăm. Prietene, sper că înțelegi, continuă Kerim strângându-l mai puternic de braț pe Bond. Orice o să vezi aici, să nu spui nimic și să nu te miști. Tribunalul lor a luat o hotărâre și acum trebuie să împartă pedepsele – pedepsele lor. E o problemă care ține de dragoste și gelozie. Două fete din șatra lor sunt îndrăgostite de unul dintre fii. Aerul morții plutește în aer. Fiecare dintre ele a amenințat că o va ucide pe cealaltă pentru băiat. Dacă băiatul alege o fată, cea rămasă jură că îi va ucide pe amândoi. E un adevărat impas, iar șatra e măcinată de certuri. Așadar, fiul a fost trimis undeva departe, printre dealuri, iar cele două fete trebuie să se lupte în seara aceasta – până la moarte. Băiatul a fost de acord să o primească pe cea învingătoare. Femeile sunt încuiate acum în caravane diferite. Va fi un spectacol fantastic, dar nu pentru oricine. E un privilegiu fantastic faptul că putem asista la așa ceva. Înțelegi, nu? Suntem

străini aici. Să laşi acasă bunele maniere, să nu intervii, altfel ne vor ucide.

– Darko, replică Bond, am un prieten francez, un bărbat pe nume Mathis, care e şeful serviciului de informaţii francez. El mi-a spus odată: *„J'aime les sensations fortes"*[1]. Îi împărtăşesc părerile şi nu te voi face de râs. Una e când un bărbat se bate cu o femeie, dar când două femei se luptă, e cu totul altceva. Dar cum rămâne cu bomba care ţi-a nimicit biroul? Ce a spus în legătură cu acel lucru?

– A fost liderul oamenilor fără feţe. Chiar el a pus bomba acolo. Au venit cu barca pe Cornul de Aur, s-a urcat pe o scară şi a lipit bomba de perete. A avut ghinion că nu m-a prins. Operaţiunea lor a fost bine gândită. Bărbatul e un gangster bulgar „refugiat", pe nume Krilencu. Voi avea o mică întâlnire cu el. Habar n-am de ce vor să mă ucidă, dar nu pot tolera astfel de neplăceri. Poate mă gândesc mai târziu ce măsuri voi lua. Ştiu unde locuieşte. În orice caz, presupunând că Vavra ştia răspunsul, i-am spus şoferului să se întoarcă cu echipamentul necesar.

O fată frumoasă, îmbrăcată cu o rochie demodată de culoare neagră, cu salbe de aur la gât şi aproximativ zece brăţări subţiri din aur la fiecare încheietură, veni înspre ei de la masă şi se aplecă în faţa lui Kerim. Îi spuse ceva, iar Kerim replică.

– Suntem invitaţi la masă. Sper că te descurci să mănânci cu degetele. Văd că toată lumea e îmbrăcată cu hainele cele mai bune în această seară. Fata asta... merită să o iei de nevastă. Vezi cât aur are pe ea? E zestrea ei.

Cei doi bărbaţi se îndreptară înspre masă. Două locuri fuseseră eliberate, în stânga şi dreapta bulibaşei. Kerim salută politicos lumea, care îi răspunse dând din cap. Cei doi se aşezară. În faţa lor erau nişte farfurii mari pline cu

[1] „Îmi plac senzaţiile tari" (fr.).

ostropel, mirosind a usturoi, sticle pline cu rachiu, ulcioare de apă şi nişte pahare ieftine. Pe masă mai erau destule sticle neîncepute pline cu rachiu. Kerim se întinse după sticla sa, îşi turnă până umplu paharul pe jumătate şi toată lumea îi urmă gestul. Kerim adăugă apă şi ridică paharul. Bond făcu la fel. Kerim ţinu un discurs scurt şi vehement, toată lumea ridică paharele şi băură. Atmosfera se destinse un pic. O femeie în vârstă de lângă Bond îi întinse acestuia o franzelă lungă şi îi spuse ceva. Bond zâmbi şi îi mulţumi, apoi rupse o bucată şi îi întinse pâinea lui Kerim, care scormonea cu degetele prin ostropel. Kerim luă pâinea cu o mână şi în acelaşi timp îşi îndesă în gură, folosind cealaltă mână, o bucată mare de carne.

Bond se pregătea să mănânce, când Kerim şopti pe un ton ferm:

– Cu mâna dreaptă, James. Mâna stângă e folosită doar pentru un singur lucru în această comunitate.

Bond îşi opri mâna stângă în aer şi o îndreptă spre cea mai apropiată sticlă de rachiu. Îşi turnă jumătate de pahar şi începu să mănânce cu mâna dreaptă. Ostropelul era delicios, dar fierbinte. Bond tresărea de fiecare dată când îşi băga degetele în el. Toată lumea îi privea cum mănâncă şi din când în când bătrâna îşi introducea degetele în tocana lui Bond ca să-i aleagă bucăţile mai bune.

După ce terminară de mâncat, cineva aduse un vas de argint plin cu apă, în care pluteau petale de trandafiri şi îl plasă între Kerim şi Bond. James îşi spălă mâinile şi bărbia, se întoarse către gazda lor şi îi mulţumi cu un mic discurs pe care Kerim îl traduse. Toată masa murmură în semn de apreciere. Bulibaşa se înclină înspre Bond şi spuse, după traducerea lui Kerim, că ura toţi străinii în afară de Bond, pe care era mândru să-l numească prieten. Apoi bătu din palme, toată

lumea se ridică de la masă şi începură să aranjeze băncile în jurul ringului de dans.

Kerim se apropie de Bond şi îl trase deoparte.

– Cum te simți? Urmează să vină cele două fete.

Bond dădu din cap în semn de încuviințare. Se simțea bine. Peisajul era superb şi încântător cu luna albă strălucind pe figurile oamenilor care stăteau acum pe bănci, bijuteriile din aur licărind de fiecare dată când cineva îşi schimba poziția, şi cu copacii tăcuți care păzeau grădina ascunşi în umbre.

Kerim îl duse pe Bond înspre banca unde bulibaşa stătea singur şi se aşezară lângă acesta.

O pisică neagră cu ochi verzi apăru în peisaj şi merse încet înspre copiii care stăteau tăcuți ca şi cum ar fi aşteptat să vină cineva să le predea o lecție de dans. Pisica se aşeză şi începu să-şi lingă blana de pe piept. Un cal nechează din spatele peretelui înalt şi doi dintre țigani îşi întoarseră capul înspre sursa zgomotului ca şi cum ar fi înțeles ce le spunea animalul. Un clopoțel de bicicletă se auzi dinspre drum, semn că cineva se apropia. Tăcerea fu întreruptă de clinchetul lacătului. Uşa se deschise brusc, lovindu-se de perete şi două fete, scuipând şi luptându-se ca două pisici furioase, se prăbuşiră prin iarbă şi apoi în ring.

CAPITOLUL 18

Senzații tari

Vocea bulibaşei se auzi în toată grădina iar fetele întrerupseră lupta lor pentru moment şi se plasară lângă acesta, privindu-l. Țiganul începu să vorbească pe un ton aspru.

Kerim îşi acoperi gura cu mâna şi începu să-i şoptească lui Bond.

– Vavra le spune că acesta este o şatră mare şi din cauza lor au loc aceste neînțelegeri. Mai spune că nu ar trebui să se urască între ele, ci să-şi păstreze ura pentru cei care nu fac parte din şatră. Ura creată trebuie să dispară pentru ca şatra să poată trăi în liniște şi pace. Trebuie să se lupte. Dacă aceea care pierde nu e ucisă, va fi exilată pentru totdeauna. Această pedeapsă este ca o condamnare la moarte. Acești oameni vor muri în afara şatrei lor. Nu pot trăi în lumea noastră. Vor fi ca niște animale sălbatice pedepsite să trăiască într-o cuşcă.

În timp ce Kerim îi vorbea, Bond se uita atent la cele două feline furioase din centrul ringului. Ambele aveau pielea închisă la culoare, păr negru şi aspru care le cădea pe umeri şi erau îmbrăcate cu haine jerpelite, pe care le poți asemăna cu îmbrăcămintea negrilor săraci – cămăşi maronii pline de petice. Una era mai solidă decât cealaltă şi evident mai puternică, dar părea extrem de furioasă şi înceată. Era frumoasă ca o leoaică, iar ochii ei aveau un licăr roşiatic ascuns de pleoapele groase. Femeia stătea

în picioare şi îl asculta nerăbdătoare pe Vavra. Ar trebui să câştige, gândi Bond. E ceva mai înaltă şi e mai puternică.

Dacă această fată era o leoaică, cealaltă era o panteră – micuță şi rapidă, cu ochi ageri care scrutau împrejurimile şi cu mâinile încordate ca nişte gheare. Musculatura picioarelor ei frumoase era ca a unui bărbat şi, spre deosebire de cealaltă fată, avea sânii mici. Arăta ca o fată periculoasă, gândi Bond. Sigur va lovi prima, fiind prea rapidă pentru adversara ei.

Predicția lui Bond se dovedi a fi greşită. Imediat ce Vavra îşi termină discursul, fata mai masivă, Zora, după cum îi şoptise Kerim, lovi în lateral cu piciorul fără să mai țintească şi o nimeri în stomac pe adversara ei. Fata micuță se împletici şi mai primi o lovitură cu pumnul în tâmplă, care o aruncă pe podeaua de piatră.

– Oh, Vida! se văicări o bătrână din mulțime. Dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Bond putea să observe că Vida se prefăcea că-şi pierduse suflarea, zăcând pe podea. Fata ținea mâna îndoită în dreptul capului, dar Bond putea să-i vadă ochii sclipind când Zora îşi aruncă piciorul înainte să o lovească între coaste.

Vida îşi întinse mâinile, prinse glezna Zorei şi o atacă brusc, ca un şarpe. Zora urlă de durere şi încercă să-şi smulgă piciorul de acolo, dar era prea târziu. Cealaltă fată se ridicase deja într-un genunchi, iar apoi în ambele picioare în timp ce ținea în mâini piciorul Zorei, care se prăvăli apoi la podea. Rămase acolo neclintită preț de o secundă, iar Vida, mârâind ca un animal, se aruncă pe ea.

Dumnezeule, ce sălbatică, gândi Bond. Lângă el, Kerim respira printre dinți, urmărind lupta.

Dar fata mai înaltă se apără cu coatele şi cu genunchii şi reuşi să o arunce pe Vida în lături. Se ridică în picioare cu greu şi se îndepărtă un

pic, cu buzele întredeschise şi cu cămaşa ruptă atârnând peste corpul ei superb. Atacă imediat cu mâinile întinse şi, când Vida sări în lături, Zora îi prinse gulerul cămăşii şi îi rupse manşetele. Imediat Vida se răsuci şi o lovi cu pumnii şi cu genunchii pe Zora. Dar lupta corp la corp fusese o greşeală. Braţele puternice ale Zorei se încleştară în jurul fetei mai mici, blocându-i mâinile, astfel încât să nu poată ajunge la ochii ei. Încet-încet Zora începu să o strângă în braţe, în timp ce Vida dădea din picioare şi din genunchi fără prea mult folos.

Bond se gândea că acum Zora nu are cum să nu câştige. Tot ce trebuia să facă era să se lase cu toată greutatea peste cealaltă fată. Vida urma să cadă şi să se lovească cu capul de podea, iar atunci Zora putea să facă tot ce voia. Dar brusc Zora începu să urle. Bond observă capul Videi înfipt între sânii Zorei. Dinţii ei începură să muşte. Zora slăbi strânsoarea, încercând să o prindă pe Vida de păr, dar acum mâinile fetei mai mici erau libere şi începură să o lovească din răsputeri.

Fetele se zgâriau ca două pisici, trupurile lor sclipind de sudoare, cu hainele aproape smulse de pe ele. Sânii Zorei nu mai erau acoperiţi de petice şi sângele era deja vizibil. Cele două se urmăreau una pe cealaltă, ambele bucuroase că reuşiseră să scape din momentele grele şi pe măsură ce se învârteau, îşi rupseră ultimele bucăţi din haine şi le aruncară în public. Bond îşi ţinu răsuflarea când văzu corpurile lor goale şi strălucitoare şi putu să simtă tensiunea care punea stăpânire pe Kerim. Oamenii păreau să se fi apropiat mai mult de cele două luptătoare. Razele lunii se oglindeau în ochii lor strălucitori şi fetele gâfâiau din greu. Se roteau în continuare, cu dinţii strânşi şi gemând. Lumina le expunea sânii şi abdomenele, iar picioarele lor lăsau urme de transpiraţie pe dalele albe

de piatră. Din nou Zora, fata mai masivă, atacă prima. Ea sări înspre Vida cu braţele întinse ca un luptător profesionist. Dar Vida era pregătită. Piciorul ei drept zvâcni cu o mişcare de *coup de savate*[1], şi o izbi din plin pe Zora, care icni de durere. Vida o lovi în stomac cu celălalt picior şi se aruncă direct înspre ea. Mulţimea fremătă când Zora căzu în genunchi. Fata încercă să-şi protejeze faţa cu mâinile, dar era deja prea târziu. Vida apăruse lângă ea şi o prinsese de încheieturi, lăsându-se pe ea cu toată greutatea corpului, cu gura deschisă pregătită să o muşte de gât.

BUUM!

Zgomotul risipi tensiunea din aer. O flacără risipi întunericul din spatele ringului şi o bucată din zid zbură pe lângă urechea lui Bond. Brusc toată grădina era cuprinsă de oameni care fugeau, iar bulibaşa se furişa printre pietre cu pumnalul scos din teacă. Kerim îl urma cu pistolul în mână. Ţiganul trecu pe lângă cele două fete care stăteau cu ochii bulbucaţi şi tremurând de frică, urlă ceva, iar ele se ridicară şi fugiră înspre copaci, acolo unde femeile şi copiii deja se retrăseseră.

Bond îşi ţinea pistolul în mână, uşor nesigur, şi îl urma pe Kerim înspre bucata spartă din zid, gândindu-se ce naiba se întâmplase.

Pe petecul de iarbă dintre ringul de dans şi spărtura din zid se luptau într-o harababură de nedescris câţiva oameni. Bond reuşi într-un final să distingă bulgarii îndesaţi, îmbrăcaţi normal, de ţiganii plini de bijuterii. Păreau să fie mai mulţi oameni fără feţe decât ţigani, raportul fiind cam de doi la unu. Bond se apropie de mulţimea din faţă, când un tânăr ţigan ţâşni de acolo, ţinându-se cu mânile de burtă. Orbecăi înspre Bond tuşind înfiorător, timp în care doi

[1] Lovitură de savat (fr.). Savatul este un sport defensiv practicat din secolul al XIX-lea în Franţa.

bărbați mici se îndreptară spre el, cu cuțitele scoase.

Bond se dădu în lături din instinct, astfel încât mulțimea să nu fie în spatele celor doi, iar apoi ținti înspre picioarele lor, deasupra genunchilor. Cei doi căzură în iarbă fără niciun zgomot, cu fața în jos. Două gloanțe s-au dus, ma rămăseseră şase. Bond se apropie mai mult de luptă.

Un cuțit zbură pe lângă capul său şi căzu pe dalele de piatră ale ringului de dans. Ținta fusese Kerim, care ieşi fugind dintre umbre, cu doi oameni în spatele său. Al doilea se opri, ridică mâna să arunce cuțitul, iar Bond apăsă trăgaciul pistolului pe care îl ținea lângă şold, fără să se mai uite. Bărbatul căzu, iar celălalt o luă la fugă printre copaci. Kerim se lăsă într-un genunchi lângă Bond, meşterindu-şi pistolul.

– Acoperă-mă! urlă el. S-a blocat la primul foc. Nenorociții ăştia de bulgari îşi fac de cap!

O mână se ivi de undeva şi îl prinse pe Bond de gură, trăgându-l în spate. Bond simți mirosul de fenol şi nicotină. Apoi simți o gheată care se înfige în gâtul său. Rostogolindu-se într-o parte în iarbă, se aştepta să simtă lama unui cuțit, dar oamenii, trei la număr, îl urmăreau pe Kerim. Bond se ridică într-un genunchi şi văzu cele trei siluete cum se aruncă pe Kerim, care mai încercă o dată să tragă cu pistolul său defect, iar apoi dispăru sub trupurile lor. Bond se aruncă în față şi lovi cu pistolul în capul ras al bulgarului din fața sa, moment în care văzu cum pumnalul încovoiat al bulibaşei ieşea din spatele unui alt bulgar. Apoi Kerim se ridică în picioare şi al treilea om începu să fugă. Un alt bărbat stătea în spărtura zidului urlând un singur cuvânt şi unul câte unul atacatorii renunțară la luptă şi începură să fugă prin spărtură, iar apoi pe drum.

– Trage, James, trage! mugi Kerim. Acela e Krilencu!

Kerim începu să fugă, iar Bond ținti și trase. Dar bărbatul se furișase prin spatele zidului și o distanță de treizeci de metri e prea mare noaptea pentru un pistol automat. Bond își coborî pistolul și se auziră zgomotele făcute de scuterele Lambretta. Bond rămase în picioare ascultând cum atacatorii scapă pe deal în jos.

Tăcerea se lăsă, în afară de gemetele celor răniți. Bond îi privi indiferent pe Kerim și pe Vavra întorcându-se în grădină prin spărtura din zid și uitându-se la răniți, din când în când folosind piciorul pentru a-i întoarce cu fața în sus. Ceilalți țigani se întorseseră din drum și bătrânele se iviră din întuneric pentru a îngriji răniții.

Bond tremură. Ce se întâmplase? Vreo zece-doisprezece oameni muriseră. Dar pentru ce? Pe cine încercau să ucidă? Nu pe el. Când fusese la pământ, descoperit complet, bulgarii îl ocoliseră și se îndreptaseră spre Kerim. Aceasta fusese a doua încercare de a-l ucide pe Kerim. Oare avea legătură cu Romanova? Cum ar fi putut fata să fie implicată?

Bond se încordă. Trase de două ori din pistolul ținut la șold, iar cuțitul evitase spinarea lui Kerim. Bărbatul care se ridicase din morți se răsuci ușor ca un balerin și apoi căzu cu fața în jos. Bond fugi înspre Kerim. Ajunsese la țanc. Lumina lunii se reflectase în lama cuțitului și apucase să vadă unde trage. Kerim se întoarse și se uită la trupul bărbatului care se zvârcolea în spatele său, iar apoi se răsuci înspre Bond.

– Idiotule! urlă Bond. De ce naiba nu poți fii mai atent?! Ar trebui să ai o dădacă.

Furia lui Bond era generată și de faptul că se gândea că din vina lui Kerim era în pericol de moarte.

Darko Kerim zâmbi vinovat și îi întinse mâna.

– Nu acum, James. Mi-ai salvat viața de prea multe ori. Puteam să fim prieteni, dar așa

distanța dintre noi e prea mare. Iartă-mă, dar nu am cum să te răsplătesc.

Bond îl ignoră.

– Darko, nu te prosti. Pistolul meu a funcționat, al tău nu. Atâta tot. Ar trebui să-ți iei unul care funcționează. În numele lui Dumnezeu, spune-mi ce naiba se întâmplă! Prea mult sânge a fost vărsat în noaptea aceasta. M-am săturat. Vreau să beau ceva. Haide să terminăm rachiul, mai spuse el şi îl trase de mână pe Kerim.

Ajunşi la masa pe care erau împrăştiate farfuriile, se auzi un țipăt prelung din fundul grădinii. Bond puse mâna pe pistol, dar Kerim clătină din cap.

– Imediat vom afla ce căutau oamenii fără fețe, spuse el sumbru. Prietenii mei cercetează deja şi pot ghici ce urmează să descopere. Cred că nu mă vor ierta niciodată pentru că am fost aici în această seară. Cinci dintre oamenii lor au murit.

– E posibil să fi murit şi o femeie, replică Bond. Cel puțin i-ai salvat viața. Nu fi prost, Darko. Țiganii aceştia ştiau la ce riscuri se expun atunci când au început să spioneze bulgarii pentru tine. A fost un război între bande, continuă el şi adăugă un strop de apă în carafele pline cu rachiu.

Ambii bărbați dădură pe gât băuturile. Bulibaşa veni înspre ei, ştergându-şi lama încovoiată a pumnalului de nişte frunze. Părea să fie bine dispus. Lui Bond îi părea că țiganul regreta faptul că lupta se terminase atât de repede. Vavra spuse ceva pe un ton viclean şi Kerim chicoti.

– Spune că nu s-a înşelat în privința ta. Ai ucis bine. Acum vrea ca cele două femei să fie ale tale.

– Spune-i că şi una ar fi prea mult pentru mine. Dar mai spune-i că sunt femei frumoase şi că aş fi bucuros dacă mi-ar face favoarea să încheie bătălia cu un rezultat de egalitate.

Destui dintre oamenii săi au murit în această seară. Va avea nevoie de aceste două fete să nască copii pentru şatră.

Kerim traduse, ţiganul se uită cu amărăciune la Bond şi vorbi ceva pe un ton amar.

– Spune că nu trebuia să-i ceri o asemenea favoare dificilă. Spune că inima ta e prea blândă pentru ce fel de luptător eşti. Dar va face ce l-ai rugat.

Ţiganul ignoră zâmbetul de mulţumire al acestuia şi începu să vorbească cu Kerim, care asculta atent, ocazional întrerupându-i debitul verbal cu o întrebare. Numele lui Krilencu fu menţionat de câteva ori. Apoi Kerim îi răspunse, vocea lui fiind cuprinsă de remuşcări şi refuzând să fie întrerupt. După o ultimă menţionare a numelui lui Krilencu, Kerim se întoarse către Bond.

– Prietene, spuse el sec, treburile sunt ciudate. Se pare că bulgarii primiseră ordin să-l ucidă pe Vavra şi cât mai mulţi dintre oamenii săi. Asta e clar. Ştiau că ţiganul lucrează pentru mine. Poate că mişcarea lor a fost un pic cam drastică, dar ruşii nu au fineţe când e vorba de ucis. Le plac masacrele. Vavra era una din ţintele lor principale, eu eram cealaltă. De asemenea pot înţelege de ce vor să mă ucidă pe mine. Dar se pare că aveau ordine ca pe tine să nu te rănească. Ai fost descris astfel încât să nu apară probleme. Mi se pare ciudat. Poate că nu doreau consecinţe pe plan diplomatic. Cine ştie? Atacul a fost bine planificat. Au venit dinspre vârful dealului pe un drum ocolit şi apoi au coborât cu motorul oprit, astfel încât să nu auzim nimic. Locul acesta e destul de ferit şi nu prea ai şanse să găseşti vreun poliţist prin apropiere. E vina mea că nu i-am luat în serios, continuă Kerim, arătând îngrijorat şi nefericit. Dar acum e miezul nopţii, urmă el. Rolls Royce-ul urmează să ajungă aici. Mai trebuie să facem un singur

lucru înainte să ne întoarcem să ne culcăm. Şi e timpul să plecăm de aici. Ţiganii au multe de făcut până să se crape de ziuă. Multe cadavre trebuie aruncate în Bosfor şi zidul trebuie reparat. Până dimineaţă nu trebuie să mai rămână nicio urmă. Prietenul meu îţi doreşte tot binele din lume. Spune că trebuie să te întorci şi că Zora şi Vida sunt alte tale până la adânci bătrâneţi. Nu vrea să dea vina pe mine pentru cele întâmplate. Spune că trebuie să-i mai trimit bulgari. Zece au murit în noaptea aceasta, dar vrea mai mulţi. Acum vom merge să dăm mâna cu el şi gata. Asta e tot ce ne cere. Suntem buni prieteni, dar tot străini rămânem. Şi nu cred că vrea ca noi să vedem cum femeile lor bocesc morţii.

Kerim întinse mâna către Vavra, care i-o ţinu şi îl privi în ochi. Pentru o secundă, ochii lui feroce părură să se întunece. Apoi ţiganul lăsă mâna lui Kerim şi se întoarse către Bond. Mâna lui era uscată, puternică şi fină. Din nou ochii părură să se întunece. Ţiganul se răsuci către Kerim şi îi spuse ceva. Apoi le întoarse spatele şi începu să meargă spre copaci.

Nimeni nu-i mai băgă în seamă pe cei doi când aceştia se căţărară prin spărtura zidului. Rolls Royce-ul îi aştepta sub lumina lunii, vizavi de intrarea în cafenea. Un tânăr stătea lângă şofer, iar Kerim gesticulă cu mâna.

– Acesta este al zecelea fiu al meu. Îl cheamă Boris. M-am gândit că poate voi avea nevoie de el.

– Bună seara, domnule, rosti Boris. Bond îl recunoscu. Era unul dintre angajaţii din depozit. Era oacheş şi înalt, cu ochii albaştri, la fel ca asistentul principal.

Maşina cobora dealul, iar Kerim vorbi în engleză cu şoferul.

– Ne duci pe o stradă mică de lângă piaţa Hippodrome. Acolo vei conduce încet şi cu mare atenţie. Îţi voi spune când să te opreşti. Ai adus uniformele şi echipamentul?

– Da, Kerim Bey.

– În regulă. Grăbeşte-te. Ar fi trebuit să dormim la ora asta.

Kerim se lăsă pe spate în scaun, îşi scoase o ţigară şi începu să fumeze, acompaniat de Bond. Englezul se uita prin geamul maşinii la străzile mohorâte de afară şi se gândea că lipsa luminilor denota faptul că oraşul era sărac.

După o lungă perioadă de tăcere, Kerim vorbi din nou.

– Ţiganul a spus că ambii avem aripile morţii deasupra noastră. A spus că eu trebuie să mă feresc de un fiu al zăpezilor şi tu trebuie să te fereşti de un bărbat aflat în serviciul lunii. Apoi râse. Acestea sunt elucubraţiunile tipice pentru ei. Dar mi-a mai spus că Krilencu nu este niciunul dintre aceşti bărbaţi. Acesta e un lucru bun.

– De ce?

– Pentru că nu pot dormi până nu-l ucid. Nu ştiu şi nu mă interesează dacă cele întâmplate în această noapte au legătură cu misiunea ta. Dintr-un motiv sau altul mi-a fost declarat război. Dacă nu-l ucid pe Krilencu, cu siguranţă că mă va ucide el din a treia încercare. Iar acum mergem în Sammara să ne întâlnim cu el.

Capitolul 19

Gura lui Marilyn Monroe

Automobilul gonea pe străzile pustii, trecând pe lângă moscheile întunecate ale căror minarete impunătoare se înălțau spre cer, pe care trona luna aflată în cel de-al treilea pătrar. Trecând pe sub apeductul în ruine, apoi pe Bulevardul Ataturk şi apoi pe la nord de intrarea ferecată a Marelui Bazar, la coloana lui Constantin automobilul vira la dreapta, străbătând străzi rău-famate care miroseau a gunoaie, pentru a descinde apoi într-o piață ornamentală lungă, marcată de trei coloane de piatră, ce se întindeau aidoma unei baterii de rachete cosmice spre cerul presărat cu stele.

– Încetineşte, zise Kerim cu o voce suavă.

Maşina ocoli piața sub umbrele teilor. În josul unei străzi din partea de est a oraşului, văzură pâlpâirea gâlbuie a farului aflat mai jos de Palatul Topkapî.

– Opreşte.

Automobilul opri la umbra teilor. Kerim dădu să apuce mânerul uşii.

– Nu stăm mult, James. Aşează-te la volan, iar dacă vine un polițist, zi-i doar atât: *„Ben Bey Kerim'in ortagiyim"* Crezi că poți ține minte? Înseamnă „Sunt un partener de-al lui Kerim Bey". Spune-i atât şi te va lăsa în pace.

Bond răsuflă zgomotos.

– Îți mulțumesc. Dar vei fi surprins să afli că vin cu voi. Fără mine veți da de necaz fără doar

şi poate. Oricum, să fiu al naibii dacă voi sta aici încercând să amăgesc vreun poliţist. Problema cu învăţarea unei propoziţii ce sună bine e că dă impresia cunoaşterii limbii. Poliţistul mă va bombarda apoi cu multe alte întrebări în turcă, iar când nu voi putea să-i răspund, va simţi că ceva nu e în regulă. Nu te împotrivi deci, Darko.

– Dacă aşa stau lucrurile, să nu mă învinovăţeşti de ceea ce urmează să vezi, spuse Kerim ruşinat. Trebuie să ne înţelegem de la început. Va fi o baie de sânge în toată puterea cuvântului. În ţara mea nu dezgropăm morţii, dar dacă dăm peste vreunul gata dezgropat, scoatem pistolul şi îl băgăm înapoi în mormânt. Noi nu-l lăsăm să se revanşeze.

– Fie cum zici tu, zise Bond. Eu voi păstra un glonţ, pentru orice eventualitate.

– Atunci, să mergem, zise Kerim şoväind. Ne aşteaptă un drum lung. Ceilalţi doi o vor lua pe altă cale.

Kerim primi de la şofer un baston lung de plimbare şi o valiză de piele. Le puse pe umăr şi o luară la picior în josul străzii, în lumina farului care pâlpâia. Paşii lor răsunau în gol cînd treceau pe lângă uşile ferecate ale prăvăliilor. Nu era nici ţipenie de om, nici de pisică, iar Bond era fericit că nu trebuia să străbată singur lungimea străzii spre îndepărtata sursă a luminii malefice.

De la bun început Istanbulul i se păruse un oraş în care, la căderea nopţii, grozăviile ies din pământ. I se părea un oraş atât de scăldat în sânge şi sufocat de sălbăticie, încât la lăsarea serii, când se sting toate luminile, singurii săi locuitori erau duhurile morţilor.

Instinctul său, întocmai ca al celorlalţi călători, îi spunea că Istanbulul e un oraş din care ar fi fost fericit să scape cu viaţă.

Ajunseră pe o alee îngustă, urât mirositoare, ce cobora panta abruptă a dealului din dreapta

lor. Kerim începu să calce tiptil pe suprafața pietruită.

– Păşiți cu atenție, le spuse încet. Cuvântul gunoi este un termen politicos pentru ceea ce aruncă minunatul meu popor pe străzi.

Strălucirea lunii se reflecta în umezeala mării de pavele. Bond își ținea gura închisă și repira pe nas. Începuse să păşească cu cîte un picior o dată, lăsându-se pe toată talpa și îndoindu-și genunchii ca și cum ar fi coborât pe o pârtie înzăpezită. Se gândea la patul din hotel și la pernele automobilului de sub teii bine-mirositori, întrebându-se totodată câte mirosuri pestilențiale va mai întâlni în timpul prezentei misiuni.

Se opriră la capătul aleii. Kerim se întoarse către el cu un zâmbet larg, dar palid și arătă cu degetul în sus spre un bloc semeț aflat într-o umbră întunecată.

– Moscheea Sultanului Ahmet. Fresce bizantine celebre. Îmi pare rău că nu am suficient timp ca să-ți prezint mai multe dintre monumentele țării mele.

Fără să aştepte răspunsul lui Bond apoi o luă la dreapta pe un bulevard mărginit de prăvălii ieftine, care cobora spre licărirea îndepărtată a Mării Marmara. Preț de zece minute, păşiră tăcuți. Apoi Kerim încetini și îl chemă pe Bond în umbră.

– Va fi o operațiune simplă, zise domol. Krilencu locuieşte aici, lângă linia de cale ferată. Kerim arătă spre un amestec de lumini roşii și verzi de la capătul bulevardului. Se ascunde într-o baracă din spatele afişajului. Baraca are o uşă. Mai are o uşă ascunsă care se deschide spre stradă prin afişaj. El crede că nimeni nu știe de ea. Cei doi oameni ai mei vor merge la uşa din față. El va ieşi prin afişaj. Apoi îl voi împuşca. Ne-am înțeles?

– Dacă zici tu...

Bărbații își continuară drumul pe bulevard, ascunși în umbra zidului. După zece minute ajunseră suficient de aproape încât să vadă afișajul de peste șase metri care forma un perete în fața intersecției în formă de T, la capătul străzii. Luna se afla acum în umbra din spatele afișajului. Kerim deveni și mai grijuliu în mișcări, fiecare pas înainte făcându-l cât mai încet. La vreo sută de metri de afișaj umbrele nu mai pătrundeau iar razele lunii băteau până în intersecție. Kerim se opri la ultimul portal întunecat, lăsându-l pe Bond în față, lipit de pieptul său.

– Acum trebuie să așteptăm, zise el în șoaptă. Bond auzi cum Kerim se mișca în spatele său. Se auzi un zgomot încet când capacul cutiei de piele fu înlăturat de la locul său. Un tub subțire și greu de oțel, lung de vreo 60 cm, cu câte o umflătură la fiecare capăt ajunse la Bond.

– Aparat de vedere nocturnă, produs în Germania, șopti Kerim. Lentile cu infraroșu. Poți vedea în întuneric. Aruncă o privire la reclama mare a filmului. Se vede ușa secretă. Chiar în dreptul postului de comandă a căii ferate.

Bond își rezemă antebrațul pe glaful ușii și duse tubul la ochiul drept, focalizându-l pe pata neagră de vizavi. Încetul cu încetul, negrul se transformă în gri. Apărură conturul feței unei femei imense și niște litere. Apoi Bond putu citi mesajul. Acesta era NIYAGARA. MARILYN MONROE VE JOSEPH COTTEN, iar sub acesta personajul de benzi desenate BONZO FUTBOLOU. Bond îndreptă apoi aparatul în jos, trecu de părul bogat al actriței Marilyn Monroe și de proeminența frunții plus nasul de 60 de centimetri cu nările cavernoase. Un pătrat estompat se putea zări în interiorul posterului. Acesta se găsea între nas și curba atractivă a

buzelor. De acolo era o distanță destul de mare până la pământ.

În spatele lui Bond se auziră niște zgomote în surdină. Kerim îndreptă înainte bastonul de plimbare. După cum bănuise Bond, bastonul era de fapt o armă cu patul sub formă de schelet unde se și rabata pentru reîncărcare. În locul vârfului de cauciuc se găsea amortizorul.

– Țeava e de la un Winchester model 88 nou, șopti Kerim cu mândrie. A fost asamblată pentru mine de un tip din Ankara. Se încarcă cu trei cartușe scurte de tip .308. Dă-mi, te rog, luneta. Vreau să iau ușa secretă în vizor înainte ca oamenii mei să ajungă în fața ei, Te superi dacă voi folosi umărul tău pe post de suport?

– Poftim.

Bond îi înmână lui Kerim aparatul de vedere nocturnă. Kerim îl ataşă de vârful țevii armei sale, pe care o rezemă apoi de umărul lui Bond.

– Asta e, şopti Kerim. Întocmai unde a zis Vavra. E un om bun.

Lăsă jos arma tocmai când apărură doi polițiști în colțul din dreapta al intersecției. Bond înlemni.

– Totul e în regulă, şopti Kerim. Ăsta e băiatul meu şi şi celălalt e şoferul. Duse două degete la gură şi preț de o secundă se auzi un fluierat foarte scurt şi extrem de ascuțit. Unul dintre polițiști duse mâna la gât. Cei doi se întoarseră şi plecară, lăsând în urma lor ecoul clămpănitului bocancilor pe pavaj.

– Mai sunt câteva minute, şopti Kerim. Trebuie să ajungă în spatele barăcii.

Bond simți cum țeava grea a armei alunecă din nou peste umărul său drept.

Tăcerea mormântală fu întreruptă din nou de un zgomot metalic venit de la o manevră executată la postul de comandă. Unul din brațele semaforului de cale ferată coborî. Se putea

vedea acum un semnal verde în amalgamul de semnale roşii.

Se auzi un vâjâit încet în depărtare, la stânga dealului Seraglio. Apoi se auzi din ce în ce mai aproape, până când se putea distinge clar gâfâitul locomotivei acompaniat de sunetul metalic al vagoanelor de marfă prost cuplate. O rază ştearsă, galbenă, străluci în stâga ecartamentului. Locomotiva se târa cu greu prin faţa lor, trecând pe deasupra barăcii.

Trenul se mişca încet şi zgomotos în drumul său de peste 160 de kilometri până la graniţa cu Grecia, producând impresia unei siluete negre pe fundalul mării argintii şi un nor greu de fum de la combustibilul său ieftin ce se îndrepta spre ei pe cerul altminteri senin. De îndată ce semnalul roşu de la ultimul vagon străluci o scurtă vreme, apoi dispăru, se auzi un zgomot şi mai puternic, pentru că trenul intră într-un defileu şi dispăru, urmat de două răcnete triste când trenul îşi fluieră apropierea de mica staţie Buyuk, aflată la vreun kilometru depărtare.

Zgomotul trenului se stinse. Bond simţi arma apăsându-i umărul cu putere. Îşi concentră privirea aupra ţintei din umbră, în centrul căreia se găsea un pătrat negru.

Bond îşi duse preventiv mâna dreaptă la ochi pentru a-i feri de lumina lunii. Auzi apoi o răsuflare şuşotită care venea din spatele urechii sale drepte:

– Vine.

Din gura posterului gigantic aflat în umbră, între buzele violete întredeschise, se contură un om care atârna ca un vierme de gura unei mortăciuni.

Omul îşi dădu drumul. O navă ce se îndrepta spre Bosfor scoase un zgomot asemenea unui animal dintr-o grădină zoologică, ce nu

poate adormi. Bond simți cum îi transpiră fruntea. Țeava puștii se ridica pe măsură ce omul se apropia ușor de ei.

Când va ajunge la marginea umbrei, va începe să fugă, se gîndi Bond. Prostule, fixează-ți ținta mai jos.

Acum. Omul se aplecă pentru un sprint peste strada luminată. Ieși din umbră. Piciorul său drept era aplecat înainte, iar umărul său se încovoie pentru a-și lua avânt.

La urechea lui Bond se auzi un zgomot ca lovitura unui topor într-un trunchi de copac. Omul căzu pe burtă, cu brațele întinse. Se auzi un zgomot ascuțit când lovi pământul cu bărbia sau cu fruntea.

Un cartuș gol căzu la picioarele lui Bond, care auzi și clichetul următorului cartuș intrând pe țeavă.

Degetele omului se mișcara pentru scurtă vreme pe pavaj. Pantofii i se mișcau de asemenea. Apoi rămase absolut nemișcat.

Kerim scoase un geamăt și coborî arma. Bond auzi zgomotele produse de rabatarea armei și așezarea aparatului de vedere nocturnă înapoi în cutia de piele.

Bond își ridică privirea de la omul care zăcea întins pe stradă, un om care existase cândva dar care acum nu mai era. Simți un moment de indignare pentru viața care îl făcuse martorul acestor lucruri. Nu-i purta însă pică lui Kerim. Kerim fusese de două ori ținta acestui om. Într-un fel, fusese un duel în care acesta a tras de două ori, iar Kerim o dată. Dar Kerim fusese mai inteligent, mai calculat și mai norocos decât celălalt. Dar Bond nu omorâse niciodată cu sânge rece și nu-i plăcea să privească și să ajute pe altcineva să facă acest lucru.

Kerim îl luă de braț pe Bond, se îndepărtară tiptil de la locul faptei și se întoarseră pe același drum pe care veniseră.

Kerim parcă auzi gândurile lui Bond.

– Viața e mereu soră cu moartea, prietene, zise el filozofic. Iar uneori e chiar complicele ei. Nu regret ceea ce am făcut. Nu aș regreta nici dacă aș face același lucru cu oricare dintre ruși pe care i-am văzut azi. Ei sunt oameni răi. Ce nu poți obține de la ei cu forța nu vei lua niciodată cu blândețe. Toți rușii sunt la fel. Aș vrea ca guvernul vostru să recunoască acest lucru și să trateze pe toți cu aceeași mână de fier. Să le dea din când în când câte o lecție aidoma celei de acum.

– În politică nu ai tot timpul ocazia să fii atât de rapid și de direct cum ai fost azi, Darko. Și nu uita că am pedepsit numai pe unul dintre supușii lor, unul dintre oamenii plătiți pentru a le îndeplini poruncile. Ține minte, zise Bond, sunt de acord în ceea ce-i privește pe ruși. Pur și simplu nu pot înțelege de vorbă bună. Nu se opresc decât în fața puștii. De fapt sunt niște masochiști. Le place să fie loviți. De aceea erau așa de fericiți cu Stalin la cârmă. Nu știu cum vor primi frânturile de bunătate pe care le aruncă Hrușciov și acoliții săi. Cât despre Anglia, problema e că astăzi îi primește pe toți cu brațele deschise. Pe cei de acasă și pe cei de peste hotare. Noi nu mai dăm cu pumnul în masă, doar în pernă.

Kerim râse grav, dar nu făcu niciun alt comentariu. Întrucât urcau aleea urât mirositoare, nu era timp de discuții. La capătul de sus al acesteia se opriră să-și tragă răsuflarea, apoi merseră încet până la Piața Hipodromului.

– Mă vei ierta pentru ceea ce s-a întâmplat azi? Era ciudat să îl audă cerându-și scuze, căutând o confirmare, pe tonul său furtunos.

– Să te iert? Pentru ce? Nu ai facut nimic. Bond continuă să-i vorbească cu afecțiune în glas. Tu ți-ai făcut datoria, iar eu am rămas impresionat. Tu ești bine organizat. Eu sunt cel ce trebuie să-și ceară scuze. Nu ți-am adus decât

probleme pe cap, iar tu le-ai rezolvat în timp ce eu am stat pe margine şi am privit. În plus, nu am reuşit să-mi îndeplinesc misiunea principală. M va fi destul de nerăbdător. Poate că mi-a şi trimis deja un mesaj la hotel.

Dar când Kerim îl duse pe Bond înapoi la hotel, nu era nici un mesaj la recepţie pentru el. Kerim îl bătu pe umăr.

– Nu-ţi face griji, prietene, zise el încurajator. Speranţa moare ultima. Trăieşte din plin. Eu voi trimite maşina mâine dimineaţă, iar dacă nu se va fi întâmplat nimic, vom mai merge în câteva aventuri, ca să treacă timpul. Curăţă-ţi arma şi ţine-o sub pernă. Trebuie să-ţi împarţi patul cu ea.

Bond urcă cele câteva trepte şi deschise uşa, pe care o ferecă apoi, imediat ce intră. Luna strălucea printre draperii. Bond străbătu camera şi se îndreptă spre luminile rozalii ale comodei. Se dezbrăcă şi merse în baie, unde petrecu câteva minute la duş. Se gândi la cât de bogată în întâmplări fusese ziua de sâmbătă paisprezece în comparaţie cu ziua de vineri treisprezece. Se spălă pe dinţi şi făcu gargară cu apă de gură pentru a scăpa de gustul zilei, apoi stinse lumina la baie şi se întoarse în dormitor.

Bond trase una dintre draperii, deschise larg geamul înalt şi, ţinând-o cu mâna, stătu privind la marea cea curbată sub clar de lună. Briza nopţii era minunat de răcoritoare pentru trupul său dezgolit. Se uită la ceas. Arăta ora două.

Bond dădu să caşte. Apoi lăsă cortina din mână şi se aplecă să stingă lumina dată de lampa de pe comodă. Dintr-o dată, parcă îi stătu inima-n loc.

De undeva, din capătul întunecat al camerei, se auzi o chicoteală, urmată de o voce de fată.

– Sărmanul domn Bond. Trebuie să fiţi obosit. Veniţi în pat.

Capitolul 20

Negru pe roz

Bond se învârti. Se uită pe la pat, dar ochii lui erau orbiți de la privitul lunii. Traversă camera și aprinse lumina rozalie de lângă pat. Sub pătura sa găsi un trup alungit. Părul castaniu era întins pe pernă. Vârfurile degetelor se vedeau ținând pătura peste față. Mai jos, se găseau sânii ca niște dealuri acoperite sub zăpadă.

Bond râse, se aplecă și trase ușor de păr. Urmă un chițăit de protest de sub pătură. Bond se așeză pe marginea patului. După un moment de tăcere, ridică atent un colț al păturii, pentru a-i permite unui ochi mare și albastru să-l inspecteze.

– Ești foarte lejer îmbrăcat. Vocea era înăbușită de pătură.

– Ca să nu vorbim despre tine. Cum ai ajuns aici?

– Am coborât două etaje. Și eu locuiesc aici. Vocea era adâncă și provocatoare. Nu prea avea accent străin.

– Ei bine, eu ma bag în pat.

Pătura se trase până la bărbie, iar domnișoara se ridică pe pernă, roșie la față.

– O, nu. Te rog, nu.

– Dar e patul meu. Și apoi, tu mi-ai spus să fac asta.

Fața fetei era incredibil de frumoasă. Bond o examină atent, iar aceasta roși mai tare.

– Era doar un mod de a mă prezenta.

– Bine. Bucuros de cunoştinţă. Numele meu e James Bond.

– Pe mine mă cheamă Tatiana Romanova. Lungi al doilea „a" din Tatiana şi primul „a" din Romanova. Prietenii îmi spun Tania.

Urmă o pauză, timp în care cei doi se uitau unul la celălalt, fata cu curiozitate şi ceea ce părea a fi un sentiment de uşurare. Bond părea intrigat.

Fata rupse prima tăcerea.

– Arăţi exact ca în fotografii, spuse Tatiana şi roşi din nou. Dar trebuie să pui ceva pe tine. Mă supără goliciunea.

– M-ai supărat la fel de mult. Asta se numeşte sex. Dacă intru în pat, lângă tine, nu mai contează. Oricum, tu ce ai pe tine?

Fata dădu pătura în lături pentru a-i arăta o panglică de catifea neagră lată de un centimetru, pusă în jurul gâtului.

– Această piesă.

Bond se uită acum în jos, în ochii albaştri care îl tachinau, ca şi cum ar fi întrebat dacă panglica nu era inadecvată. Apoi simţi cum pierde controlul asupra trupului său.

– La naiba, Tania. Unde sunt restul lucrurilor tale? Sau ai venit cu liftul aşa?

– Oh, nu. Nu ar fi fost *kulturnii*. Hainele sunt sub pat.

– Ei bine, dacă tu crezi că vei ieşi din această cameră fără să ...

Bond lăsă propoziţia neterminată, se ridică din pat şi se îndreptă să se îmbrace cu un halat de mătase, închis la culoare, pe care îl purta în loc de pijama. .

– Ceea ce sugerezi nu e prea *kulturnii*.

– Oh nu, nici nu este, răspunse Bond sarcastic. Apoi se întoarse lângă pat şi se aşeză pe un scaun, zâmbindu-i. Ei bine, să-ţi spun ceva *kulturnii*. Eşti una dintre cele mai frumoase femei din lume.

Fata roşi din nou şi îl privi serioasă.

– Chiar spui adevărul? Cred că gura mea este prea mare. Sunt la fel de frumoasă ca fetele din Vest? Mi s-a spus o dată că arăt ca Greta Garbo. Aşa este?

– Mai frumoasă, replică Bond. Faţa ta e mai luminoasă. Şi gura ta nu este prea mare. E doar potrivită. Pentru mine, cel puţin.

– Ce înseamnă „faţă mai luminoasă"? Ce vrei să spui?

Bond înţelegea prin asta că nu arăta ca un spion rus. Ea nu părea să aibă reticenţele unui spion. Nici răceala şi nici mişcările calculate ale acestuia. Ea dădea impresia de căldură sufletească şi veselie. Aceste lucruri străluceau în ochii săi. Bond se gândi un pic şi îi replică:

– Există multă veselie şi distracţie în ochii tăi, spuse el încurcat.

Tatiana părea serioasă.

– Ce ciudat, spuse ea. În Rusia nu avem veselie şi distracţie. Nimeni nu vorbeşte despre aceste lucruri. Nu mi s-a mai spus niciodată până acum.

Veselie? Mai ales după câte se întâmplaseră în ultimele două luni? Cum ar putea fi ea veselă?

Şi totuşi, inima ei era liberă. Să fi fost o femeie libertină prin natura sa? Sau era ceva în legătură cu acest om pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte? Era o eliberare prin el, după agonia de a gândi despre ceea ce ea a trebuit să facă? Cu siguranţă fusese mai uşor decât crezuse. El făcuse ca totul să fie mult mai uşor, presărat cu puţin pericol. Era foarte frumos. Şi arăta foarte curat. Ar ierta-o oare când vor ajunge la Londra, iar ea îi va spune? Când îi va spune că fusese trimisă să-l ispitească? Chiar şi data exactă când ea trebuia să facă acest lucru şi numărul camerei? Desigur, pe el nu l-ar deranja foarte tare. Nu-i făcea niciun rău. Era

doar o modalitate de a ajunge în Anglia şi de a scrie acele rapoarte. „Veselie şi distracţie în ochii ei". Ei bine, de ce nu? Era posibil. Avea un sentiment minunat de libertate când stătea singură cu un om ca acesta şi ştia că nu va fi pedepsită pentru aceasta. Era într-adevăr foarte captivant.

– Eşti foarte frumos, spuse ea şi căută o comparaţie care să-i facă plăcere lui Bond. Arăţi ca un star de film american, mai spuse ea, dar rămase uimită de reacţia lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Asta e cea mai mare insultă pe care poţi să i-o spui cuiva!

Fata se grăbi să-şi repare greşeala. Ce ciudat că nu-i plăcuse complimentul! Oare nu toată lumea din Vest vrea să arate ca un actor celebru?

– Am mintit, reluă ea. Am vrut să-ţi fac un compliment. De fapt, arăţi ca eroul meu preferat. El apare într-o carte scrisă de un rus pe nume Lermontov. Într-o bună zi îţi voi povesti despre el.

Într-o zi? Bond se gândi că venise timpul faptelor.

– Ascultă aici, Tania, începu el încercând să nu privească faţa frumoasă de pe pernă, fixându-şi ochii pe un punct de pe bărbia ei. Să nu ne mai amăgim şi să fim serioşi. Despre ce e vorba aici? Este adevărat că vrei te întorci în Anglia cu mine? Se uită apoi în ochii ei. O greşeală fatală. Fata îşi deschise ochii ei nevinovaţi.

– Desigur!

– Oh! Bond o privi cu suspiciune, mirat fiind de sinceritatea răspunsului ei. Eşti sigură?

– Da, replică fata oprindu-se din flirtat şi privindu-l cu ochii ei sinceri.

– Nu ţi-e frică?

Bond văzuse o umbră în ochii ei, dar nu era ceea ce credea că e. Fata îşi amintise că trebuia să-şi joace rolul. Trebuia să-i fie frică de

ce făcea, dar acum îi părea extrem de greu. C ciudat! Fata se hotărî să facă un compromis.

– Da. Îmi e teamă. Mă vei proteja tu Credeam că asta vei face.

– Ei bine, da, desigur.

Bond se gândi la rudele fetei din Rusia, da renunță repede la acest gând. Ce făcea? Încer să o descurajeze să vină? Nu se mai gândi l consecințele pe care și le imaginase și continu

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Voi av eu grijă de tine. Apoi luă o scurtă pauză, sim țind cum se rușinează. Trebuia să o întrebe ce mai important lucru. Nu se aşteptase ca fata s fie aşa, iar întrebarea pe care urma să o pun putea distruge totul. Dar trebuia să facă aces lucru. Cum stă treaba cu aparatul?

Fata arăta ca şi cum ar fi fost lovită peste față şi aproape începuse să plângă. Bond îi pu tea citi durerea din ochi. Tatiana îşi trase pătu ra peste gură şi vorbi din spatele ei. Ochii ei îl priveau cu răceală pe James.

– Deci asta e ce vrei.

– Ascultă un pic, zise Bond cu vocea non şalantă. Această maşinărie nu are nimic de-a face cu tine sau cu mine. Dar oamenii mei din Londra au nevoie de ea. Apoi îşi aminti de se curitate. Nu e chiar atât de important. Ei ştiu totul despre aparat şi cred ca este o invenție rusească nemaipomenită. Doar vor o copie. Aşa cum oamenii tăi fac replici după aparate de fo tografiat străine şi alte lucruri. Dumnezeule, cât de prost sunase!

– Acum ai mințit, gemu fata şi o lacrimă mare se rostogoli dintr-unul din ochii ei al baştri largi şi, după ce străbătu obrazul moale, ateriză pe pernă. Apoi aceasta îşi trase pătura peste ochi.

Bond se întinse şi puse mâna pe brațul ei aflat sub pătură. Brațul se retrase repede şi furios.

– Maşinărie blestemată, spuse el nerăbdător. Dar, dragă Tania, cred că ştii că am o treabă de făcut. Doar dă-mi un răspuns şi vom uita de asta. Există multe alte lucruri de discutat. Trebuie să organizăm călătoria şi aşa mai departe. Desigur că oamenii mei au nevoie de ea sau nu m-ar fi trimis pentru a te aduce acasă împreună cu ea.

Tatiana îşi şterse ochii cu pătura, apoi o trase brusc jos până la umeri, amintindu-şi de misiunea ei. Doar că ... Nu contează. Numai de-ar fi spus că maşinăria nu valorează nimic atât timp cât ea venea cu el. Dar în această privinţă nu era nici o speranţă. Avea dreptate. El avea misiunea lui. Iar ea pe a ei.

Fata îl privi cu atenţie.

– O voi aduce. Nu-ţi fie frică. Dar nu ne putem permite să o menţionăm din nou. Iar acum ascultă-mă, urmă ea ridicându-se un pic. Trebuie să mergem în seara asta, continuă ea amintindu-şi ce fusese învăţată. Este singura noastră şansă. Diseară voi lucra în tura de noapte începând cu ora şase. Voi fi singură în birou şi voi lua aparatul Spektor.

Ochii lui Bond se îngustară şi agentul începu să se gândească la probleme cu care urmau să se confrunte. Unde să o ascundă. Cum să o îmbarce în primul avion după ce paguba va fi fost descoperită. Acţiunea părea să fie riscantă. Ruşii nu s-ar opri de la nimic pentru a o o recupera pe Tatiana cu aparat cu tot. Blocaje pe drumul spre aeroport. Bombă în avion. Orice.

– Asta e minunat, Tania, replică Bond pe un ton normal. Te vom ascunde, iar mâine dimineaţă vom lua primul avion.

– Nu te pripi, veni răspunsul fetei. Tatiana fusese avertizată că rolul ei va fi în anumite privinţe dificil. Vom lua trenul Orient Express.

Pleacă în seara aceasta la ora nouă. Crezi că nu m-am gândit la asta? Eu nu voi sta în Istanbul niciun minut mai mult decât trebuie. Vom trece frontiera în zori. Trebuie să faci rost de bilete şi de paşapoarte. Voi călători cu tine ca soţia ta, urmă Tatiana care se uită fericită la el. Cred că o să-mi placă acest luru. Într-unul dintre acele compartimente pentru două persoane despre care am citit. Trebuie să fie foarte confortabile. Ca o casă mică pe roţi. În timpul zilei vom vorbi şi vom citi, iar noaptea vom sta pe coridor în faţa casei noastre şi o vom păzi.

– Nu prea cred, replică Bond. Uite cum stau lucrurile, Tania. Asta-i o nebunie. La un moment dat ne vor da de urmă. Călătoria cu trenul până la Londra durează patru zile şi cinci nopţi. Trebuie să ne gândim la altceva.

– Nu vreau, zise fata pe un ton categoric. Nu voi merge decât aşa. Dacă eşti deştept, cum pot afla?

O, Doamne, se gândi ea. De ce insistaseră să meargă cu acest tren? Dar indicaţiile lor fuseseră clare. Îi spuseră că trenul era un spaţiu perfect pentru iubirea lor. Ea ar fi avut patru zile la dispoziţie pentru a-l ademeni în mrejele ei. Apoi, când vor fi ajuns la Londra, viaţa va fi uşoară pentru ea. El urma să o protejeze. Altminteri, în cazul în care ar zbura la Londra, ea ar fi băgată direct la închisoare. Cele patru zile erau absolut esenţiale. Şi o avertizaseră că vor avea oameni pe tren pentru a se asigura că nu coboară. Deci, trebuia să fie atentă şi să asculte ordinele. O, Doamne! O, Doamne! Totuşi, acum ea dorea să petreacă cele patru zile cu el în căsuţa pe roţi. Ce curios! Datoria ei fusese să-l oblige, dar acum devenise dorinţa ei pasională.

Fata se uită atentă la faţa lui Bond. Ar fi dorit să-şi întindă mâna spre el, să-l asigure că totul era în regulă. Acest lucru era o conspiraţie

inofensivă, ca să o ducă în Anglia astfel încât să nu pățească niciunul dintre ei ceva rău, pentru că nu acesta era obiectivul conspirației.

– Ei bine, eu încă mai cred că este o nebunie, spuse Bond, întrebându-se cum ar fi reacționat M. Dar cred că ar putea să funcționeze. Am pașaport, dar am nevoie de viză iugoslavă, continuă el uitându-se la ea cu asprime. Nu te gândi că am de gând să te duc cu acea parte a trenului care trece prin Bulgaria, sau voi crede că vrei să mă răpești.

– Vreau, chicoti Tatiana. Asta e exact ceea ce vreau să fac.

– Tania, taci un pic. Trebuie să ne gândim cum să facem asta. Voi lua biletele și voi cere unuia din oamenii noștri să vină cu noi. Așa, pentru orice eventualitate. El e un om bun. Îți va plăcea de el. Numele tau va fi Caroline Somerset. Să-l ții minte. Cum ai de gând să ajungem la tren?

„Karolin Siomerset", începu fata să prelucreze numele în mintea ei.

– Este un nume frumos. Iar tu ești domnul Siomerset, râse ea fericită. Chiar că e distractiv. Nu-ți face griji pentru mine. Mă voi întoarce la tren chiar înainte de plecare. Îl vom lua din Gara Sirkeci. Știu unde e. Așadar, asta este tot. Prin urmare, nu ne mai facem griji. Nu?

– Să presupunem că-ți pierzi cumpătul. Să presupunem că te prind. Dintr-o dată Bond se ngrijoră de încrederea fetei. Cum putea fi atât de sigură? O umbră de îndoială îi întunecă fața.

– Înainte de a te vedea, eram speriată, dar acum nu mai sunt, replică ea. Tatiana încerca să se convingă pe sine că acesta era adevărul. Într-un fel chiar așa fusese. Acum, nu-mi voi mai pierde cumpătul, cum ai zis tu. Iar ei nu mă pot prinde. Trebuie să-mi las lucrurile la hotel și să-mi iau geanta cu care merg de obicei la birou. Nu pot lăsa haina de blană. Îmi place

prea mult. Dar astăzi este duminică şi haina va fi o scuză să vin la birou îmbrăcată cu ea. Diseară, la opt şi jumătate, voi ieşi şi voi lua un taxi până la gară. Iar acum trebuie să nu mai fii atât de îngrijorat, urmă ea şi pentru că trebuia, întinse mâna înspre el. Spune-mi că eşti mulţumit.

Bond se mută la marginea patului. Îi luă mâna şi se uită în ochii ei. Dumnezeule, gândi el. Sper că totul e în regulă. Sper că acest plan nebunesc va funcţiona. Este această fată minunată o amăgire? E de-adevăratelea? E real? Ochii ei nu-i spuneau nimic, cu excepţia faptului că fata era fericită, că ea voia ca el să o iubească şi că era surprinsă de ceea ce se întâmplă cu ea. Cealaltă mână a Tatianei se înfolăci pe gâtul lui şi îl trase cu înverşunare în jos, înspre ea. La început, gura ei tremură sub atingerea lui, pentru ca apoi, pe măsură ce înverşunarea creştea, să cedeze într-un sărut fără sfârşit.

Bond îşi ridică picioarele pe pat. În timp ce continua să o sărute, mâna lui îşi făcu loc la sânul ei stâng, pe care îl apucă, degetele sale simţind arzător vârful nou cucerit. Mâna lui se abătu mai jos, peste stomacul ei plat. Picioarele ei se mutară uşor. Ea gemu încet, iar gura ei alunecă departe de a lui. Peste ochii închişi, genele lungi tremurau ca aripile păsărilor colibri.

Bond se întinse, luă marginea păturii şi o ridică pe toată, pentru a o arunca mai apoi peste capătul patului imens. Ea nu purta nimic altceva decât panglica neagră din jurul gâtului şi ciorapii de mătase neagră peste genunchi. Fata îl cuprinse cu braţele.

Deasupra lor, şi neştiuţi de ei, în spatele oglinzii false cu ramă aurită, aşezată pe peretele de deasupra patului, cei doi fotografi SMERŞ stăteau înghesuiţi în cabinetul de voyeur.

precum, înaintea lor, atât de mulți prieteni ai proprietarului şezuseră, în noaptea nunții, în apartamentul oficial de la Kristal Palas.

Acum, iscoadele priveau fix arabescurile pasionale ale celor două trupuri ce păreau să se unească şi să se destrame la nesfârşit, iar mecanismul exact al camerei de luat vederi înregistra subtil şi continuu cum respirația ieşea din gurile deschise ale celor doi, iar sudoarea excitării li se prelingea în jos pe fețele umflate în gulerele cămăşilor ieftine.

Capitolul 21

Orient Express

Marile trenuri circulă pe tot cuprinsul Europei, unul câte unul, în liniște, dar de trei ori pe săptămână Orient Expressul vuiește peste cei aproape două mii de kilometri de cale ferată strălucitoare, străbătând distanța dintre Istanbul și Paris.

Pe sub felinare, locomotiva nemțească cu șasiu lung gâfâi încet ca respirația lentă a unui dragon ce se stinge, suferind de astm. Fiecare răsuflare greoaie părea să fie cu siguranță ultima, dar era urmată de alta. Șuvițe de abur se ridicară de la cuplajele dintre vagoane și se risipiră rapid în aerul cald al lunii august. Orient Express era singurul tren viu din văgăuna urâtă, ieftin construită, care era principala stație din Istanbul. Trenurile de pe celelalte linii erau lăsate fără locomotivă și nesupravegheate – așteptând ziua de mâine. Doar linia 3 clocotea de poezia tragică ce apare odată cu plecarea.

Literele de bronz greu așezate pe o parte a vagonului spuneau: COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGON-LITS ET DES GRANDS EXPRESS EUROPEENS. Deasupra inscripției, montată în metal, se afla un o plăcuță de fier ce anunța în litere mari, negru pe alb, ORIENT EXPRESS, iar dedesubt, pe trei rânduri:

ISTANBUL THESSALONIKI BEOGRAD
VENEZIA MILAN
LAUSANNE PARIS

James Bond își întoarse privirea neatentă către unul dintre cele mai romantice semne din lume. Pentru a zecea oară se uită la ceas. 8.51. Ochii lui reveniră la semn. Toate orașele erau scrise în limba țării, în afară de MILAN. De ce nu MILANO? Bond își scoase batista și își șterse fața. Unde naiba era fata aia? Oare fusese capturată? Oare începuse să aibă dubii? Oare fusese prea dur cu ea noaptea trecută, sau mai bine zis, azi dimineață, în patul cel mare?

8.55. Gâfâitul liniștit al locomotivei se opri. Se auzi o biciuitură cu ecou când supapa automată de siguranță dădu drumul la abur. O sută de metri mai departe, prin grămada de oameni, Bond îl zări pe șeful de stație cum ridică o mână către conductor și fochist și cum începe să se plimbe încet de-a lungul vagoanelor, închizând ușile. Pasagerii, majoritatea țărani ce se întorceau în Grecia după un weekend cu rudele lor din Turcia, stăteau la geamuri și trăncăneau cu mulțimea de oameni care rânjeau.

Dincolo, unde felinarele palide se terminau și începea noaptea de un albastru închis și stelele se puteau observa prin gura încovoiată a gării, Bond văzu cum o lumină roșie devine verde.

Șeful de stație se apropie și mai mult. Controlorul în uniformă maronie îl bătu pe Bond pe braț. *„En voiture, s'il vous plaît."*[1] Cei doi turci ce păreau a fi bogați își sărutară amantele – erau prea frumoase ca să fie neveste –, păși râzând pe micul piedestal de fier și de acolo urcară pe cele două trepte ale vagonului. Pe platformă nu mai erau alți călători de la vagoanele de dormit. Conductorul, aruncându-i o privire nerăbdătoare englezului înalt, ridică piedestalul de fier și se urcă în tren.

Șeful de gară începu să meargă plin de importanță de-a lungul trenului. Încă două

[1] Urcați, vă rog în vagoane! (fr. – *n. trad.*).

compartimente, vagoanele de clasa întâi și de clasa a doua, iar apoi, când ajunse la ghereta paznicului, își ridică steagul verde și murdar.

Nu se vedea nicio siluetă venind în grabă dinspre ghișeu. Deasupra ghișeului, aproape de tavanul gării, minutarul ceasului iluminat se mișcă un centimetru și arătă ora nouă.

O fereastră se trânti deasupra lui Bond și bărbatul își ridică privirea. Prima sa impresie fusese că vălul cel negru avea ochiurile prea dese. Intenția de a deghiza gura frumoasă și ochii albaștri plini de entuziasm era amatorească.

– Repede.

Trenul începu să se miște. Bond se prinse de bara de mână și sări pe treaptă. Controlorul încă ținea ușa deschisă. Bond trecu fără grabă.

– Madam a întârziat, spuse controlorul. A venit de-a lungul coridorului. Cred că a intrat prin ultimul vagon.

Bond merse prin holul mochetat până la compartimentul din centru. Un 7 negru era plasat deasupra unui 8 negru pe plăcuța albă de metal. Ușa era întredeschisă. Bond intră și închise ușa în urma sa. Fata își scosese vălul și pălăria neagră de paie. Stătea în colț, lângă fereastră. Purta o haină lungă de zibelină, deschisă ca să i se vadă rochia din shantung în culori naturale și cu fusta plisată, ciorapii de nylon de culoarea mierii, precum și pantofii și cureaua din piele de crocodil, ambele negre. Părea foarte liniștită.

– Nu ai pic de încredere, James.

Bond se așeză lângă ea.

– Tania, spuse el, dacă ar fi mai mult loc, te-aș pune pe genunchi și ți-aș trage niște palme la fund. Era să-mi provoci un atac de cord. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse Tatiana cu inocență. Ce s-ar fi putut întâmpla? Am spus că voi fi aici și

sunt aici. Tu nu ai deloc încredere. Deoarece sunt sigură că eşti mai interesat de zestrea mea decât de mine, să ştii că este acolo, sus.

Bond privi cu nonşalanţă în sus. Două lăditе mici erau aşezate pe raft lângă valiza lui. El îi luă mâna într-a sa şi spuse:

– Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine.

Ceva din ochii lui o linişti. Poate o licărire de vină ce apăru în momentul în care acesta recunoscu faţă de sine însuşi că era mai interesat de fată decât de maşinărie. Ea îi strânse mâna şi se cufundă mulţumită în colţul ei.

Trenul scârţâi domol în jurul capului Sarayburnu. Farul lumina acoperişurile cocioabelor amărâte de lângă calea ferată. Bond îşi scoase o ţigară cu mâna dreaptă şi o aprinse. Se gândi că în curând vor trece prin spatele panoului mare unde locuise Krilencu – până în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Bond revăzu întreaga scenă. Strada albă, cei doi bărbaţi din umbră, Krilencu care se strecura prin buzele violete.

Fata se uita cu drag la Bond. Oare la ce se gândea? Ce se petrecea în spatele ochilor si gri albăstrui, care uneori erau plini de duioşie şi alteori, la fel ca în noaptea trecută când se iubiseră cu foc, sclipeau ca nişte diamante. Acum erau cufundaţi în gânduri. Era oare îngrijorat pentru siguranţa lor? Dacă ar fi putut să-i spună cumva că nu avea de ce să se teamă, pentru că doar cu ajutorul său putea ajunge în Anglia – cu ajutorul său şi al valizei pe care i-o dăduse în acea seară, în birou, directorul plenipotenţiar. Directorul îi spusese acelaşi lucru.

– Uite paşaportul tău către Anglia, caporale. Uită-te, adăugă el şi desfăcu valiza, în care fata văzu un aparat Spektor nou-nouţ. Să nu deschizi valiza şi să nu o scoţi din compartiment până nu ajungi la destinaţie. În caz contrar, englezul o să ţi-o fure şi te va lăsa

baltă. Pe ei îi interesează aparatul. Nu-i lăsa să pună mâna pe el, altfel vei eşua în misiune. Ai priceput?

Luminiţa unui post de manevră sclipi prin geamul compartimentului. Tatiana îl privi pe Bond care se ridică să deschidă fereastra şi să-şi scoată capul pe geam. Corpul lui era aproape lipit de ea. Fata îşi mişcă genunchiul astfel încât să-l atingă. Cât de puternică fusese pasiunea pe care o simţise încă din seara trecută, când îl văzuse pe Bond stând dezbrăcat în faţa geamului, cu braţele ridicate să ţină draperiile, şi cu faţa sa de sub părul negru încălcit, absorbită în gânduri şi învăluită de lumina palidă a lunii. Iar apoi fantastica împreunare a trupurilor lor. Flacăra care se aprinse brusc între ei – între doi agenţi secreţi, din două tabere diferite, despărţiţi de întreaga lume, fiecare fiind implicat în misiunea sa, luptând împotriva ţării rivale, dar cu toate acestea, împotriva ordinelor guvernelor, deveniţi iubiţi.

Tatiana îşi întinse mâna, prinse marginea hainei lui Bond şi îl trase uşor. Bond închise fereastra şi se întoarse, zâmbindu-i. Se uită în ochii ei, se aplecă, o prinse de sâni şi o sărută. Tatiana se lăsă pe spate, trăgându-l după ea.

Fix în acel moment se auziră două bătăi uşoare în uşă. Bond se ridică, îşi scoase batista şi se şterse de rujul de buze.

– Sigur e prietenul meu, Kerim, spuse el. Trebuie să vorbesc cu el. Îi voi spune conductorului să facă paturile. Tu aşteaptă-mă aici până termină. Nu voi sta mult şi voi fi chiar în faţa uşii. Bărbatul se aplecă uşor înspre ea, o atinse pe mână şi îi privi ochii şi buzele întredeschise. Vom avea toată noaptea doar pentru noi, dar în primul rând trebuie să mă asigur că eşti în siguranţă. Bond descuie uşa şi păşi afară.

Darko Kerim bloca întreg coridorul cu silueta sa masivă. Se sprijinea de balustrade de

alamă, fuma şi se uita înspre marea Marmara în timp ce trenul şerpuia dinspre coastă înspre nordul țării. Bond se sprijini de aceeaşi balustradă. Kerim se uită la reflecția feței lui Bond din geamul întunecat din fața lor şi începu.

– Nu am veşti bune. Trei dintre ei sunt în tren.

– Ah! făcu Bond surprins, simțind un fior rece pe şira spinării.

– Sunt cei trei străini pe care i-am văzut atunci în cameră. Evident că au aflat despre tine şi despre fată. Kerim se uită cu atenție în lateralul coridorului. Asta înseamnă că fata e agent dublu. Nu?

Bond gândi lucid. Deci până la urmă fata fusese o momeală. Dar cu toate astea... Nu, la naiba. Sigur nu se prefăcea. Nu era posibil acest lucru. Şi maşinăria? Poate că nici nu era în valiza ei.

– Stai o secundă, spuse el, se întoarse şi bătu uşor în uşă. Auzi cum fata descuia uşa şi scotea lanțul. Bond intră şi încuie uşa la loc. Tatiana îl privi surprinsă, crezând că trebuia să fi fost conductorul.

– Ai terminat? întrebă ea cu un zâmbet larg pe față.

– Tatiana, stai jos. Trebuie să vorbesc cu tine.

Fata observă fața lui dură şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Se aşeză ascultătoare, cu mâinile în poală. Bond o privea cu atenție. Oare expresia de pe fața ei era de vinovăție sau de frică? Nu, era doar surprinsă şi încerca să pară cât mai dură pentru a contracara expresia lui.

– Tatiana, ascultă-mă, şuieră Bond. A intervenit ceva. Trebuie să mă uit în valiză, să văd dacă aparatul este acolo.

– Coboară valiza şi uită-te, replică fata pe un ton neutru şi îşi aținti privirea asupra mâinilor sale. Deci acum urma să se întâmple ce o

avertizase directorul. Urmau să ia aparatul și să o arunce din tren. Dumnezeule, Bond urma să facă aceste lucruri!

Bond se înălță, coborî valiza grea și o puse pe scaun. Desfăcu fermoarul și se uită înăuntru. Din valiză îl privea o cutie de metal, acoperită cu lac negru și cu trei rânduri de litere, ca o mașină de scris. Întoarse valiza către fată.

– Acesta este Spektorul?

– Da, răspunse Tatiana uitându-se înspre valiză.

Bond trase fermoarul la loc și puse valiza înapoi sus. Se așeză lângă fată și începu să o întrebe.

– Trei oameni MGB sunt în acest tren. Știm că sunt cei care au fost la centrul vostru în ziua de luni. Tatiana, ce caută ei aici?

Vocea lui Bond era blândă și bărbatul o privea atent. Fata își ridică capul înspre el, cu lacrimi în ochi. Erau oare lacrimi de vinovăție? Dar fața ei nu arăta același lucru. Părea doar îngrozită de ceva. Tatiana întinse mâna către Bond, dar o trase înapoi imediat.

– Nu o să mă arunci din tren, acum că ai aparatul, nu?

– Evident că nu, răspunse nerăbdător Bond. Nu te prosti. Dar trebuie să știm ce caută oamenii aceștia aici. Despre ce e vorba? Știai că vor fi pe tren? Bond încercă să-i citească expresiile feței, dar observă doar ușurarea de pe chipul ei. Altceva? O privire gânditoare? Rezervată? Da, ascundea ceva, dar ce?

Tatiana încerca să-și adune gândurile și își șterse lacrimile brusc cu dosul palmei. Apoi își puse mâna pe genunchi, cu urmele de lacrimi în continuare vizibile. Se uită în ochii lui Bond, încercând să-l convingă că spune adevărul.

– James, spuse ea. Nu știam că acești oameni urmează să fie pe tren. Mi s-a spus că astăzi ei urmează să plece înspre Germania.

M-am gândit că vor lua avionul. Asta e tot ce pot să-ți spun. Până când ajungem în Anglia și oamenii mei nu mă mai pot prinde, nu trebuie să mă mai întrebi nimic. Am făcut ceea ce am spus că voi face. Sunt aici cu tot cu aparat. Ai încredere în mine. Nu-ți fie teamă pentru noi. Sunt sigură că acești oameni nu ne vor face rău. Sunt absolut sigură. Ai încredere. (Oare era chiar atât de sigură? se întrebă Tatiana. Oare Klebb îi spusese adevărul? Dar trebuia să aibă încredere în ordinele pe care le primise. Bărbații aceștia trebuiau să fie paznicii care o păzeau să nu coboare din tren. Nu aveau cum să-i facă vreun rău. Mai târziu, după ce vor fi ajuns la Londra, bărbatul acesta urma să o țină departe de SMERȘ și urma să-i spună atunci tot ce voia să afle. Deja se hotărâse că vrea să facă acest lucru. Dar dacă i-ar fi trădat pe *ai ei* acum, sigur urmau să pună mâna pe ea, dar și pe el. Era sigură de acest lucru. Nu aveai cum să ții secrete față de ei. Și *oamenii ei* nu aveau milă de nimic. Atâta timp cât își juca rolul, totul urma să fie bine.) Tatiana se uită atentă la fața lui Bond, căutând un semn că acesta o credea.

Bond ridică din umeri și se sculă de pe scaun.

– Nu știu ce să cred, Tatiana, începu el să vorbească. Sigur păstrezi secrete față de mine, dar cred că e vorba de ceva ce tu crezi că nu e important. Și cred că tu crezi că suntem în siguranță. Am putea să fim. Ar putea fi o coincidență că oamenii aceștia sunt în același tren cu noi. Trebuie să vorbesc cu Kerim și să hotărâm ce urmează să facem. Nu te îngrijora. Vom avea grijă de tine, dar pentru moment trebuie să fim foarte atenți.

Bond se uită prin compartiment și încercă să deschidă ușa care făcea legătura cu cealaltă cabină. Era încuiată. Se hotărî să o

înțepenească cu ceva când conductorul nu mai era prin preajmă. Urma să facă la fel pentru ușa care dădea în culoar. Și trebuia să rămână treaz. S-a zis cu luna lor de miere din tren. Bond zâmbi înciudat și sună după conductor. Tatiana îl privea nerăbdătoare.

– Nu te îngrijora, continuă Bond să vorbească. Să te culci după ce pleacă conductorul. Nu deschide ușa dacă nu știi că eu sunt cel care bate. Voi sta treaz toată noaptea și te voi păzi. Poate că mâine va fi mai ușor. Voi planifica ceva cu Kerim. E un om bun și de încredere.

Conductorul bătu la ușă, Bond îl lăsă să intre și ieși pe culoar. Kerim stătea tot acolo, uitându-se pe fereastră. Trenul accelera și gonea prin noapte, șuieratul său melancolic reflectându-se înapoi din pereții aflați în lateral, pe lângă care vagoanele luminate treceau în mare viteză. Kerim nu se mișca, dar ochii lui erau ageri.

Bond îi spuse cele discutate cu fata. Nu era ușor să-i explice de ce avea încredere în ea și privi cum gura lui Kerim se schimonosea într-un zâmbet ironic la auzul spuselor lui Bond, care încerca acum să-i descrie ce văzuse în ochii ei și ce-i spusese intuiția.

– James, oftă Kerim, tu ești șeful acum. Aceasta este misiunea ta. Am discutat toată ziua despre pericolele de pe tren, despre cum putem duce aparatul înapoi, despre cum să o ținem pe fată în siguranță, pe cât posibil. Se pare că Tatiana ți-a cedat necondiționat. În același timp recunoaște că și tu i-ai cedat. Poate doar parțial, dar te-ai hotărât să ai încredere în ea. Dimineața aceasta când am vorbit cu M la telefon mi-a spus că te susține. Te-a lăsat pe tine să conduci misiunea și așa să fie. Dar el nu știa că pe tren urmau să urce trei agenți MGB. Nici noi nu știam acest lucru. Cred că asta ne-ar fi dat peste cap planurile, nu-i așa?

– Corect.

– Atunci tot ce putem face e să-i eliminăm pe aceşti trei indivizi. Să-i dăm jos din tren. Nu ştiu de ce au venit aici şi nu cred în coincidenţe. Dar un lucru e clar. Nu vom rămâne în tren cu ei, corect?

– Desigur.

– Atunci lasă-mă pe mine să mă ocup de problemă. Cel puţin în seara aceasta. Încă suntem la mine în ţară şi am destulă putere. Şi mulţi bani. Nu-mi permit să-i ucid, pentru că atunci trenul ar avea întârziere şi tu şi fata aţi putea avea probleme. Dar voi face ceva. Doi dintre ei stau la cuşetă. Bărbatul în vârstă cu mustaţă şi pipă are cabina numărul 6, fix lângă tine. Călătoreşte cu un paşaport german, sub numele lui „Melchior Benz, vânzător". Cel tuciuriu, armeanul, stă în cabina numărul 2. Şi el are tot un paşaport german – „Kurt Goldfarb, inginer constructor". Au bilete până la Paris. Le-am văzut actele, pentru că am o insignă de poliţist. Conductorul nu a obiectat deloc. Ţine toate biletele şi paşapoartele la el în cabină. Al treilea om, cel cu furunculul pe gât, se pare că are furunculi şi pe faţă. E o matahală urâtă. Nu i-am văzut paşaportul. El călătoreşte la clasa întâi, în compartimentul de lângă mine. Dar i-am furat biletul! Kerim scoase din buzunarul jachetei un bilet galben de tren, pentru clasa întâi, apoi îl vârî la loc şi rânji mulţumit către Bond.

– Cum naiba?

Kerim chicoti.

– Înainte să se ducă să doarmă, boul s-a dus la baie. Eu stăteam pe culoar şi mi-am amintit brusc cum mergeam gratis cu trenul când eram mic. L-am lăsat un minut apoi am mers înspre uşă şi am încercat să o deschid. Am lăsat mâna pe clanţă. „Biletele la control" am spus apoi, atât în franceză, cât şi în germană.

Omul a mormăit ceva şi am simţit cum vrea să deschidă uşa, dar am ţinut tare de mâner astfel încât să creadă că se blocase. „Nu vă deranjaţi, domnule", i-am spus apoi foarte politicos. „Introduceţi biletul pe sub uşă." Individul tot încerca să deschidă uşa, dar până la urmă renunţă şi strecură biletul pe sub uşă. „*Merci, Monsieur*", i-am mulţumit, am ridicat biletul şi m-am dus în celălalt compartiment. Kerim gesticulă cu mâna prin aer.

– Boul ăla sigur doarme liniştit acum, crezând că la graniţă îşi va primi biletul înapoi. Ce greşeală. Biletul va fi ars şi cenuşa va fi împrăştiată pe geam, gesticulă din nou Kerim, de data asta arătând înspre întunericul de afară. Voi face ca individual să fie dat sigur jos din tren, indiferent de suma cu care încearcă să mituiască. I se va spune că din pricina circumstanţelor trebuie să fie investigat, opinia lui urmând să fie verificată cu o declaraţie către agenţia feroviară. I se va da voie să se urce într-un alt tren, mai târziu.

Bond zâmbi încântat de dibăcia lui Kerim.

– Bine jucat, Kerim. Cum rămâne cu ceilalţi doi?

Darko Kerim ridică din umerii lui imenşi.

– O să-mi vină vreo idee, spuse el încrezător. Dacă vrei să elimini un rus, trebuie să-l faci să pară prostănac. Să-l faci de râs şi să-ţi baţi joc de el. Ruşii nu suportă aşa ceva. Cumva îi vom forţa pe aceşti agenţi să-şi iasă din pepeni, iar atunci vom aştepta ca MGB-ul să-i pedepsească pentru neîndeplinirea misiunii. Cu siguranţă că vor fi împuşcaţi chiar de oamenii lor.

Cât timp ei vorbeau, conductorul ieşi din cabina cu numărul 7. Kerim se întoarse către Bond şi îi puse palma pe umăr.

– Nu-ţi fie teamă, James, spuse el vesel. Îi vom învinge pe tipii ăştia. Întoarce-te la fată. Ne vom revedea dimineaţă. Nu vom

dormi mult în seara aceasta, dar nu avem de ales. Fiecare zi e diferită. Poate că o să dormim mâine.

Bond privi cum bărbatul masiv se îndreaptă spre uşă. Observă că în ciuda mişcării trenului, umerii lui Kerim nu atingeau pereţii coridorului. Bond simţi afecţiune pentru acest spion vesel dar profesionist.

Kerim dispăru în cabina conductorului, iar Bond se întoarse şi bătu încet la uşa cu numărul 7.

Capitolul 22

Părăsind Turcia

Trenul gonea prin noapte, iar Bond încerca să rămână treaz uitându-se la lună. Absolut tot ce se petrecea în jurul lui îl îndemna să se culce – galopul rapid al firelor de telegraf care fugeau prin fața ochilor săi, încercând parcă să îl hipnotizeze, melancolia care din când în când punea stăpânire pe el, şuieratul trenului, clinchetele moleşite ale aparatelor de cuplare din capetele culoarului şi scârțâitul lemnului din cabina lor. Până şi licăritul violet al luminii de deasupra uşii părea să-i spună „O să veghez eu în locul tău. Nimic nu se poate întâmpla cât timp sunt aprinsă. Închide ochii şi culcă-te, culcă-te."

Fata îşi ținea capul ei greu în poala lui. Lângă ea rămase loc doar cât să încapă Bond acolo sub pătură şi să se lipească de ea, cu coapsele rezemându-se de spatele ei şi cu capul plasat pe părul ei care acoperea perna.

Bond îşi frecă ochii şi apoi îi deschise la loc. Se uită cu grijă la ceas. Era ora patru. Mai era o oră până la frontiera Turciei. Poate că putea să doarmă în cursul zilei. Îi va da ei pistolul, va bloca uşile din nou şi fata putea să vegheze.

Se uită apoi la fata frumoasă care dormea lângă el. Cât de inocentă putea să arate, această agentă a serviciilor secrete sovietice – genele ei

lungi şi obrajii moi, buzele întredeschise şi şuvița de păr rebelă care îi acoperea fruntea şi pe care Bond dorea acum să o aranjeze cu atenție lângă celelalte şuvițe, gâtul ei subțire care pulsa încetişor. James simți un impuls să o ia în brațe şi să o strângă tare la piept. Dorea să o trezească din visare ca să o poată săruta şi să-i spună că totul e în regulă, ca să o poată vedea cum se culcă fericită la loc.

Fata insistase să doarmă aşa.

– Nu pot adormi dacă nu mă ții în brațe, îi spusese Tatiana. Trebuie să ştiu că eşti lângă mine tot timpul. Ar fi îngrozitor să mă trezesc şi tu să nu fii aici. Te rog, James. Te rog, *duşka*[1].

Bond îşi dăduse jos haina şi cravata şi se ghemuise într-un colț cu picioarele sprijinite de valiză şi cu pistolul sub pernă, aproape de el, pentru orice eventualitate. Fata nu comentase nimic în ceea ce privea arma. Se dezbrăcase complet, în afară de panglica neagră de la gât, se prefăcuse a nu fi deloc provocatoare când se vârâse în pat şi se foise să găsească o poziție confortabilă. Îşi întinse mâinile către Bond, acesta o trase uşor de păr încât să o aducă cu capul la nivelul său şi o sărutase lung.

Apoi îi spuse să se culce, se lăsase pe spate şi aşteptase ca trupul să i se calmeze. Fata mormăi în somn şi se întinse cu o mână culcată pe coapsele lui Bond. La început îl ținuse strâns, dar pe măsură ce adormea, mâna ei se relaxa tot mai mult şi în cele din urmă alunecă în visare.

Bond se hotărî brusc să nu se mai gândească la ea, ci la restul drumului.

În curând urmau să iasă din Turcia. Oare urma să fie mai lejer în Grecia? Între Grecia şi Anglia urma să fie la fel de greu. Dar Iugoslavia?

[1] Sufletel – în limba rusă (*n. trad.*).

De partea cui era oare Tito? Probabil de ambele părți. Indiferent de ordinele celor trei agenți MGB, cu siguranță că fie știau deja că Bond și cu fata sunt pe tren, fie urmau să afle în curând. Nu puteau să stea patru zile în compartiment, cu perdelele trase. Prezența lor urma să fie raportată la Istanbul, probabil cu un telefon, iar dimineața rușii urmau să descopere lipsa aparatului. Iar apoi ce ar fi urmat? Un demers în mare grabă către ambasada Rusiei din Atena sau din Belgrad. Oare fata urma să fie dată jos din tren pe motiv de furt? Sau dacă lucrurile erau mai complicate – dacă toată această poveste era un complot misterios, o conspirație rusească – ar fi trebuit să stea deoparte? Ar trebui să coboare din tren, cu tot cu Tatiana, la o stație micuță, pe partea opusă peronului, să închirieze o mașină și să caute un avion spre Londra?

Afară începea încetișor să se lumineze și Bond se uită la ceas. Era ora cinci. În curând urmau să ajungă la Uzunkopru. Oare ce se întâmpla în celelalte vagoane? Ce reușise Kerim să facă?

Bond se lăsă pe spate, relaxat. Până la urmă, exista un răspuns simplu și logic referitor la problema sa. Dacă ar fi putut să scape de cei trei agenți MGB, urmau să rămână în tren și să-și păstreze planul inițial. Dacă nu, Bond urma să coboare din tren, cu tot cu fată și cu aparatul prețios, undeva în Grecia, și să caute o altă rută de întoarcere. Dar dacă norocul era de partea lor, continuau traseul stabilit. Bond și cu Kerim erau oameni descurcăreți. Kerim avea un agent în Belgrad care urma să le iasă în întâmpinare și să se urce în tren. Și, la o adică, puteau apela la ambasadă.

Bond continuă să se gândească la părțile pozitive și la cele negative. Pe lângă motivele logice,

Bond recunoscu în sinea lui că dorea enorm să-şi joace cărţile până la final şi să vadă ce iese. Voia să se arunce în luptă cu toţi acei oameni şi să rezolve misterul, să-i învingă dacă era vorba de o capcană. M îl făcuse şeful misiunii. Avea atât fata cât şi aparatul. De ce să intre în panică? Ar fi fost nesăbuit să încerce să fugă ca să scape de o capcană, doar pentru a cădea în alta.

Trenul şuieră prelung şi începu să frâneze. Prima rundă era pe cale să înceapă. Dacă Kerim eşuase... Dacă cei trei rămâneau pe tren... Pe lângă ei trecură nişte vagoane marfare trase de o locomotivă, iar apoi trenul depăşi nişte barăci. Se zdruncină o secundă, aparatele de cuplare scârţâiră şi Orientul Express părăsi linia principală. Lângă ei apărură patru şine de tren, cu iarbă care crescuse printre ele şi o platformă. Trenul încetini tot mai mult, până când se opri cu scrâşnetul frânelor hidraulice şi cu zgomotul făcut de aburul eliberat de locomotivă. Fata se răsuci în somn, Bond îi lăsă cu grijă capul pe pernă, se ridică şi ieşi pe uşă.

Era o gară la marginea drumului, tipică Balcanilor – o faţadă din piatră a unor clădiri mohorâte, o expansiune prăfuită a platformei, la acelaşi nivel cu solul, astfel încât trebuia un pas mare la coborârea din tren, nişte găini care cotcodăceau împrejur şi câţiva oficiali amărâţi, care stăteau nepăsători şi nebărbieriţi, nici măcar neîncercând să-şi dea importanţă. Înspre jumătatea ieftină a trenului, o hoardă de ţărani care trăncăneau non stop, aşteptau controlul paşapoartelor alături de baloturile şi de coşurile lor împletite, ca să poată urca în tren alături de mulţimea din vagoane.

Pe peron, vizavi de Bond, era o uşă închisă deasupra căreia era scris POLIS. Lui Bond îi

părut că distinge figura lui Kerim prin geamul murder.

"*Passeports. Douanes!*"[1]

Un om îmbrăcat în civil şi doi poliţişti în uniforme verzi cu pistoalele agăţate de curelele lor negre intrară pe culoar. Conductorul în urmă, bătând la toate uşile.

Ajunşi la uşa numărul 2, conductorul vorbi nervos în turcă, fluturând biletele şi paşapoartele şi răfoindu-le de parcă ar fi fost un pachet de cărţi de joc. Când termina cu ele, bărbatul în civil le făcu un semn celor doi poliţişti care bătură la uşă. Omul intră de îndată ce aceasta se deschise, iar poliţiştii rămaseră în spatele său.

Bond se îndreptă spre capătul coridorului şi auzi câteva cuvinte într-o germană stricată. O voce părea calmă şi rece, iar cealaltă părea înfricoşată. Domnul Kurt Goldfarb nu avea nici bilet, nici paşaport. Oare le scosese chiar el din cabina conductorului? Cu siguranţă, nu. Oare domnul Goldfarb încredinţase actele conductorului? Evident că da. Domnul Goldfarb avea ghinion. Cu siguranţă că urma o anchetă. Delegaţia germană din Istanbul urma să se ocupe de această problemă (Bond zâmbi la auzul acestei sugestii). Între timp, era regretabil dar domnul Goldfarb nu putea să-şi continue călătoria astăzi, ci doar în dimineaţa următoare. Domnul Goldfarb trebuia să se îmbrace, iar bagajele lui urmau să fie transportate în camera de aşteptare.

Agentul MGB care năvăli în culoar era armeanul tuciuriu, cel mai mic în rang dintre cei trei. Faţa lui bolnăvicioasă se înnegrise de frică. Părul lui era pieptănat anapoda şi era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama. Dar disperarea lui nu era deloc comică. Bărbatul trecu în viteză pe

[1] Paşapoartele la control. Vama! – în franceză *(n. trad.)*.

lângă Bond, ajunse la uşa numărul 6 şi se opri încercând să-şi revină. Bătu la uşă, lanţul fu dat la o parte şi omul intră. Bond putu să observe de cealaltă parte a uşii faţa unui om cu nasul lat şi cu mustaţă. Tăcerea se lăsă pe culoar, timp în care bărbatul îmbrăcat în civil se ocupă de actele a două franţuzoaice bătrâne din cabinele 9 şi 10, apoi de actele lui Bond.

Ofiţerul se uită rapid la paşaportul lui Bond, îl închise şi îl înmână conductorului.

– Călătoriţi cu Kerim Bey? întrebă el în franceză, cu o privire rezervată.

– Da.

– *„Merci, Monsieur. Bon voyage"*[1], îl salută acesta, se întoarse şi începu să bată la uşa cabinei cu numărul 6. Uşa se deschise şi acesta intră.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise din nou. Bărbatul în civil, cu o postură autoritară, le făcu semn din cap poliţiştilor. Vorbi în turcă cu aceştia, iar apoi se întoarse în cabină.

– Domnule, sunteţi arestat. Tentativa de mituire a oficialilor este o infracţiune gravă în Turcia.

Goldfarb protestă vehement în germana lui stricată, dar fu întrerupt de un ordin scurt în rusă. Un Goldfarb diferit, cu ochi de om nebun, ieşi din cabină, orbecăi prin coridor şi intră în cabina cu numărul 2. Un poliţist se plasă în faţa uşii şi îl aşteptă.

– Am nevoie de actele dumneavoastră domnule, rosti bărbatul în civil. Vă rog, păşiţi în faţă. Trebuie să verific fotografia. Bărbatul ridică spre lumină paşaportul german cu copertă verde. Vă rog, înaintaţi.

Agentul MGB îmbrăcat cu o cămaşă de noapte strălucitoare din mătase albastră, care

[1] Mulţumesc, domnule. Călătorie plăcută! *(n. trad.)*

circula sub numele unui oarecare Benz, ezită un pic şi înaintă. Faţa lui era palidă de furie. Ochii săi se opriră asupra lui Bond.

Bărbatul în civil închise paşaportul şi îl întinse mână conductorului.

– Actele dumneavoastră sunt în regulă domnule. Acum, vă rog, arătaţi-mi bagajele.

Intră în cabină, urmat de al doilea poliţist. Agentul MGB se întoarse cu spatele la Bond şi îl privi cum cotrobăiau în valiza lui. Bond observă umflătura de sub mâneca stângă a cămăşii de noapte şi o încreţitură la cureaua pe care acesta o purta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună acest lucru bărbatului în civil, dar se hotărî să rămână tăcut. Ar fi putut fi târât după ei în calitate de martor.

Căutarea luă sfârşit. Bărbatul în civil saluta cu răceală în glas şi îşi continuă drumul pe culoar. Agentul MGB intră înapoi în cabina cu numărul 6 şi trânti uşa după el.

Ce păcat, gândi Bond. Unul dintre ei a scăpat.

Bond se întoarse cu spatele la fereastră. Un bărbat solid cu un furuncul infectat pe gât, care purta o pălărie gri, Homburg, era escortat înspre uşa deasupra căreia scria POLIS. O uşă se trânti în fundul culoarului. Goldfarb, care la rândul lui era escortat de poliţie, păşi pe peronul gării. Bărbatul traversă platforma cu capul plecat şi dispăru prin aceaşi uşă.

Trenul şuieră, de data aceasta un şuierat nou al unei locomotive greceşti. Uşa vagonului de dormit se închise, iar bărbatul în civil împreună cu cel de-al doilea poliţist coborî din tren şi începu să meargă înspre postul de poliţie al gării. Şeful de gară se uită la ceas şi ridică semnalul. Trenul urui, locomotiva începu să şuiere şi

jumătatea din față a trenului se puse în mișcare. Vagoanele care urmau să călătorească prin ruta nordică, traversând Cortina de Fier prin Dragoman, la frontiera bulgară, doar la 70 de kilometri depărtare, rămaseră în spate pe peronul plin de praf.

Bond deschise fereastra și se mai uită o dată înspre frontiera turcească, unde doi bărbați stăteau într-o cameră prăpădită, aproape condamnați la moarte. Scăpaseră de doi, gândi el. Doi din trei. Șansele lor păreau brusc mult mai mari. Bond privi platforma veche pe care stăteau găinile și șeful de gară, până când trenul schimbă macazul și trecu pe șinele principale. Bond își întoarse capul și privi regiunea rurală care se ivea în fața lui, scăldată de razele aurii ale soarelui care răsărea din spatele câmpurilor turcești. Urma să fie o zi frumoasă.

Bond își scoase capul de pe geam și închise fereastra zgomotos. Se hotărâse. Urma să rămână în tren și să vegheze ca totul să iasă bine.

CAPITOLUL 23

Ieşirea din Grecia

Cafea fierbinte din micuțul bar din Pithion (vagonul restaurant nu era deschis până la prânz), o vizită lejeră a vameşilor greci şi apoi trenul se legănă mai departe înspre Golful Enez, la capul mării Egee. Vremea de afară era superbă, aerul era mai uscat şi oamenii mai frumoşi. Câmpurile de floarea soarelui, porumb, viță de vie şi tutun se coceau la soare. După cum spusese Darko, era o zi diferită.

Bond se spălă şi se bărbieri sub privirile amuzate ale Tatianei. Fata aprecia faptul că Bond nu folosea ulei de păr.

– E un obicei prost, spuse ea. Am auzit că mulți europeni fac acest lucru. Noi, în Rusia, nici nu ne-am gândi la aşa ceva. Murdăreşti pernele. Dar e ciudat că voi cei din vest nu folosiți parfum. Toți bărbații de la noi se dau cu parfum.

– Noi ne spălăm, replică Bond sec.

Fata începu să vocifereze, dar fu întreruptă de o bătaie în uşă. Era Kerim, care intră şi se aplecă în fața Tatianei.

– Ce scenă casnică încântătoare, remarcă el voios, poziționându-se într-un colț lângă uşă. Rareori mi-a fost dat să văd un cuplu de spioni mai frumos ca voi.

Tatiana îl privi rece.

– Nu sunt obişnuită cu glumele vestice.

Kerim râse nonşalant.

– Draga mea, o să înveți în timp. Englezii sunt mari glumeți. Acolo e un obicei să faci o glumă din orice. Așa am învățat eu să glumesc. E bine să râzi. Descrețești frunțile. În dimineața asta am râs mult. Săracii băieți din Uzunkopru. Aș fi vrut să fiu de față când polițistul dădea telefonul la consulatul German din Istanbul. Asta e problema cu pașapoartele false. Nu e greu să le faci, dar e aproape imposibil să falsifici certificatul de naștere – documentele țărilor care teoretic le-au eliberat. Îmi pare rău să vă spun acest lucru, doamnă Somerset, dar carierele tovarășilor ruși au luat sfârșit.

– Cum ai reușit? întrebă Bond în timp ce-și făcea nodul la cravată.

– Cu bani și relații. Am mituit conductorul cu cinci sute de dolari și am tras niște sfori la poliție. Norocul nostru a fost că prietenul rus a încercat să mituiască un agent. Păcat că Benz de alături, zise el arătând cu mâna înspre perete, nu s-a implicat. Nu am putut să repet șmecheria cu pașaportul. Va trebui să-i venim de hac altcumva. În schimb, a fost ușor să-l eliminăm pe bărbatul cu furunculi. Nu știa germană și călătoria fără bilet e o infracțiune serioasă. În fine, ziua asta a început cum trebuie. Am câștigat prima rundă, dar prietenul nostru care a mai rămas o să fie foarte precaut de-acum înainte. Știe cu cine are de-a face. Poate că e mai bine așa. Ar fi fost o bătaie de cap să vă țin ascunși toată ziua. Acum putem să ne mișcăm mai bine – chiar putem să mâncăm de prânz împreună, cât timp iei zestrea cu tine. Trebuie să-l urmărim, să vedem dacă dă vreun telefon dintr-o gară. Dar mă îndoiesc că s-ar putea descurca cu centralele telefonice din Grecia. Probabil o să aștepte până ajungem în Iugoslavia. Dar acolo am relații. Putem aduce întăriri, dacă avem nevoie. Ar trebui să fie

o călătorie interesantă. Tot timpul drumurile cu Orient Express-ul sunt pline de peripeții. Kerim se ridică în picioare și deschise ușa.

– ... Și de iubire, adăugă el zâmbind către cei doi. Vă chem când e vremea prânzului. Mâncarea grecească e mai proastă ca cea turcească, dar până și stomacul meu e în slujba Maiestății sale.

Bond încuie ușa, iar Tatiana începu să se răstească.

– Prietenul tău nu e civilizat deloc! Nu poți să te referi la Regină într-un asemenea context.

Bond se așeză lângă Tatiana.

– Tania, începu el pe un ton răbdător, Kerim e un om minunat. Și e un bun prieten de-al meu. Din punctul meu de vedere, poate să spună orice dorește. E gelos și ar vrea să aibă o fată ca tine, așa că te tachinează. E un fel de flirt. Așa că ar trebui să iei asta ca pe un compliment.

Fata își întoarse ochii mari și albaștri înspre el.

– Așa crezi? Dar ce a spus el referitor la stomac și la Regină a fost extrem de nepoliticos. În Rusia acest lucru denotă o proastă creștere.

Cei doi continuau să se contrazică, când trenul se opri în gara Alexandropolis. Soarele bătea puternic și insectele zburătăceau peste tot. Bond deschise ușa, păși în culoar și se uită la soarele care se oglindea în marea liniștită care se unea cu cerul albastru deschis.

Cei trei mâncară, cu valiza la picioarele lui Bond, sub masă. Kerim se împrieteni repede cu Tatiana, iar agentul MGB, Benz, evită vagonul restaurant. Cei trei îl văzură pe peron, cumpărând sandwichuri și bere de la un chioșc cu roți. Kerim sugeră în glumă să-l cheme la un joc de bridge. Bond simți brusc oboseala și gândi cum că traseul lor periculos se transformase într-un picnic. Tatiana remarcă tăcerea lui, se ridică și îi spuse lui Kerim că trebuie să

se odihnească. Ieşind din vagonul restaurant îl auziră pe Kerim comandând pe un ton jovial brandy şi trabucuri.

– Acum tu vei dormi, spuse Tatiana pe un fon ferm odată ajunşi în compartiment. Fata trase draperiile şi opri lumina soarelui care prăjea în continuare câmpurile de porumb şi plantaţiile de floarea-soarelui şi de tutun. Cabina lor se transformă într-o cavernă întunecată. Bond blocă uşile, îi dădu pistolul fetei, se întinse cu capul în poala ei şi adormi instantaneu.

Trenul lung şerpui pe şinele care duceau înspre nordul Greciei, pe sub colinele munţilor Rodopi. Apoi depăşiră Xanthi, Drama şi Serrai, intrară în ţinuturile muntoase ale Macedoniei, iar şinele îşi continuau drumul spre Salonic. Când Bond se trezi cu capul în poala Taniei, afară era deja se întuneca. Fata, de parcă ar fi aşteptat momentul, îi luă faţa în palme şi îl privi în ochi.

– *Duşka*, spuse ea îngrijorată, cât timp vom fi împreună?

– Mult timp, replică Bond somnoros.

– Dar cât de mult?

James o privi la rândul lui în ochi şi încercă să se dezmeticească. Era imposibil să ştie ce urma să se întâmple după cele trei zile pe care urmau să le mai petreacă pe tren şi după ce vor fi ajuns în Londra. Trebuia să ia în calcul faptul că fata era un agent inamic. Sentimentele lui nu-i interesau pe oamenii care urmau să o interogheze şi nici pe consiliul miniştrilor. Alte servicii de informaţii ar fi vrut să afle despre maşinăria pe care o aducea Tatiana. Probabil că din Dover ar fi fost dusă în „The Cage", o casă privată bine păzită în apropiere de Guildford, unde ar fi fost plasată într-o cameră comodă, dar ascultată. Apoi urmau să vină rând pe rând oameni îmbrăcaţi în civil să vorbească cu ea,

iar aparatele de înregistrat urmau să o ia razna. Înregistrările urmau să fie transcrise şi analizate la sânge – desigur pentru a observa declaraţiile ei contradictorii, pe care cu siguranţă le va fi dat până în acel moment. Poate că vor introduce un turnător nou – o tânără rusoaică care să simpatizeze cu Tatiana şi să-i sugereze modalităţi de evadare, sau cum să devină agent dublu, să obţină informaţii „nevinovate" pentru a le transmite părinţilor ei. Aceste lucruri puteau să se întindă pe parcursul a săptămâni întregi, sau chiar luni de zile. În acelaşi timp, Bond urma să se distanţeze de ea, în afară de cazul în care anchetatorii decideau că ar putea afla mai multe secrete folosindu-se de sentimentele sale şi ale fetei. În continuare ar fi urmat schimbarea numelui, oferta unei vieţi noi în Canada, o mie de lire pe an, bani care ar fi provenit din fondurile secrete. Şi unde ar fi fost el când totul s-ar fi terminat? Poate de cealaltă parte a globului. Sau poate urma să fie tot în Londra, dar oare Tatiana ar mai fi simţit ceva pentru el după interogatoriile la sânge? Cât de mult ar fi urât poporul englez după aşa ceva? Şi oare ar mai fi reuşit să-i stârnească acelaşi sentimente?

– *Duşka*, repetă Tatiana nerăbdătoare, cât de mult?

– Cât de mult se poate. Totul depinde de noi. Multă lume o să intervină şi vom fi despărţiţi. Viaţa noastră nu va fi ca în această cămăruţă. În câteva zile, va trebui să înfruntăm lumea. Nu va fi deloc uşor şi ar fi o prostie din partea mea să-ţi spun altceva.

Tatiana păru mai liniştită şi îi zâmbi.

– Ai dreptate. Nu o să mai pun întrebări stupide. Dar nu trebuie să irosim aceste zile.

Fata îi mută cu grijă capul, se ridică doar ca să se întindă lângă el. O oră mai târziu, Bond stătea pe culoar, când apăru Darko Kerim.

– Nu ar fi trebuit să dormi atât de mult, spuse el cu şiretenie după ce-i examinase faţa. Ai pierdut peisajele istorice din nordul Greciei. Şi e timpul pentru masă.

– Doar la mâncare îţi stă gândul, replică Bond. Ce se mai aude de prietenul nostru? întrebă el arătând cu mâna în direcţia cabinei vecine.

– A fost liniştit. Conductorul l-a supravegheat pentru mine. Omul ăsta o să ajungă cel mai bogat conductor din întreaga companie. I-am dat cinci sute de dolari pentru actele lui Goldfarb, iar acum îl plătesc cu o sută pe zi până la finalul drumului. Kerim chicoti şi continuă. I-am spus că poate o să primească o medalie pentru serviciile aduse Turciei. Omul crede că urmărim nişte contrabandişti. Trenul e folosit tot timpul pentru traficul cu opiu turcesc, care trebuie să ajungă în Paris. Nu a fost surprins, ci doar încântat că îl plătesc atât de bine. Apropo, ai mai aflat ceva de la prinţesa rusoaică pe care o ţii în cabină? Încă sunt îngândurat. Atmosfera e prea liniştită. Bărbaţii pe care i-am lăsat în urmă chiar ar fi putut să se îndrepte spre Berlin, aşa cum spunea fata. Acest Benz poate că stă în cabina lui pentru că îi e frică de noi. Călătoria noastră merge prea bine. Şi cu toate astea... Kerim dădu din cap. Ruşii sunt nişte jucători de şah fantastici. Când vor să pună la cale o conspiraţie, o fac la perfecţie. Tot jocul lor e planificat minuţios, inclusiv mişcările pe care urmează să le facă inamicii. Am un sentiment, continuă el privind prin geam cu o expresie mohorâtă, cum că noi doi şi fata suntem doar pioni pe o tablă de şah mult mai mare – şi mişcările noastre sunt acceptate pentru că nu au legătură cu jocul principal al ruşilor.

– Dar care este scopul acestei conspiraţii? întrebă Bond privind la rândul său întunericul de afară. Ce doresc să obţină? Tot timpul

ajungem la întrebarea asta. Desigur, cu toții am bănuit că e vorba de o conspirație. Fata poate nici nu știe că e implicată. Știu că ascunde ceva, dar cred că e vorba de un mic secret despre care ea crede că nici nu e important. Spune că-mi va dezvălui tot, odată ce ajungem la Londra. Tot? La ce se referă? Îmi spune doar să am încredere în ea – că nu suntem în pericol. Darko, urmă Bond căutând confirmarea spuselor sale în ochii bărbatului de lângă el, trebuie să recunoşti că până acum fata a avut dreptate.

Kerim îl privi înapoi apatic şi nu răspunse nimic.

Bond ridică din umeri.

– Recunosc că m-am îndrăgostit de ea. Dar, Darko, nu sunt prost. Am urmărit toate indiciile până acum, tot ce ne-ar putea fi de folos. Ştii că oamenii spun multe când se simt în siguranță. Ei bine, acum fata se simte în siguranță şi ştiu sigur că îmi spune adevărul. Sau oricum, nouăzeci la sută din el. Şi mai ştiu că ea crede că restul nu e important. Dacă mă minte, înseamnă că la rândul ei e mințită. După analogia ta cu meciul de şah, chiar există această posibilitate. Dar totul se rezumă la întrebarea care ne macină de la început. Care este scopul conspirației lor? Vocea lui Bond deveni brusc aspră. Şi dacă vrei să ştii, tot ce îți cer e să terminăm jocul până aflăm răspunsul.

Kerim zâmbi amuzat de încăpățânarea lui Bond şi râse.

– Prietene, în locul tău aş coborî din tren la Salonic – cu tot cu aparat şi, dacă vrei, cu fata, deşi cred că acest aspect nu e atât de important. Aş închiria o maşină până în Atena şi de acolo m-aş urca în primul avion spre Londra. Dar eu nu am fost crescut în spirit aventuros, spuse Kerim uşor ironic. Acesta nu este un joc pentru mine, ci o afacere. Pentru tine, lucrurile stau diferit. Eşti un jucător, şi M la fel. Acest

lucru îmi pare clar, altfel nu ți-ar fi acordat șansa să joci cărțile cum vrei tu. De asemenea, el vrea să afle răspunsul acestei ghicitori. Așa să fie. Dar mie îmi place să fiu sigur și să nu las lucrurile în voia sorții. Crezi că șansa e de partea ta? Darko se întoarse și îl privi în ochi pe Bond. Ascultă prietene, urmă el pisălogindu-l în continuare. Aceasta este o masă de biliard. O masă verde foarte ușoară. Tocmai ce ai lovit bila albă care se îndreaptă încet și sigur spre cea roșie. Buzunarul e fix lângă bila roșie. Inevitabil urmează să lovești bila roșie care va cădea în gaură. Aceasta e legea mesei de biliard, legea camerei în care se află masa de biliard. Dar în afara acestui spațiu, un pilot de avion a leșinat și avionul său se îndreaptă în picaj fix spre camera cu masa. Sau o conductă de gaz urmează să explodeze, sau un fulger urmează să lovească. Clădirea se prăbușește peste tine și peste masă. Și ce s-a întâmplat cu bila albă care nu avea cum să nu lovească bila roșie, care la rândul ei nu avea cum să nu intre în gaură? Bila albă nu avea cum să rateze, conform legilor mesei de biliard, dar acestea nu sunt singurele legi. La fel, legile care guvernează mersul acestui tren și mersul tău până la destinație nu sunt singurele legi ale jocului.

Kerim se opri și ridică din umeri ca și cum ar fi renunțat la discursul său moralizator.

– Prietene, știi deja aceste lucruri, se scuză el. Și mi s-a făcut sete. Grăbește fata și haide să mâncăm. Dar fi atent la surprize neplăcute, te implor! Bărbatul trasă o cruce cu degetul în dreptul stomacului, pe trenci. Nu jur cu mâna pe inimă. E un lucru prea important. Dar jur cu mâna pe stomac, care pentru mine e un jurământ important. Ne așteaptă surprize pe drum. Țiganul a spus să avem grijă, iar acum eu reiterez. Putem să jucăm o partidă de biliard, dar trebuie să fim atenți la ce se petrece în afara

camerei. Nasul, își duse el mâna pe o nară, îmi spune asta.

Stomacul lui Kerim ghiorăi indignat.

– Vezi? Ce ți-am spus, rosti Kerim. Trebuie să mergem să mâncăm.

Cei trei terminară cina când trenul intră în încrucișarea modernă dar hidoasă din Salonic. Bond căra valiza mică și grea înapoi înspre cabina lor.

– Vom fi deranjați din nou, spuse Kerim înainte să se ducă la culcare. La o oră după miezul nopții urmează să ajungem la frontieră. Cu grecii nu vom avea probleme, dar iugoslavii vor fi altă mâncare de pește. Dacă te deranjează cineva, cheamă-mă. Chiar și în țara lor am câteva relații. Voi sta singur în al doilea compartiment din vagonul următor. Mâine mă voi muta în locul prietenului nostru Goldfarb, din cabina numărul 2. Pentru moment, sunt mulțumit de condițiile de la clasa întâi.

Bond moțăia în stare de veghe în timp ce trenul se chinuia să avanseze prin valea Vardarului, scăldată de lumina lunii, înspre centrul Iugoslaviei. Tatiana dormea cu capul în poala lui. Bond se gândi la spusele lui Darko și se întrebă dacă nu putea să-l trimită înapoi în Istanbul odată trecuți cu bine de Belgrad. Nu era corect să-l târască alături de ei prin toată Europa, într-o aventură în afara teritoriului său, cu care nici măcar nu prea era de acord. Evident că Darko bănuia faptul că Bond se îndrăgostise de fată și nu mai putea planifica misiunea așa cum trebuia. Ei bine, avea puțină dreptate. Cu siguranță că ar fi mai bine să se dea jos din tren și să găsească un alt drum către casă. Dar Bond recunoscu în sinea lui că nu putea suporta ideea de a fugi din calea acestei conspirații, dacă aceasta exista în primul rând. Dacă nu era vorba de așa ceva, tot nu suporta ideea de a sacrifica cele trei zile pe care le avea de petrecut doar cu Tatiana. Iar M lăsase

decizia în seama lui. După cum spusese Darko, M era curios să vadă cum va decurge jocul şi în ce constă toată această poveste. Bond îşi alungă aceste gânduri. Drumul era liniştit. De ce să intre în panică?

La zece minute după ce ajunseră la graniţa cu Grecia, în micuţa staţie Idomeni, cineva bătu la uşa compartimentului şi o trezi pe Tatiana. Bond se ridică şi îşi lipi urechea de uşă.

– Da?

– *Le conducteur, Monsieur.*[1] A avut loc un accident. E vorba de prietenul dumneavoastră, Kerim Bey.

– Aşteaptă aici, murmură Bond, care îşi luă apoi pistolul, îşi trase pe el haina şi deschise uşa.

– Ce s-a întâmplat?

Faţa conductorului era galbenă sub luminile culoarului.

– Veniţi cu mine.

Cei doi fugiră spre vagonul de clasa întâi, unde persoanele oficiale se adunaseră în jurul uşii deschise a compartimentului cu numărul 2. Toţi se holbau în acelaşi punct.

Conductorul eliberă calea pentru Bond, care ajunse la uşă şi se uită înăuntru. Simţi cum i se ridică părul de pe cap. Două corpuri zăceau lângă scaunul din dreapta, încleştate într-o îmbrăţişare a morţii, ca şi cum ar fi filmat o scenă dintr-un film.

Cadavrul de dedesubt era al lui Kerim, care rămăsese cu genunchii ridicaţi într-un ultim efort de a se scula. Avea înfipt în gât un pumnal, chiar lângă vena jugulară. Capul îi era dat pe spate, iar ochii însângeraţi erau aţintiţi în sus. Gura îi era contorsionată într-o grimasă, iar un firicel de sânge i se scurgea pe bărbie.

[1] Conductorul, domnule (*n. trad.*)

Deasupra lui zăcea întins Benz, agentul MGB, cu mâna stângă a lui Kerim rămasă încolăcită în jurul gâtului său. Bond putea să-i vadă un pic din mustața groasă și fața sa întunecată. Brațul drept a lui Kerim zăcea neglijent pe spatele rusului, ținând în pumnul strâns un cuțit. O pată mare de sânge se formase pe haina lui Benz, fix sub pumnul lui Kerim.

Bond își imaginâ cele întâmplate ca și cum ar fi urmărit un film. Îl văzu pe Darko dormind și pe Benz strecurându-se atent în cabina lui. Doi pași în față și cuțitul înfipt rapid în jugulară. Apoi, cu un ultim spasm, muribundul apucase să-l strângă de gât pe Benz și să-l înjunghie.

Acest om minunat și plin de viață zăcea acum mort în fața sa.

Bond se întoarse brusc și se îndepărtă de cadavrul omului care murise pentru el, apoi începu să răspundă la întrebări, nelăsându-se afectat de emoție.

CAPITOLUL 24

În afara pericolului

Trenul intră încet în Belgrad la ora trei după-amiază, cu jumătate de oră întârziere. Urmau să mai stea încă opt ore până când garnitura cealaltă ajungea din Bulgaria.

Bond se uita pe peron, aşteptând să ajungă omul trimis de Kerim. Tatiana stătea cuibărită lângă uşă, în blana ei de samur, uitându-se la Bond şi întrebându-se dacă bărbatul urma să se întoarcă la ea.

Văzuse totul prin fereastră – coşurile din răchită transportate pe peron, blițurile aparatelor foto ale polițiştilor, şeful de tren care gesticula nervos încercând să grăbească formalitățile şi figura înaltă a lui Bond, rece ca gheața, fugind dintr-un loc în altul.

Bond se întorsese în compartiment şi o ațintise cu privirea. O întrebase multe lucruri pe un ton foarte dur. Fata rezistase cu greu tiradei bărbatului, păstrându-şi aceleaşi răspunsuri, ştiind că dacă îi spunea totul, dacă îi spunea că SMERŞ erau implicați, urma să-l piardă pentru totdeauna.

Acum aştepta înfricoşată de substratul minciunilor pe care le auzise în Moscova şi, în primul rând, înfricoşată că putea să-l piardă pe Bond, care brusc devenise cel mai important lucru din viața ei.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Bond sări să deschidă. Un bărbat negricios cu ochii albaştri ca ai lui

Kerim şi cu părul încâlcit care îi acoperea fruntea intră grăbit în compartiment.

– Stefan Trempo, la dispoziţia dumneavoastră, zâmbi acesta către Bond. Mi se spune „Tempo". Unde e şeful?

– Aşază-te, spuse Bond, care îşi dăduse seama că în faţa lui se afla unul dintre băieţii lui Darko.

Bărbatul îi privi cu asprime şi se aşeză între cei doi. Faţa lui îşi pierduse culoarea şi ochii săi îl aţinteau pe Bond cu frică şi plini de bănuieli. Mâna lui dreaptă stătea în buzunarul hainei. După ce Bond termină ce avea de zis, Trempo se ridică în picioare fără să întrebe nimic.

– Mulţumesc. Puteţi să mă urmaţi, vă rog? Vom merge la apartamentul meu. Avem multe lucruri de făcut.

Apoi ieşi pe uşă şi rămase cu spatele către cei doi, uitându-se înspre şinele de tren. Când fata ieşi din compartiment începu să meargă fără să se mai uite în spate. Bond o urmă pe Tatiana ducând cele două valize în mâini.

Cei trei traversară platforma şi apoi intrară în gară. Afară începuse o ploaie măruntă. Imaginea taxiurilor vechi pe lângă clădirile moderne, dar urâte era deprimantă. Trempo deschise uşa laterală a unei limuzine uzate marca Morris Oxford, se urcă la volan şi răsuci cheia în contact. Automobilul goni peste dalele de piatră, coti pe un bulevard şi continuă drumul preţ de un sfert de oră prin străzile late şi pustii. Bond nu văzu mulţi pietoni şi nici multe alte maşini. Limuzina opri la jumătatea unei străzi asfaltate. Intrară pe o uşă largă, urcară două etaje pe nişte trepte care purtau cu ele mirosul specific Balcanilor – transpiraţie, fum de ţigară şi varză. Tempo descuie o uşă şi îi pofti într-un apartament cu două camere, cu mobilă banală şi draperii din catifea roşie, trase în lături pentru a se putea observa ferestrele goale de vizavi. Pe un bufet era pregătită o tavă,

pe care se aflau câteva sticle nedesfăcute, pahare şi farfurii cu fructe şi biscuiţi – gustările pentru Darko şi prietenii săi.

Tempo gesticulă înspre băuturi.

– Vă rog, simţiţi-vă ca acasă. Doamna la fel. Aveţi baia la dispoziţie. Sunt convins că vreţi să vă spălaţi. Acum scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să dau un telefon urgent.

Bărbatul era aproape de punctul în care urma să cedeze şi intră rapid în dormitor, trântind uşa în urma sa. În următoarele două ore Bond stătu şi privi pe fereastră. Din când în când se ridica de pe scaun şi se plimba prin cameră, doar ca să se aşeze din nou la loc. Tatiana se prefăcu interesată de nişte reviste în prima oră, apoi intră la baie şi Bond auzi apa curgând în vană.

La ora şase după-amiază Tempo ieşi din dormitor şi îi spuse lui Bond că urma să iasă un pic.

– Aveţi mâncare în bucătărie. Mă voi întoarce la ora nouă şi o să vă conduc la gară. Vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

Nemaiaşteptând răspunsul lui Bond acesta ieşi pe uşă. Bărbatul auzi bocănitul picioarelor pe trepte, scârţâitul uşii de la intrare şi zgomotul făcut de motorul limuzinei.

Bond intră în dormitor, se aşeză pe pat, ridică receptorul telefonului şi vorbi în germană cu operatorul. Jumătate de oră mai târziu, la celălalt capăt se auzi vocea lui M.

Bond vorbi ca şi cum ar fi fost un comisvoiajor care îi raporta directorului general de la Universal Export. Îi spuse că partenerul său se îmbolnăvise şi întrebă de noi instrucţiuni.

– Foarte bolnav?

– Da, extrem de bolnav.

– Cum rămâne cu cealaltă firmă?

– Au fost trei oameni cu noi. Unul dintre ei s-a molipsit de aceaşi boală. Ceilalţi doi s-au simţit rău pe drum şi au rămas în Uzunkopru – la graniţă.

Deci cealaltă firmă şi-a făcut bagajele?

Bond vizualiza faţa lui M în timp ce directorul analiza informaţiile şi se întreba dacă ventilatorul din tavan era pornit, dacă M avea o pipă în mână sau dacă şeful de cabinet asculta convorbirea lor.

– Ce idei ai tu? Aţi dori, tu şi nevasta ta, să schimbaţi traseul călătoriei?

– Aş dori ca dumneavoastră să decideţi acest lucru. Nevasta mea e bine, iar mostra e în stare bună. Nu văd cum s-ar putea deteriora şi doresc să-mi termin călătoria. Altfel va rămâne un teritoriu neexplorat. Nu putem cunoaşte ce posibilităţi ne aşteaptă.

– Ai dori să mai trimit un vânzător să te ajute?

– Nu ar trebui să fie nevoie. Faceţi cum doriţi.

– Mă voi gândi la asta. Deci chiar vrei să duci la bun sfârşit misiunea de vânzări?

Bond putea vedea ochii lui M licărind cu acea curiozitate perversă pe care o cunoştea atât de bine şi pe care o simţea la rândul lui.

– Da. Acum, la jumătatea drumului, cred că ar fi păcat să nu acopăr întregul traseu.

– În regulă. Mă voi gândi dacă mai trimit un vânzător să te ajute. După o scurtă pauză, M urmă. Te mai macină vreo problemă?

– Nu.

– Atunci la revedere.

– La revedere.

Bond puse receptorul înapoi în furcă şi se uită la el. Brusc îşi dori să fi fost de acord cu sugestia lui M de a-i trimite un ajutor, pentru orice eventualitate. Se ridică din pat. Măcar urmau să iasă din Balcani şi să traverseze Italia. Apoi Elveţia, Franţa – oameni prietenoşi, departe de teritoriile tainice de până atunci.

Dar cum rămânea cu fata? Putea să o învinovăţească de moartea lui Kerim? Bond intră în cealaltă cameră şi se plasă lângă fereastră uitându-se afară şi recapitulând cum se comportase

Tatiana de când o cunoscuse în seara aceea la hotelul Kristal Palas. Nu. Ştia că nu are cum să arunce vina pe ea. Dacă era un agent, era unul inconştient. Nicio fată de vârsta ei nu ar fi putut să joace un asemenea rol, asta dacă juca un rol în primul rând, fără să se dea de gol. Îi plăcea de ea şi avea încredere în instinctul său. În plus, odată cu moartea lui Kerim oare nu se terminase totul? Poate că într-o zi urma să afle care fusese scopul acelei conspirații. Dar pentru moment era sigur că Tatiana nu avea nicio legătură cu întreg complotul. Cel puțin nu era conştientă de acest lucru.

Cu gândurile puse la punct, Bond păşi înspre uşa de la baie şi bătu. Fata ieşi afară, bărbatul o strânse în brațe şi o sărută. Tatiana se lipi de el. Cei doi rămaseră îmbrățişați, simțind cum îi cuprinde un val de căldură care îi ajuta să nu se mai gândească la moartea lui Kerim.

Tatiana se trase deoparte şi îl privi pe Bond. Îşi întinse mâna şi îi aranjă o şuviță rebelă de păr care îi căzuse pe frunte.

– Mă bucur că te-ai întors, James, spuse ea cu fața înseninată şi continuă brusc. Acum trebuie să mâncăm şi să ne reîncepem viețile.

După câteva pahare de şliboviță[1], şuncă afumată şi piersici, apăru Tempo care îi conduse înspre trenul care îi aştepta în stație. Îşi luă la revedere pe un ton rece dar politicos şi dispăru rapid din gară.

La ora nouă fix, noua locomotivă şuieră şi trase după ea vagoanele, începându-şi traseul care străbătea Valea Savei. Bond se duse la cabina conductorului ca să-l plătească şi ca să arunce un ochi peste paşapoartele noi.

Bond ştia cum să depisteze un paşaport fals şi la ce semne să fie atent. La scrisul neclar, la semnele prea clare lăsate de ştampilă, la urmele de lipici de pe marginile pozelor, la spațiile

[1] Rachiu de prune, specific Balcanilor *(n. trad.)*.

transparente de pe paginile unde fusese modificată o cifră sau o literă, dar cele cinci noi paşapoarte – trei americane şi două elveţiene – păreau în regulă. Cele elveţiene, preferatele falsificatorilor sovietici, aparţineau unui cuplu în vârstă şi Bond le întinse înapoi conductorului şi se îndreptă spre compartimentul său pregătit să se culce cu capul Tatianei în poala sa.

Trecură de Vincovci, apoi de Brod şi dimineaţa ajunseră în zona urbană hidoasă pe nume Zagreb. Trenul se opri flancat de rânduri întregi de locomotive capturate de la germani, care stăteau abandonate pe margini. Bond citi inscripţia de pe una dintre ele – BERLINER M ASCHINENB AU GMBH – pe măsură ce trenul înainta încet prin cimitirul de fiare vechi. Corpul lung şi negru al locomotivei fusese mitraliat. Bond auzi zgomotul făcut de avionul de bombardament şi văzu mânile ridicate ale şoferului. Pentru o secundă se gândi nostalgic, dar nejustificat la agitaţia şi la freamătul războiului, în comparaţie cu ambuscadele la care luase el parte după ce războiul se terminase.

Trenul intră apoi în zona muntoasă a Sloveniei, unde merii şi cabanele păreau a fi austriece. Drumul lor continuă prin Ljubljana, iar Tatiana se trezi. Dejunul lor constă din ouă prăjite, pâine neagră şi tare plus cafea de cicoare. Vagonul restaurant era plin de turişti bine dispuşi, americani şi englezi care veniseră de pe coasta Adriatică, iar Bond se gândi cu uşurare că în acea după-masă urmau să treacă graniţa şi să intre în Europa de Vest şi a treia noapte periculoasă va fi trecut.

Bond dormi până la Sezana, când vameşii din Iugoslavia intrară să verifice paşapoartele. Apoi trecură de Iugoslavia şi ajunseră în Poggioreale, locul în care simţi prima oară mirosul după care tânjea, mirosul vieţii bune, adus de oficialii vorbăreţi din Italia şi de feţele oamenilor de pe peron, lipsite de orice grijă. Noua locomotivă diesel

şuieră fericită, lumea de pe peron flutură din mâini şi deja goneau prin Veneţia, îndreptându-se înspre Trieste şi albastrul vesel al mării Adriatice.

Am reuşit, gândi Bond. Chiar cred că am reuşit! Îşi alungă toate gândurile care îi aminteau de ultimele trei zile şi Tatiana văzu cum faţa lui se relaxează. Se întinse înspre el şi îl luă de mână. Bond se aşeză mai aproape de ea şi împreună se uitară la vilele vesele din vale, la bărcile cu vele şi la oamenii care făceau ski nautic.

Trenul schimbă macazul şi intră în gara din Trieste. Bond se ridică, deschise geamul iar Tatiana veni lângă el. Cei doi se uitară împreună pe peron, iar brusc Bond simţi cum îl cuprinde fericirea. Îşi trecu braţul în jurul fetei şi o strânse puternic lângă el. Se uitară înspre mulţimea care se întorcea din vacanţă. Razele de aur ale soarelui se răsfrângeau prin ferestrele înalte ale gării. Decorul strălucitor scotea în evidenţă mizeria locurilor din care sosise trenul, iar Bond privea încântat fluxul de oamenii pestriţ îmbrăcaţi îndreptându-se spre intrare, traversând peticele de lumină şi fluxul de oameni arşi de soare, cei care tocmai reveniseră, grăbindu-se să ajungă în tren.

O rază de soare lumină capul unui bărbat care se încadra perfect în imaginea de pe peron. Raza staţionă o secundă pe şuviţele sale blonde peste care purta o bască şi pe mustaţa sa aurie. Avea suficient timp să prindă trenul şi nu se grăbea deloc. Bond se gândi că ar fi putut fi un englez. Poate că binecunoscuta bască marca Kangol, impermeabilul bej, simbolul turistului englez, pantalonii gri din flanelă, sau pantofii uzaţi de culoare maro îl făceau să se gândească la acest lucru.

Bărbatul avea în mână o valiză veche marca Revelation şi sub cealaltă mână avea o carte groasă şi un teanc de ziare. Arată ca un atlet, gândi Bond. Are umerii laţi şi faţa bronzată şi frumoasă a unui jucător de tenis care se întoarce acasă după o serie de turnee în străinătate. Bărbatul

se apropie mai mult şi îl privi pe Bond. Oare îl recunoscuse de undeva? Bond se gândi un pic. Îl cunoştea pe acest om? Nu. Sigur şi-ar fi amintit privirea lui rece. Ochii săi erau întunecaţi, aproape morţi. Erau ochii unui om care murise înecat. Dar îi transmiteau un mesaj. Oare ce să fi fost? Îl recunoscuse? Îl avertiza? Sau pur şi simplu era o reacţie de apărare la privirea lui Bond.

Bărbatul ajunse în dreptul vagonului de dormit, ochii lui uitându-se la tren. Trecu prin faţa lui Bond, păşind uşor fără să scoată vreun zgomot. Bond îl privi cum se întinse să se prindă de balustradă şi apoi îl văzu cum sări fără niciun efort în vagonul de clasa întâi.

Brusc Bond îşi dădu seama ce însemna privirea bărbatului şi cine era acesta. Desigur! Fusese trimis de Serviciile Secrete. Până la urmă, M se hotărâse să-i trimită un ajutor. Acesta fusese mesajul din spatele ochilor ciudaţi. Bond ar fi pariat orice că individul urma să vină în curând să-l întâlnească. Tipic lui M, să se asigure de tot.

CAPITOLUL 25

Cravata cu nod Windsor

Pentru a facilita contactul, Bond ieşi pe coridor. Recapitulă detaliile codului zilei, câteva fraze nevinovate, care jucau rolul unui simplu semnal de recunoaştere între agenţii englezi.

Trenul porni cu o smucitură şi înaintă încet spre lumina soarelui. La sfârşitul coridorului, uşa dintre vagoane se trânti. Nu se auzeau zgomote de paşi, însă deodată faţa roşu-aurie se oglindi în fereastră.

– Îmi puteţi da un chibrit, vă rog?

– Eu folosesc brichetă. Bond îşi scoase Ronsonul uzat şi i-l înmână.

– Sunt mai bune.

– Până când se strică.

Bond se uită la faţa bărbatului, aşteptând un zâmbet sau încheierea copilărescului ritual: „Cine e? Treci, prietene."

Buzele groase se încreţiră preţ de un moment. Ochii de un albastru-închis profund erau inexpresivi.

Bărbatul îşi scosese pardesiul. Purta un costum de tuid demodat, roşu-maroniu, cu pantaloni de flanel, o cămaşă de vară Viyella de un galben fad şi cravata în zigzag de un albastru închis a Inginerilor Regali. Era legată cu un nod Windsor. Bond îi suspecta pe toţi cei care-şi înnodau cravata cu un nod Windsor. Prea multă vanitate. De cele mai multe ori asta indica un începător. Bond decise să-şi ignore prejudecata. Un inel de aur

cu sigiliu, cu o stemă indescifrabilă, strălucea pe degetul mic al mâinii drepte care apucase bara. Colțul unei bandane roșii ieșea din buzunarul de la piept al costumului bărbatului. Pe încheietura stângă purta un ceas uzat de argint cu o curea veche de piele.

Bond știa tipologia – o școală publică anonimă la început, după care fusese prins în război. Poate fusese agent de pază pe teren. Nu știuse ce voia să facă pe urmă, așa că rămăsese în trupele de ocupație. La început probabil a fost în poliția militară; apoi, după ce soldații vechi plecaseră acasă, fusese promovat într-unul din Serviciile de Securitate. Se mutase la Trieste, unde îi mersese destul de bine. Își dorise să rămână acolo ca să evite rigorile Angliei. Probabil avea iubită, sau se căsătorise cu o italiancă. Serviciile Secrete avuseseră nevoie de cineva pentru avanpostul mărunt care ajunsese Trieste după retragere. Iar bărbatul acesta era disponibil. L-au preluat. Urma să se ocupe de treburi de rutină – să aibă câteva surse mărunte în poliția italiană și cea iugoslavă și în agențiile lor de spionaj. O mie pe an. O viață bună, fără să i se ceară cine știe ce. Apoi, din senin, apăruse asta. Probabil fusese un șoc să primească unul dintre semnalele „Foarte urgent". Probabil era puțin speriat de Bond. Avea o față ciudată. Căutătura ochilor semăna vag cu cea a unui nebun. Dar așa era și cea a majorității spionilor din străinătate. Trebuia să fii puțin nebun ca să fii acceptat. Era un flăcău puternic, probabil cam prost, dar folositor pentru tipul ăsta de muncă de pază. M îl alesese pe următorul disponibil și-i spusese să se urce în tren.

Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Bond în timp ce fotografia mental hainele bărbatului și înfățișarea acestuia. Spuse:

– Mă bucur să te văd. Cum s-a întâmplat?

– Am primit un semnal. Ieri noapte, târziu. Personal de la M. M-am cutremurat, bătrâne.

Curios accentul. Ce era? O notă de accent irlandez ieftin. Şi încă ceva ce Bond nu putea defini. Probabil se datora faptului că trăise prea mult în străinătate şi vorbise limbi străine mereu. Şi acel groaznic „bătrâne" de la sfârşit. Stingher.

– Probabil, spuse Bond cu simpatie. Ce spunea?

– Să mă urc în Orient în dimineaţa asta şi să mă-ntâlnesc c-un bărbat şi-o fată în vagonul direct. Îmi descria cât de cât înfăţişarea ta. Apoi spunea că trebuie să stau cu voi până la Gay Paree. Asta-i tot, bătrâne.

Se simţea apărare în vocea lui? Bond privi în lateral. Ochii palizi se răsuciră după ai lui. Simţi o scurtă privire aprinsă. Era ca şi cum uşa de siguranţă a unui cuptor se deschisese. Flacăra dispăru.

Uşa către sufletul său se închisese cu zgomot. Acum ochii erau din nou opaci – ochii unui introvertit, un om care priveşte rar în exterior, dar îşi contemplă mereu priveliştea din interior.

Sănătos nu e, gândi Bond, surprins. Traume din război, sau poate schizofrenie. Săracul, cu un asemenea corp magnific. Într-o zi va ceda. Nebunia va prelua controlul. Bond trebuia să discute despre asta la Personal. Să-i verifice dosarul medical. Apropo, care-i era numele?

– Sunt foarte bucuros că eşti cu noi. Probabil n-o să prea ai ce face. Am început cu trei tipi de la Redland pe urmele noastre. Am scăpat de ei, dar s-ar putea să mai fie şi alţii în tren. Sau ar putea urca alţii. Trebuie s-o duc pe fata asta la Londra fără probleme. Rămâi prin zonă. În noaptea asta e bine să stăm împreună şi să stăm de veghe cu schimbul. E ultima noapte, şi nu vreau să risc. Apropo, numele meu e James Bond. Călătoresc sub pseudonimul de David Somerset. Dânsa e Caroline Somerset.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul interior şi scoase un carneţel uzat care părea să conţină o grămadă de bani. Scoase o carte de vizită şi i-o înmână lui Bond. Pe ea scria: „Căpitanul Norman

Nash", iar în colțul din stânga-jos: „Clubul Regal de Automobile."

În timp ce își puse cartea în buzunar, Bond își trecu degetul peste ea. Era gravată.

– Mulțumesc, spuse el. Nash, hai s-o cunoști pe doamna Somerset. Nu văd de ce n-am putea călători mai mult sau mai puțin împreună. Îi zâmbi încurajator.

Apoi privirea aprinsă se stinse iute. Buzele i se încrețiră sub tânăra mustață aurie.

– Sunt încântat, bătrâne.

Bond se întoarse spre ușă, ciocăni ușor și-și rosti numele.

Ușa se deschise. Bond îi făcu semn lui Nash să intre, apoi închise ușa după el.

Fata părea surprinsă.

– El e căpitanul Nash. Norman Nash. I s-a spus să fie cu ochii pe noi.

– Salut.

Îi întinse mâna cu reținere. Bărbatul abia i-o atinse. Privirea lui era fixă. Nu spuse nimic. Fata scoase un râset încurcat.

– Nu stai jos?

– Păi... Mulțumesc.

Nash se așeză țeapăn pe marginea banchetei. Părea că-și amintește ceva, lucru pe care oamenii îl fac când n-au nimic de spus. Își duse mâna la buzunarul lateral al costumului și scoase un pachet de Players.

„Dorești... o țigară?"

Deschise capacul cu o unghie destul de curată, dădu jos staniolul și împinse în sus țigările. Fata luă una. Cealaltă mână a lui Nash făcu să apară o brichetă, cu viteza servilă a unui vânzător de mașini.

Nash ridică privirea. Bond stătea rezemat de ușă și se gândea cum să-l ajute pe acest bărbat neîndemânatic și rușinos. Nash întinse țigările și bricheta de parcă ar fi oferit mărgele de sticlă unui șef de trib.

– Nu vrei, bătrâne?

– Mulțumesc, spuse Bond.

Ura tutunul de Virginia, dar era gata să facă orice ca să-l liniștească pe om. Luă o țigară și o aprinse. În mod cert, în ziua de azi Serviciile Secrete aveau ciudați printre ei. Cum naiba reușise omul acesta să se descurce în societatea semi-diplomatică pe care trebuia s-o frecventeze în Trieste?

Bond începu să vorbească, pe un ton deloc convingător.

– Pari în formă, Nash. Joci tenis?

– Fac înot.

– Ai stat mult în Trieste?

Privirea i se aprinse iarăși.

– Cam trei ani.

– Era interesantă munca?

– Câteodată. Știi cum e, bătrâne.

Bond se întreba cum ar putea să-l determine pe Nash să nu-i mai spună „bătrâne".

Nu-i venea nicio idee. Se lăsă tăcerea.

Nash simțea, evident, că e din nou rândul lui. Introduse mâna în buzunar și scoase o bucată decupată din ziar. Era prima pagină din „Corriere de la Sera". I-o dădu lui Bond.

– Vezi, bătrâne? Ochii îi sclipiră preț de o secundă.

Era tușul de pe prima pagină. Literele negre și groase de pe hârtia ieftină era încă ude.

Titlul era:

TERRIBLE ESPLOSIONE IN INSTANBUL
UFFICIO SOVIETICO DISTRUTTO
TUTTI I PRESENTI UCCISI[1]

Bond nu înțelegea restul. Îndoi bucata și i-o înapoie. Cât de multe știa omul acesta? Mai bine să-l considere drept o „gorilă" și atât.

[1] În limba italiană – „Explozie groaznică în Istanbul. Biroul sovietic distrus. Cei prezenți uciși." (*n. trad.*)

Groaznic spectacol, spuse el. Conducta de gaz, bănuiesc.

Bond văzu iarăşi rotundul obscen al bombei atârnând de acoperişul alcovei din tunel, firele care coborau pe peretele umed până la butonul din sertarul din biroul lui Kerim. Cine apăsase butonul în seara precedentă când Tempo ajunsese? Asistentul şef? Sau se adunaseră grămadă în cerc şi priviseră cum mâna cobora, după care urmase groaznica detunătură din Street of Books din dealurile învecinate. Ar fi fost cu toţii acolo, în cameră, cu ochi în care strălucea ura. Lacrimile ar fi fost păstrate pentru acea noapte. Mai întâi ar fi sosit răzbunarea. Şi şobolanii? Câte mii să fi explodat în tunel? La ce oră să se fi-ntâmplat? Pe la patru. Dacă ar fi fost în timpul şedinţei zilnice, ar fi fost trei morţi în cameră. Câţi alţii în restul clădirii? Poate chiar prieteni ai Tatianei. Ar fi trebuit să-i ascundă povestea asta. Oare s-ar fi uitat Darko? Dintr-o fereastră din Valhalla? Bond aproape că auzea ecourile râsetelor de triumf printre ziduri. În orice caz, Kerim râsese de multe ori aşa.

Nash se uita la el.

– Da, cred şi eu că a fost conducta de gaz, spuse el fără interes.

Un clopoţel se auzi pe coridor apropiindu-se.

– *Deuxième service. Deuxième Service. Prenez vos places, s'il vousplait.*

Bond se uită la Tatiana. Era palidă. Ochii ei implorau să fie salvată de acest om stingher, „ne-*kulturnîi*". Bond spuse:

– Ce-ai zice să luăm prânzul?

Ea se ridică imediat.

– Tu ce zici, Nash?

Căpitanul era deja în picioare.

– Am mâncat, bătrâne. Aş vrea să arunc o privire prin tren. Oare conductorul... ştii? şi făcu un gest ca şi cum ar număra bani.

– Da, va coopera negreşit, spuse Bond.

Întinse mâna şi coborî mica geantă grea. Deschise uşa pentru Nash.

– Ne vedem mai târziu.

Căpitanul Nash ieşi pe coridor. Spuse:

– Da, aşa cred, bătrâne.

O luă la stânga pe coridor, mişcându-se cu uşurinţă în ritmul zdruncinăturilor trenului, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni şi lumina lucindu-i pe strâmţii cârlionţii aurii de pe ceafă.

Bond o urmă pe Tatiana prin tren. Vagoanele erau îmbulzite cu oameni care se-ntorceau din vacanţă. În coridoarele de clasa a treia oamenii stăteau de vorbă aşezaţi pe bagaje, muşcând din portocale şi din role cu bucăţele de salam, ce păreau cam tari. Bărbaţii o examinau atenţi pe Tatiana când se strecura pe lângă ei. Femeile se uitau cu admiraţie la Bond, întrebându-se dacă o satisfăcea în pat.

În vagonul restaurant, Bond comandă cafea americano şi o sticlă de Chianti Broglio. Minunatele antreuri europene fură servite. Tatiana începu să se înveselească.

– E un om ciudat, spuse Bond, observând-o cum îşi alegea mâncarea. Dar mă bucur că a venit. Aşa am ocazia să dorm puţin. Când ne-ntoarcem acasă o să dorm o săptămână.

– Mie nu-mi place, spuse fata cu indiferenţă. Nu e *kulturnîi*. Nu-mi plac ochii lui.

Bond râse.

– Nimeni nu e destul de *kulturnîi* pentru tine.

– Îl cunoşteai dinainte?

– Nu, dar face parte din firma mea.

– Cum spuneai că-l cheamă?

– Nash. Norman Nash.

Ea pronunţă fiecare literă în parte:

– N-A-S-H. Aşa?

– Da.

În ochii fetei se citea încurcarea.

– Bănuiesc că ştii ce înseamnă în rusă. *Nash* înseamnă „al nostru". În Serviciile noastre, un

om e „nash" când e unul dintre oamenii „noştri". Când e unul „de-al lor" devine „svoi", când aparţine inamicului. Iar pe bărbatul ăsta îl cheamă Nash. Nu e plăcut.

Bond râse.

– Fii serioasă, Tania. Găseşti tot felul de motive extraordinare ca să nu-ţi placă oamenii. Nash e un nume englezesc destul de comun. E complet inofensiv. Oricum, tipul e destul de „dur" pentru scopul în care vrem noi să-l folosim.

Tatiana se strâmbă şi îşi continuă prânzul.

Sosiră nişte *tagliatelli verdi*, apoi vinul, şi un escalop delicios.

– E atât de bun! exclamă ea. De când am venit din Rusia, ascult doar de stomac.

Ochii i se lărgiră.

– N-o să mă laşi să mă îngraş, James. Aşa-i că n-o să mă laşi să mă îngraş într-atât de mult încât să nu mai fiu bună la făcut dragoste? Trebuie să ai grijă, altfel o să mănânc şi o să dorm toată ziua. Ai să mă baţi dacă mănânc prea mult?

– Sigur c-o să te bat.

Tatiana strâmbă din nas. El simţi mângâierea moale a gleznelor ei. Ochii mari îl pironeau. Genele se închideau, sfioase.

– Plăteşte, te rog, spuse ea. Mi-e somn.

Trenul ajunsese la Maestre. Acolo începeau canalele. O gondolă de marfă, plină de legume, înainta încet de-a lungul unei porţiuni drepte de apă spre oraş.

– Dar ajungem imediat în Veneţia, protestă Bond. Nu vrei s-o vezi?

– Va fi doar o altă staţie şi-atât. Pot vedea Veneţia altcândva. Acum vreau să mă iubeşti. Te rog, James.

Tatiana se aplecă şi-şi aşeză mâna peste a lui.

– Dă-mi ceea ce vreau. Avem atât de puţin timp...

Apoi se regăsiră din nou în micuţa încăpere, cu mirosul mării ce venea prin fereastra pe

jumătate deschisă şi cu perdelele fluturând în vânt. Din nou apărură cele două grămezi de haine pe podea, cele două trupuri ce-şi şopteau pe banchetă şi mâinile care se căutau încet. Apoi nodul iubirii se formă, iar când trenul intră în staţia din Veneţia se auzi ultimul ţipăt pierdut de disperare.

În afara vacuumului micuţei camere răsunară ecouri, un zăngănit metalic şi paşi târşiţi care se transformau încet în somn.

Ajunseră în Padua, apoi în Vicenza, şi un apus fabulos deasupra Veronei se strecură în nuanţe de auriu şi roşu prin crăpăturile obloanelor. Din nou, micuţul clopoţel începu să răsune pe coridor. Se treziră. Bond se îmbrăcă, ieşi în coridor şi se sprijini de balustradă. Se uită afară prin lumina roz care dispărea peste câmpiile din Lombardia şi se gândi la Tatiana şi la viitor.

Faţa lui Nash apăru lângă a lui în reflexia geamului întunecat. Nash venise atât de aproape încât cotul său îl atingea pe cel al lui Bond.

– Cred c-am văzut un inamic, bătrâne, spuse el încet.

Bond nu era surprins. Presupusese că, dacă avea să se întâmple, se va întâmpla în noaptea asta. Aproape indiferent spuse:

– Cine e?

– Nu-i ştiu numele adevărat, dar a trecut prin Trieste o dată sau de două ori. Are legătură cu Albania. Poate e directorul căminului de acolo. Acum are paşaport american. „Wilbur Frank." Zice că e bancher. E-n compartimentul 9, chiar lângă al tău. Nu cred că mă înşel în privinţa lui, bătrâne.

Bond se uită la ochii de pe faţa mare şi maronie. Din nou, uşa cuptorului era întredeschisă. Privirea aprinsă ţâşni din nou şi se stinse.

– Noroc că l-ai depistat. S-ar putea să fie o noapte grea. De acum înainte stai lângă noi. Nu trebuie s-o lăsăm pe fată singură.

Aşa mă gândeam şi eu, bătrâne.

Luară cina. A fost o masă tăcută. Nash stătea lângă fată şi avea privirea ațintită în farfurie. Își ținea cuțitul ca un stilou şi îl ştergea des de furculiță. Avea mişcări neîndemânatice. Pe la mijlocul mesei vru să apuce sarea şi răsturnă paharul de Chianti al Tatianei. Dădu drumul unui potop de scuze. Făcu mare tam-tam din asta, comandă un nou pahar şi-l umplu.

Apoi veni cafeaua. Acum era rândul Tatianei să fie neîndemânatică. Își răsturnă ceaşca. Devenise palidă şi respira foarte rapid.

– Tatiana! Bond se ridicase pe jumătate în picioare. Dar căpitanul Nash fu acela care sări şi preluă controlul.

– Doamnei îi e rău, spuse el după câteva momente. Permite-mi.

Se aplecă, îşi puse un braț în jurul fetei şi o ridică în picioare.

– O duc înapoi în compartimentul ei. Stai cu ochii pe geantă. Uite nota de plată. Am grijă de ea până când vii.

– E-n regulă, protestă Tatiana cu buzele încetinindu-i-se ca urmare a instalării inconştienței. Nu te-ngrijora, James, eu mă întind.

Capul ei se sprijini de umărul lui Nash. Nash îşi puse un braț gros în jurul taliei fetei, o purtă repede şi eficient prin holul aglomerat şi o scoase din vagonul restaurant.

Bond îi făcu nerăbdător semn din degete chelnerului să vină. Săraca de ea. Trebuie să fie terminată. De ce nu s-a gândit la stresul care o apăsa? Se blestemă pentru egoismul lui. Slavă cerului că fusese Nash. Eficient flăcăul, chiar dacă era mai din topor.

Bond plăti nota. Ridică mica geantă grea şi o luă cât de repede putea prin trenul aglomerat.

Ciocăni uşor în uşa compartimentului 7. Nash deschise uşa. Ieşi cu degetul pe buze. Închise uşa în urma lui.

– A leşinat puţin, spuse el. Acum e bine. Paturile erau făcute. S-a pus să doarmă în cel de deasupra. A fost cam mult pentru fată, bătrâne.

Bond aprobă scurt. Intră în compartiment. O mână atârna palidă de sub haina de samur. Bond se ridică în picioare pe patul de jos şi îi vârî mâna cu blândeţe sub colţul hainei. Mâna ei era foarte rece. Fata nu scoase nici un sunet.

Bond coborî uşor. Era mai bine s-o lase să doarmă. Ieşi pe coridor.

Nash se uita la el cu ochi goi.

– Cred că ar trebui să ne pregătim pentru noapte. Eu am cartea mea.

O ridică.

– „Război şi pace". Tot sap prin ea de ani buni. Dormi tu primul, bătrâne. Pari destul de obosit. Te trezesc când nu-mi mai pot ţine ochii deschişi.

Făcu semn cu capul spre uşa compartimentului 9.

– N-a apărut încă. Nici nu cred c-o va face, dacă plănuieşte vreo şmecherie.

Tăcu.

– Apropo, ai pistol, bătrâne?

– Da. De ce, tu n-ai?

Nash se uită ruşinat la el.

– Mi-e teamă că nu. Am un Luger acasă, dar e mult prea voluminos pentru tipul ăsta de muncă.

– Atunci... spuse Bond şovăind, mai bine îl iei pe-al meu. Intră.

Intrară amândoi, iar Bond închise uşa. Scoase pistolul Beretta şi i-l înmână.

– Opt gloanţe, spuse el încet. Semiautomat. Are siguranţa pusă.

Nash luă arma şi o cântări ca un profesionist în mână. Deblocă, apoi blocă iar siguranţa.

Lui Bond nu-i plăcea deloc ca altcineva să-i atingă pistolul. Se simţea gol fără el. Spuse pe un ton grosolan:

– E cam uşurel, dar ucide dacă ştii unde să tragi.

Nash încuviință. Se așeză lângă fereastra de la capătul patului de jos.

– Eu iau capătul ăsta, șopti el. E un loc bun de tras.

Își lăsă cartea în poală și se făcu confortabil.

Bond își scoase haina și cravata și le așeză pe patul de lângă el. Se sprijini de perne și își propti picioarele de geanta cu aparatul așezată pe podea lângă diplomatul lui de ataşat. Își ridică Ambler-ul, își găsi locul și încercă să citească. După câteva pagini, descoperi că nu se putea concentra. Era prea obosit. Își putea permite să doarmă? Puteau lua vreo măsură de precauție?

Trebuia să blocheze ușa! Bond căută penele în buzunarul hainei. Se dădu jos din pat, îngenunche și le vârî cu putere sub cele două uși. Apoi se așeză din nou în pat și stinse lampa pentru citit de deasupra capului.

Lumina violetă a nopții strălucea lin în jos.

– Mulțumesc, bătrâne, spuse încet căpitanul Nash.

Trenul gemu și intră într-un tunel.

CAPITOLUL 26

Sticla morții

Ghiontul ușor în gleznă îl trezi pe Bond. Nu se mișcă. Simțurile lui se treziră la viață ca acelea ale unui animal.

Nimic nu se schimbase. Se auzeau zgomotele trenului – pasul moale al fierului, răsunând de-a lungul kilometrilor, scârțâitul liniștit al lemnului, un dăngănit al dulăpiorului de deasupra chiuvetei unde un pahar nu era prins bine în suport.

Ce-l trezise? Lumina spectrală a nopții își întinsese luciul mătăsos prin camera micuță. Din patul de deasupra nu se auzea nimic. Lângă fereastră, căpitanul Nash stătea la locul lui, cu cartea desfăcută în poală, o rază de lună de la marginea obloanelor strecurându-i-se pe cele două pagini din mijloc.

Se uita fix la Bond. Acesta luă notă de intensitatea ochilor violeți. Buzele negre se întredeschiseră. Dinții sclipiră ușor.

– Scuze că te deranjez, bătrâne. Simt nevoia să discut.

Ce era cu noutatea din glasul lui? Bond își lăsă încet picioarele pe podea. Se așeză mai drept. Pericolul era prezent în cameră de parcă ar fi fost o a treia persoană.

– Bine, spuse Bond cu ușurință. Ce anume se ascundea în spatele acelor câteva cuvinte care îi dăduseră fiori pe șira spinării?

Era nota de autoritate din vocea lui Nash? Lui Bond îi trecu prin cap că s-ar putea ca Nash să fi

înnebunit. Poate în cameră pândea nebunia, şi nu pericolul, pe care Bond îl putea simți. Presimțirea sa cu privire la acest bărbat se adeverise. Acum se punea problema cum să scape de el la următoarea stație. Unde ajunseseră? Cât de departe era frontiera?

Bond îşi ridică încheietura pentru a se uita la ceas. Lumina violetă învingea numerele de fosfor. Bond îşi ridică fața spre fâşia de lumină a lunii din fereastră.

Din direcția lui Nash se auzi un clic ascuțit. Bond simți o lovitură violentă în încheietură. Cioburi de sticlă îl loviră în față. Mâna îi fu izbită de uşă. Se întrebă dacă încheietura i se rupsese. Îşi lăsă brațul să atârne şi-şi mişcă degetele. Se mişcau toate.

Cartea era încă deschisă în poala lui Nash, dar un firicel subțire de fum ieşea din gaura din vârful cotorului, şi se simțea un miros vag de artificii în cameră.

Saliva se uscă în gura lui Bond de parcă ar fi înghițit aluminiu.

Deci fusese o capcană de la început. Acum capcana se închisese. Căpitanul Nash fusese trimis după el de către Moscova. Nu de M. Iar agentul MGB din compartimentul nouă, bărbatul cu paşaport american, fusese doar o invenție. Iar Bond îi dăduse lui Nash pistolul său. Pusese până şi obstacole sub uşi ca Nash să se simtă mai în siguranță.

Bond se cutremură. Nu de frică, ci din cauza dezgustului.

Nash vorbi. Vocea lui nu mai era şoptită, nu mai era mieroasă. Era puternică şi încrezătoare.

– Asta ne va scuti de multă ceartă, bătrâne. Doar o mică demonstrație. Ei consideră că mă descurc destul de bine cu punga asta de trucuri. Sunt zece gloanțe de calibrul .25 înăuntru, declanşate de o baterie electronică. Trebuie să recunoşti că rușii sunt nişte băieți minunați din

moment ce-au inventat așa ceva. Păcat doar de cartea ta, care e numai pentru citit, bătrâne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune „bătrâne".

Când erau atât de multe de aflat, atât de multe lucruri la care să se gândească, asta fusese prima reacție a lui Bond în fața unei catastrofe totale. Era reacția cuiva într-o casă în flăcări care se pune să salveze cel mai neînsemnat obiect.

– Scuze, bătrâne. Așa m-am obișnuit. Face parte din încercarea de a mă preface gentleman. Ca aceste haine. Toate din departamentul de garderobă. Mi-au spus că astfel o să trec neobservat. Și am trecut, nu-i așa, bătrâne? Acum să ne ocupăm de afaceri. Bănuiesc că vrei să știi care-i faza. Îți spun cu plăcere. Mai ai o jumătate de oră de trăit. Mă simt bine spunându-i în față celebrului domn Bond de la Serviciile Secrete cât de mare prost e. Vezi, bătrâne, nu ești atât de bun precum te crezi. Ești doar un manechin umplut, și misiunea mea e să scot rumegușul din tine.

Vocea îi era inexpresivă și egală, iar propozițiile seci, de parcă însuși vorbitul îl plictisea pe Nash.

– Da, spuse Bond. Mi-ar plăcea să știu care-i faza. Te pot cruța jumătate de oră.

Disperat, se întrebă dacă exista vreun mod de a-l prinde pe picior greșit. Să-l dezechilibreze?

– Nu te amăgi, bătrâne.

Vocea nu era interesată de Bond sau de amenințarea reprezentată de el. Bond nu exista decât ca țintă.

– Vei muri în jumătate de oră. Nu-ți face iluzii. N-am greșit niciodată, de asta sunt încă în funcție.

– Care-i funcția ta?

– Executor-șef al SMERȘ. Era o notă de viață, de mândrie în vocea lui. Însă vocea se aplatiză din nou.

– Presupun că ți-e cunoscut numele, bătrâne.

SMERȘ. Deci ăsta era răspunsul – cel mai rău răspuns dintre toate. Iar el era ucigașul lor șef.

Bond își reaminti de licărul aprins din ochii lui opaci. Un ucigaș. Un psihopat – maniac depresiv, probabil. Un om căruia chiar îi făcea plăcere asta. Ce om folositor găsiseră SMERȘ! Bond își aminti brusc ce spusese Vavra. Încercă să-l ia prin învăluire.

– Luna are vreun efect asupra ta, Nash?

Buzele negre se strânseră.

– Te crezi deștept, domnule Servicii Secrete. Crezi că sunt sărit de pe fix. Nu-ți face griji. N-aș fi aici dacă aș fi fost țicnit.

Batjocura supărată din vocea omului îl făcut pe Bond să înțeleagă că atinsese un punct sensibil. Dar ce putea să facă pentru a-l face pe bărbat să-și iasă din fire? Mai bine să-l amuze și să câștige puțin timp. Poate că Tatiana...

– Și care e rolul fetei în povestea asta?

– E o parte din momeală.

Vocea era din nou plictisită.

– Nu-ți face griji. Nu ne va întrerupe conversația. I-am pus niște hidrat de clor în paharul de vin. În noaptea asta e dusă. Și așa va fi și-n nopțile ce vor urma. Va avea soarta ta.

– Serios?

Bond își ridică ușor mâna rănită în poala, mișcându-și degetele pentru a face sângele să circule.

– Ia să auzim povestea.

– Ai grijă, bătrâne. Fără șmecherii. Din situația asta nu te va scoate nici Bulldog Drummond[1]. Dacă o mișcare de-a ta nu-mi place, te trezești cu un glonț în inimă. Nimic mai mult. Asta vei primi în final. Unul exact în centrul inimii. Dacă te miști, va veni mai repede. Nu uita cine sunt. Ții minte ceasul? Eu nu ratez. Niciodată.

– Ai jucat bine, spuse Bond neglijent. Dar nu-ți fie frică. Ai pistolul meu, mai știi? Acum continuă-ți povestea.

[1] Detectiv aventurier din foiletoanele britanice apărute în prima jumătate a secolului XX

– Bine, bătrâne, dar nici măcar să nu te scarpini la ureche cât timp vorbesc, sau ți-o retez c-un glonț. Vezi? Ei bine, SMERȘ a decis să te ucidă – mi-am dat seama că a fost decizia cuiva într-o poziție mai înaltă, din vârf. Se pare că vor să dea o lovitură puternică Serviciului Secret, să-i mai reducă din efectiv. Ești atent?

– De ce m-au ales pe mine?

– Nu mă-ntreba, bătrâne. Ei spun că ai o reputație destul de bună. Felul în care vei fi ucis va strica tot spectacolul. S-a lucrat trei luni la planul ăsta, și e o frumusețe. Trebuie să fie. SMERȘ a greșit doar o dată sau de două ori în ultima vreme. Prima dată, afacerea Khoklov. Mai ții minte tabachera explozivă? I-au dat slujba unui om greșit. Ar fi trebuit să mi-o fi dat mie. N-aș fi dezertat la yankei. În fine, să ne întoarcem. Vezi tu, bătrâne, în SMERȘ avem un strateg de minune. Un tip pe nume Kronstin. Un jucător bun de șah. A spus că vanitatea, lăcomia și puțină nebunie te vor atrage în jocul ăsta. A spus că vei mușca faza cu nebunia din Londra. Și-ai mușcat-o, nu-i așa, bătrâne?

Reușiseră? Bond își aduse aminte cât de mult îi ațâțaseră curiozitatea elementele excentrice ale poveștii. Cât despre vanitate? Da, era nevoit să recunoască faptul că ideea că rusoaica era îndrăgostită de el îl ajutase. Și mai fusese și Spektor. Faptul că plănuiseră totul – din pură lăcomie. Răspunse sec:

– Eram interesați.

– Apoi a venit operațiunea. Directorul de operațiuni e o figură. Cred că a ucis mai mulți oameni ca oricine altcineva din lume – sau a aranjat să fie uciși. E femeie. O cheamă Klebb – Rosa Klebb. E o adevărată scroafă. Dar cunoaște toate vicleșugurile.

Rosa Klebb. Deci șefa SMERȘ era o femeie! Dacă ar scăpa cumva din asta și-ar vâna-o! Degetele mâinii drepte a lui Bond se strânseră încet.

Vocea inexpresivă din colț continuă:

– Păi a găsit-o pe fata asta, Romanova. A pregătit-o pentru misiune. Apropo, cum ți s-a părut în pat? Destul de bună?

Nu! Lui Bond nu-i venea să creadă. În prima noapte fusese o înscenare. Dar pe urmă? Nu. Pe urmă fusese ceva adevărat. Profită de ocazie ca să dea din umeri. Era un gest exagerat, ca să-l determine pe bărbat să se obișnuiască cu mișcarea.

– Mă rog. Nu mă interesează chestiile astea personal. Dar v-au făcut niște poze destul de bune împreună.

Nash arătă spre buzunarul costumului.

– O întreagă rolă de 16 milimetri. Va ajunge în poșeta ei. Va da bine la ziar.

Nash scoase un râset aspru, metalic.

– Va trebui să cenzureze cele mai picante bucățele, desigur.

Schimbul de camere de la hotel. Apartamentul din luna de miere. Oglinda cea mare din spatele patului. Cât de bine se potriveau toate! Bond își simțea mâinile ude de transpirație. Le șterse de pantaloni.

– Încet, bătrâne. Era s-o pățești. Ți-am spus să nu te miști, îți amintești?

Bond își puse din nou mâinile pe cartea din poală. Cât de mult se putea întinde cu aceste mici mișcări? Cât de departe putea să meargă?

– Continuă povestea, spuse el. Fata știa că era fotografiată? Știa că SMERȘ era în implicat în asta?

Nash răsuflă cu zgomot.

– Sigur că nu știa de poze. Rosa n-avea deloc încredere în ea. E prea emotivă. Dar nu știu multe despre latura asta. Lucram cu toții în grupuri diferite. Azi am văzut-o pentru prima dată. Știu doar ce am reușit să aflu. Da, sigur că fata știa că lucrează pentru SMERȘ. I s-a spus că trebuie să ajungă în Londra și să facă un pic de spionaj acolo.

Ce proastă fusese fata, gândi Bond. De ce dracu' nu-i spusese ea că era implicat şi SMERŞ? Probabil era atât de speriată, încât nu îndrăznea nici să rostească numele. S-o fi gândit că ar fi închis-o, sau cine ştie ce. Mereu insistase că îi va spune totul odată ce va ajunge în Anglia. Că trebuie să aibă încredere şi să nu se teamă. Încredere! Când ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea. În fine. Săraca de ea. Fusese dusă de nas la fel ca el. Dar orice aluzie ar fi fost suficientă – i-ar fi salvat viaţa lui Kerim, de pildă. Ce să mai vorbim de viaţa ei şi a lui însuşi?

– Apoi turcul tău a trebuit să fie eliminat. Cred că n-a fost atât de uşor. Era dur. Probabil banda lui a distrus Centrul nostru din Istanbul ieri după-amiază. Asta va crea ceva panică.

– Ce păcat!

– Pe mine nu mă-ngrijorează, bătrâne. Partea mea în afacere merge destul de bine.

Nash aruncă o privire rapidă la ceas.

– În 20 de minute ajungem la tunelul Simplon. Acolo vor să se întâmple. Să fie mai dramatică povestea din ziare. Un glonţ pentru tine. Când intrăm în tunel. Doar unul în inimă. Zgomotul tunelului va ajuta în caz că faci gălăgie când mori – dacă te agiţi. Apoi unul în ceafa ei – cu pistolul tău – şi o arunc din tren. Apoi încă unul cu pistolul tău. Cu degetele tale încleştate pe pistol, desigur. Praf de puşcă din belşug pe cămaşa ta.

– Suicid. Aşa va părea la prima vedere. Dar vor fi două gloanţe în inima ta, pe care le vor descoperi mai târziu. Mai mult mister! Caută în Simplon din nou. Cine era bărbatul blond? Vor găsi rola de film în geanta ei, iar în buzunarul tău va fi o scrisoare lungă de dragoste de la ea, destinată ţie – puţin ameninţătoare. E una bună. SMERŞ a scris-o. Zice că va da filmul la ziare dacă nu te însori cu ea. I-ai promis să te însori cu ea dacă fură Spektorul...

Nash luă o pauză şi adăugă între paranteze.

– De fapt, bătrâne, Spektorul e o capcană. Când experții tăi vor umbla la el, îi va arunca în aer în toată gloria lor. Un bonus destul de substanțial. Nash chicoti sec şi continuă. Şi apoi scrisoarea spune că tot ce poate să-ți ofere este mașinăria și corpul ei – și totul despre corpul ei, și ce ai făcut cu el. Pasională rău partea aia! Nu? Deci asta e povestea din ziare – cele de stânga care vor fi informate să întâmpine trenul? Bătrâne, povestea are de toate. Trenul Orient Express. Frumoasa spioană rusoaică asasinată în tunelul Simplon. Poze indecente, mașină secretă pentru cifru, spion britanic arătos cu cariera ruinată o ucide și apoi se sinucide. Sex, spioni, tren de lux, domnul şi doamna Somerset... ! Bătrâne, va fi știre luni la rând! Cât despre cazul Khoklov! Asta îl va băga în ceață. Și ce lovitură sub centură va primi Serviciul de Informații! Cel mai bun om al lor, faimosul James Bond. Ce haos! Apoi mașinăria cu cifru face bum! Ce va crede șeful tău despre tine? Ce va crede publicul? Și guvernul? Și americanii? Vorbim despre securitate! Gata cu secretele atomului de la yanchei.

Nash luă o pauză, să se liniștească toate. Cu o mică doză de mândrie urmă.

– Bătrâne, asta va fi știrea secolului!

Da, se gândi Bond. Da. Avea cu siguranță dreptate în privința asta. Ziarele franceze vor crea un val de neoprit. Nu le-ar păsa cât de departe merg cu pozele sau cu orice altceva. Nu există ziar în lume care să nu publice știrea. Și Spektorul! Oare oamenii lui M. sau Deuxième vor ghici că e o capcană explozivă? Câți din cei mai buni criptografi ai Vestului vor sări în aer odată cu el? Dumnezeule, trebuie să iasă din această încurcătură! Dar cum?

Coperta cărții *Război şi Pace* se deschise spre el. Să vedem. Va fi un vuiet când trenul va trece prin tunel. Apoi deodată zgomotul înăbușit și glonțul. Ochii lui Bond se holbau la întunecimea

violetă, măsurând din colțul său, de sub patul de la etaj adâncimea umbrei, ținând minte locul exact unde era poziționată servieta, încercând să ghicească ce va face Nash după ce va trage.

– Ai riscat puțin când te-am lăsat să faci echipă cu mine în Trieste, spuse Bond. Și cum ai știut codul lunii?

Nash răspunse, răbdător.

– Nu pari să te prinzi bătrâne. SMERȘ sunt buni – foarte buni. Nu există nimic mai bun ca ei în toată lumea asta. Îți cunoaștem codul lunii pentru fiecare an în parte. Dacă cineva din echipa ta ar fi observat lucrurile acestea, dacă le-ar fi observat tiparul, cum face echipa mea, ți-ai fi dat seama că în fiecare an, în luna ianuarie vă pierdeți pe undeva câte un om neimportant – poate în Tokyo, poate în Timbuctoo. SMERȘ doar alege unul și-l ia. Apoi scot de la el codul pentru tot anul. Și orice altceva ce mai știe, bineînțeles. Dar ei urmăresc codul. Apoi e răspândit pe la Centre. Foarte ușor, bătrâne.

Bond își înfipse unghiile în palme.

– Și faptul că te-am luat de la Trieste, bătrâne, e fals. Am călătorit cu tine – în partea din față a trenului. Am ieșit când ne-am oprit și apoi am urcat înapoi pe platformă. Vezi tu, bătrâne, te-am așteptat în Belgrad. Știam că-ți vei suna Șeful – sau Ambasada, sau pe cineva. Tot ascultam telefonul iugoslavului de câteva săptămâni. Păcat că nu am înțeles sensul cuvântului codat pe care l-a transmis la Istanbul. Ar fi putut să oprească jocul de artificii, sau cel puțin să-i salveze pe băieții noștrii. Dar tu erai ținta principală, bătrâne, și e clar că te-am cusut bine. Erai în sticlă din momentul în care ai coborât în Turcia. Așteptam doar momentul în care să punem dopul.

Nash se uită din nou repede la ceas. Privi în sus. Dinții de sub rânjetul său străluciră violet.

– În curând bătrâne. E ora două fără un sfert.

Gândurile lui Bond o luau razna. „Știam că SMERȘ erau buni, dar nu știam că sunt chiar atât de buni." Informația era vitală. Cumva trebuie să o recupereze. TREBUIE.

Mintea lui Bond zbură la detaliile planului său jalnic și disperat, apoi își deschise gura.

– Se pare că SMERȘ a gândit lucrurile destul de bine. Probabil că v-a creat multe probleme. Doar că mai e un singur lucru... începu Bond fără să termine.

– Ce-anume, bătrâne? spuse Nash atent, dus cu gândul la raportul său care va urma.

Trenul începu să încetinească. Domodossola. Frontiera cu Italia.

– Cum rămâne cu vama?

Dar Bond își aminti. Nu existau formalități pentru vagoanele directe până nu ajungeau în Franța la frontieră, la Val-lorbes. Și chiar și atunci nu pentru vagoanele de dormit. Aceste trenuri rapide tăiau drept prin Elveția. Doar cei care coborau la Brigue sau Lausanne trebuiau să treacă vama în gări.

– Deci hai, bătrâne!

Nash părea captivat.

– Nu fără o țigară.

– Bine. Fumează. Dar dacă faci vreo manevră care nu-mi place, ești mort.

Bond își băgă mâna în buzunarul de la șold, își scoase tabachera din bronz. O deschise. Scoase o țigară. Apoi scoase bricheta din buzunarul de la pantaloni. Aprinse țigara și puse bricheta la loc.

Lăsă tabachera în poală, lângă carte. Așeză mâna stângă lejer peste carte și tabachera astfel ca acestea să nu cadă. Pufăi țigara. Doar de era o capcană – cu magneziu, sau orice altceva ce ar fi putut fi aruncat în fața bărbatului! Dacă Serviciile sale ar fi făcut jucăriile alea explozive! Dar măcar își atinsese obiectivul și nu fusese încă împușcat. Era un început.

– Vezi tu.

Bond descrise un cerc de fum cu țigara ca să-i distragă atenția lui Nash. Cu mâna stângă ascunse tabachera între paginile cărții și continuă.

– Vezi tu, pare în regulă, dar cum rămâne cu tine? Ce vei face când ieșim din Simplon? Conductorul știe că că ești implicat cu noi. Te vor urmări imediat.

– Eh, asta, replică plictisit Nash. Nu pari să fi înțeles că rușii planifică lucrurile astea. Cobor la Dijon și iau o mașină până la Paris. Acolo mă fac pierdut. „Un al treilea om" nu ar strica poveștii. Oricum va ieși la iveală ulterior când vor săpa al doilea glonț din tine și nu vor găsi a doua armă. Nu-mi vor prinde urma. De fapt, chiar am o întâlnire mâine la prânz – camera 204 la Hotel Ritz, dau raportul lui Rosa. Voi primi laude pentru această misiune. Apoi devin șoferul ei și mergem la Berlin. Dacă mă gândesc mai bine bătrâne... Vocea sa trăda emoții, devenise lacomă şi bărbatul continuă. Cred că are pregătit pentru mine Ordinul lui Lenin în poșetă. Frumosă treabă, cum se zice.

Trenul începu să se miște. Bond deveni tot mai agitat. În câteva minute va sosi momentul fatal; ce mod de a muri, dacă avea să moară. Din propria-i prostie – prostie oarbă și letală. Și letală pentru Tatiana, Cristoase! În atâtea momente ar fi putut face ceva ca să evite acest impas. Nu dusese lipsă de oportunități. Dar trufia și curiozitatea și cele patru zile de iubire l-au tras cu sine în jos pe traseul pe care i-a fost plănuit să alunece. Aceasta era partea condamnabilă din toată afacerea – triumful celor din SMERŞ, singurul inamic pe care a jurat dintotdeauna să-l înfrângă de fiecare dată când avea să-l întalnească. Vom face asta, vom face aia.

„Camarazi, este ușor cu un naiv zadarnic ca Bond ăsta. Să-l vedeți cum mușcă momeala. Veți vedea. Vă spun eu că e un naiv. Toți englezii sunt naivi."

Și Tatiana, ispita – ispita dulce. Bond se gândi la prima lor noapte. Ciorapii negrii și funda de catifea. Și în tot acest timp SMERȘ se uita; se uita cum urmează pașii, așa cum a fost plănuit că va face, ca să poată fi defăimat – el; M. care îl trimisese la Istanbul. Serviciile, care trăiau pe seama mitului numelui pe care și l-au creat. Doamne, ce încurcătură! Măcar dacă... măcar dacă micul său plan va funcționa!

Înainte, huruitul trenului deveni un bubuit adânc. Peste câteva secunde, peste câțiva metri. Gura ovală dintre paginile albe parea să se mărească. Într-o secundă tunelul întunecat va închide lumina lunii de pe pagini și o limbă albastră îl va atinge.

– Vise plăcute, englez împuțit.

Huruitul deveni un hohot zăngănitor. Un licăr tâșni din coperta cărții.

Glonțul, țintit spre inima lui Bond, străluci în timpul scurt al zborului.

Bond căzu cu fața în jos și se întinse sub lumina violetă ca de mormânt.

Capitolul 27

Cinci litri de sânge

Totul depindea de precizia lui Nash. Acesta spusese că Bond va fi împuşcat în inimă. Bond luase în calcul faptul că tirul lui Nash putea fi la fel de bun pe cât spunea el. Şi aşa şi fusese.

Bond se întinsese ca un mort. Înainte de glonţ, îşi amintise de cadavrele pe care le văzuse – cum arătau trupurile lor neînsufleţite. Acum stătea complet prăbuşit, ca o păpuşă stricată, cu braţele şi picioarele despărţite.

Îşi explora simţurile. Coastele îl ardeau unde glonţul lovise cartea. Probabil că glonţul trecuse prin tabacheră şi prin cealaltă jumătate a cărţii. Simţea plumbul încins deasupra inimii. Părea că-l ardea între coaste. Doar o durere intensă în creştet, în locul unde se lovise de tâmplărie, şi sclipirea violetă a călcâielor care-i atingeau nasul, îi spuneau ca nu e mort.

Ca un arheolog, Bond îşi exploră ruinele trupului său poziţionat cu atenţie. Poziţia picioarelor întinse, unghiul genunchiului semiîndoit de care se va folosi la nevoie. Mâna dreaptă care părea că prinde ca o gheară inima sa găurită, era la câţiva centimetri de mica servietă – la câţiva centimetri de cusătura laterală care ascundea cuţitele plate pentru aruncat, cu două tăişuri şi ascuţite ca lamele de ras, de care se amuzase atunci când Divizia Q îi demonstrase cum sunt ascunse. Şi mâna sa stângă, cu degetele răşchirate şi moarte, se odihnea pe podea. O va folosi drept pârghie la momentul potrivit.

Deasupra sa se auzi un căscat lung. Vârful pantofului maro se mişcă. Bond privi cum se întindea pielea de pe pantoful lui Nash în timp ce acesta se ridica. Într-un minut, cu arma lui Bond în mâna dreaptă, Nash se va urca pe patul de jos, va întinde mâna şi va simţi, prin perdeaua de păr, baza gâtului fetei. Apoi vârful Berettei va urma degetele lui Nash şi acesta va apăsa trăgaciul. Huruitul trenului va acoperi bubuitura înfundată.

Va avea loc în curând. Bond, disperat, încercă să-şi amintească noţiuni de bază de anatomie. Unde se aflau zonele mortale din părtea inferioară a corpului uman? Pe unde circula artera principală? Femurul. În jos în interiorul coapsei, în femur? Transversal, între picioare. Dacă le rata pe amândouă, era de rău. Bond nu-şi făcea iluzii că ar fi putut să doboare acest om îngrozitor în luptă corp la corp. Prima sa lovitură de cuţit trebuia să fie decisivă.

Vârfurile maro ale pantofilor se mişcară. Erau îndreptate înspre pat. Ce făcea bărbatul?

Nu se auzea nici un sunet în afară de zăngănitul gol şi metalic al trenului care trecea prin Simplon – prin inima Wasenhornului şi prin Monte Leone. Paharul cu proteza dentară zornăia. Tâmplăria scârţâia plăcut. Pe o distanţă de o sută de metri de o parte şi de alta a celulei mici în care era condamnatul la moarte, rânduri de oameni dormeau sau stăteau treji, cu gândul la vieţile şi la iubirile lor, făcând mici planuri, gândindu-se cine îi va aştepta în gara la Lyon. Şi în tot acest timp, de-a lungul coridorului, moartea călătorea cu ei prin aceeaşi gaură întunecată, în spatele aceluiaşi măreţ motor Diesel, pe aceleaşi şine fierbinţi.

Un pantof maro părăsi podeaua. Păşi pe deasupra lui Bond. Arcada vulnerabilă se deschise deasupra capului lui Bond.

Muşchii lui Bond se încordară ca cei ai unui şarpe. Mâna sa dreaptă pipăi cusătura groasă de

pe marginea servietei. Apăsă într-o parte. Simți canalul îngust al cuțitului. Îl scoase cu grijă pe jumătate afară fără să-și miște mâna.

Călcâiul maro se ridică de pe pământ. Degetele se îndoiră și preluară greutatea.

Acum al doilea picior dispăruse.

Mișcă ușor greutatea acolo, țintește acolo, strânge bine cuțitul ca să nu alunece pe vreun os, și apoi...

Într-o singură mișcare violentă, corpul lui Bond se răsuci în sus de pe podea. Cuțitul sclipi.

Pumnul cu degetul lung de oțel, cu toată mâna și brațul lui Bond după el, fandă în sus.

Pumnii lui Bond simțiră materialul pantalonilor din flanel. Ținu cuțitul în interior, forțându-l mai adânc.

Un urlet groaznic de jale se auzi de sub el. Apoi, cuțitul fu smuls din mâna lui Bond în timp ce omul se roti în convulsii și se prăbuși la podea.

Bond plănuise căderea, dar, în timp ce făcu un pas lateral către fereastră, o mână îl prinse și-l aruncă pe patul de jos. Înainte sa-și revină, de la podea se ridică fața teribilă, cu ochii strălucind violet, cu dinții la vedere. Încet, în agonie, cele două mâini uriașe bâjbâiră după el.

Bond, pe jumătate pe spate, dădu orbește cu piciorul. Pantoful său făcu contact, dar piciorul îi fu prins și răsucit, și simți cum alunecă în jos.

Degetele lui Bond căutară un loc unde să se poată prindă. Acum, cealaltă mână îl ținea de coapsă şi unghiile lui Red Grant săpau în pielea lui.

Corpul lui Bond fu rotit și tras în jos. În curând dinții vor fi pe el. Bond lovi cu piciorul liber ca un ciocan. Dar degeaba. Se ducea.

Deodată, degetele lui Bond simțiră ceva dur. Era cartea! Cum se acționa chestia aia? Cu ce parte era în sus? Se va împuşca pe el sau pe Nash? Disperat, Bond ținti spre imensa față transpirată. Apăsă la baza de pânză a cărții.

Clic! Bond simți reculul. Clic-clic-clic-clic. Acum Bond simți căldura de sub degete.

Mâinile de pe picioarele sale se înmuiară. Fața sclipitoare se retrase. Un sunet ieşi din gât, un zgomot teribil gutural. Apoi, cu o alunecare și o trosnitură, corpul căzu pe jos şi capul acestuia se lovi de tâmplărie.

Bond stătea și răsufla din greu printre dinții încleștați. Se uită în sus la lumina violetă de deasupra ușii. Observă că bucla filamentului licărea. Îi trecu prin minte că dinamul de sub vagon trebuia să fie defect. Clipi pentru a putea vedea lumina mai bine. Transpirația îi curgea în ochi şi îl înțepa. Stătu nemișcat, încercând să-și recapete suflarea.

Bubuitul galopant al trenului începu să se schimbe. Suna mai a gol. Cu un ultim duduit în ecou, Orient Expresul goni în lumina lunii încetinind viteza.

Bond se ridică cu greu şi trase de marginea jaluzelelor. Văzu depozite și linii de încărcare și descărcare. Luminile străluceau puternic și limpede pe șine. Lumini puternice. Luminile Elveției.

Trenul alunecă în liniște până se opri.

În liniște ca de mormânt se auzi un zgomot dinspre podea. Bond se înjură în gând că nu se asigurase în prealabil. Se aplecă repede în jos şi ascultă cu atenție. Ținea cartea înainte, pregătită, în caz de ceva. Nici o mișcare. Bond întinse mâna și simți vena jugulară. Niciun puls. Bărbatul era mort. Cadavrul se așeza. Bond se lăsă pe spate și așteptă cu nerăbdare să pornească din nou trenul. Erau multe de făcut. Încă dinainte să vadă ce e cu Tatiana, trebuia să facă curat.

Cu o smucitură, lungul tren expres începu încet să meargă. În curând urma să şerpuiască rapid printre dealurile Alpilor, în Canton Valais. Deja se auzea un nou sunet de la roți – de parcă erau bucuroase că depăşiseră tunelul.

Bond se ridică în picioare și păși peste picioarele răsfirate ale mortului și apinse lumina de deasupra.

Ce nebunie! Locul arăta ca un abator. Cât sânge e în corpul unui om? Își aminti. Echivalentul a cinci litri. În curând urma să se reverse tot. Atât timp cât nu se răspândea în hol! Bond dezveli patul de jos și se apucă de treabă.

Un pic mai târziu era gata – iar valizele pregătite pentru Dijon.

Bond bău o carafă întreagă de apă. Apoi se ridică și zgâlțâi încet umărul fetei acoperit de blană.

Nici un răspuns. Minţise omul? O otrăvise?

Bond puse mâna pe gâtul ei. Era cald. Bond întinse mâna spre lobul urechii și o ciupi puternic. Fata se mișcă necoordonat și gemu. Bond o ciupi iar de ureche, apoi încă o dată. În sfârșit se auzi o o voce înfundată.

– Stai!

Bond zâmbi şi o scutură până când Tatiana se întoarse încet pe o parte. Doi ochi albaștri și dopați se uitară lung în ochii lui, apoi se închiseră din nou.

– Ce e?

Vocea era adormită și nervoasă.

Bond vorbi cu ea, o bruscă și o înjură. O zgudui mai intens. În sfârșit se ridicase. Se uită în gol la el. Bond îi trase picioarele astfel încât să-i atârne în jos peste marginea patului. Cumva reuşi să o mute pe patul de jos.

Tatiana arăta jalnic cu gura întredeschisă, ochii beți de somn şi părul încâlcit și umed. Bond se puse pe treabă cu un prosop ud și cu piaptănul ei.

Trecuseră de Lausanne și o oră mai târziu depăşiră granița franceză de la Vallorbes. Bond o lăsă pe Tatiana și ieși afară pe coridor, în caz de ceva. Dar vameșii trecură pe lângă el spre cabina conductorului, și apoi după cinci minute interminabile coborâseră din tren.

Bond intră înapoi în compartiment. Tatiana dormea iar. Bond se uită la ceasul lui Nash, care era acum pe încheietura sa. 4:30. Încă o oră până la Dijon. Bond se puse pe treabă.

În sfârșit ochii Tatianei se deschiseseră. Pupilele ei erau mai mult sau mai puțin centrate.

– Oprește-te acum, James.

Își închise din nou ochii. Bond își șterse transpirația de pe față. Luă gențile, una câte una, le duse la capătul coridorului și le îngrămădi lângă ieșire. Apoi se duse la conductor și-i spuse că Madame nu se simțea bine și că vor coborî din tren la Dijon.

Bond îi dădu conductorului un ultim sfat.

– Nu te deranja, am scos bagajele afară ca să nu o deranjez pe Madame. Prietenul meu, cel cu părul frumos, e doctor. A stat treaz cu noi toată noaptea. L-am lăsat să doarmă la mine în pat. Era extenuat. Ar fi bine să nu-l treziți decât cu zece minute înainte de Paris.

– *Certainement, Monsieur*[1].

Conductorul nu fusese plătit atât de bine din vremurile bune când milionarii mai călătoreau cu trenul Îi înmânâ lui Bond pașaportul și biletele. Trenul începuse să încetinească.

– *Voila que nous y sommes.*[2]

Bond se întoarse în compartiment. O târî pe Tatiana pe coridor și închise ușa, lăsând în urmă un morman alb lângă pat.

În sfârșit coborâră scările şi ajunseră pe platforma dură, minunată și nemișcată. Un hamal cu bluză albastră le luă bagajele.

Soarele se înălța. La acea oră a dimineții erau foarte puțini pasageri treji. Doar câțiva la clasa a treia, care călătoriseră „greu" prin noapte, văzură un domn tânăr ajutând o tânără domnișoară să se îndepărteze de vagonul prăfuit, cu numele romantic „SORTIE" scris pe ușa cenușie.

[1] Cu siguranță, domnule (*n. trad.*).

[2] Iată că am ajuns (*n. trad.*).

CAPITOLUL 28

La tricoteuse

Taxiul opri la intrarea Rue Cambon a Hotelului Ritz.

Bond se uită la ceasul lui Nash. 11:45. Trebuie să fie punctual. Știa că dacă un spion rus era cu câteva minute în plus sau în minus, întâlnirea se anula automat. Plăti cursa taximetristului și intră pe ușa din stânga care ducea în barul Ritz.

Bond comandă o votcă martini dublă şi bău jumătate din ea. Se simțea minunat. Deodată ultimele patru zile, și în mod special noaptea precedentă, dispărură din agenda lui. Acum era pe cont propriu, având aventura lui privată. Toate îndatoririle sale fuseseră îndeplinite. Fata dormea într-un pat la ambasadă. Spektorul, încă plin cu explozibil, fusese luat de către o echipă de genişti de la Biroul Deuxième. Vorbise cu vechiul său prieten René Mathis, acum șef în Deuxième, și cu administratorul intrării Cambon de la Ritz şi îi dăduse o cartelă cu cod fără să pună întrebări.

René era încântat să se regăsească din nou implicat cu Bond *dans une affaire noire*[1].

– Ai încredere, *cher* James. Îți voi rezolva eu misterele. Poți să-mi spui povestea ulterior.

Doi infirmieri cu un coș mare de rufe vor veni la camera 204 la 12:15. Îi voi acompania deghizat în șofer. Trebuie să umplem coșul de rufe și să-l ducem la Orly și să așteptăm un RAF Canberra, care

[1] Într-o afacere secretă (*n. trad.*).

va ajunge la ora două. Le dăm coșul. Câteva rufe murdare care au fost în Franța vor fi în Anglia. Da?

Șeful Gării F. vorbise cu M. la Scrambler și îi trimise un raport scurt de la Bond, apoi ceruse o legătură cu Canberra. Nu, nu știa pentru ce era necesară. Bond sosise doar să livreze fata și Spektorul. Se înfruptase cu un mic dejun copios și plecase din ambasadă spunând că se întoarce după prânz.

Bond se uitase din nou la ceas. Își terminase martiniul. Îl plăti și ieși din bar, apoi începu să urce scările înspre camera administratorului.

Administratorul se uitase tăios la el și îi dăduse o cheie. Bond se îndreptase spre lift, intrase și urcase la etajul al treilea.

Ușa liftului se închise în urma sa. Bond umblă încet de-a lungul coridorului, uitându-se la numere. 204. Bond își pusese mâna dreaptă în haină pe Beretta. Era vârât în cureaua de la pantaloni. Simțea pe stomac metalul cald al amortizorului.

Bătu la ușă o singură dată cu mâna stângă.

– Intră.

Era o voce tremurândă. O voce de femeie în vârstă.

Bond încercă mânerul ușii. Era descuiată. Introduse cheia în buzunarul de la haină, împinse ușa cu o mișcare rapidă, intră în cameră și închise ușa la loc.

Era o cameră tipică Ritz, foarte elegantă, cu mobilă Empire de calitate. Pereții erau albi și draperiile și husele scaunelor aveau un model cu trandafiri pe un fundal alb, iar mocheta era roșie de culoarea vinului.

Într-o baie de lumină, într-un scaun jos cu mânere, lângă un birou Directoire, o femeie în vârstă stătea și tricota.

Zornăitul acelor de oțel continuă, iar ochii din spatele ochelarilor cu sticlă albastră îl examinară pe Bond cu o curiozitate politicoasă.

– *Oui, Monsieur?*

Vocea era adâncă și răgușită. Fața bine pudrată, de sub părul alb nu arăta altceva decât curiozitate.

Mâna lui Bond de pe pistolul din haină era încordată ca un arc de oțel. Ochii pe jumătate închiși dădură târcoale prin cameră și apoi reveniră la bătrânica din scaun.

Făcuse o greșeală? Greșise camera? Să-și ceară scuze și să plece? Putea această femeie să facă parte din SMERȘ? Semăna perfect cu genul de văduvă bogată și respectabilă pe care te aștepți să o găsești stând singură într-o cameră la Ritz, tricotând și așteptând să treacă timpul. Genul de femeie care ar avea propria masă și chelnerul favorit, într-un colț al restaurantului de la parter – nu, bineînțeles, în camera cu grătarul. Genul de femeie care ar moțăi după prânz și apoi ar fi ridicată de o limuzină neagră și elegantă cu cauciucuri albe pe margini și condusă până la rue de Berri să se întâlnească cu altă babă bogată. Rochia neagră de modă veche, cu puțină dantelă la guler și mâneci, lanțul subțire de aur care atârna pe pieptul ei fără formă și care se termina cu o lornietă rabatabilă, picioarele mici și îngrijit încălțate cu cizme sensibile și negre, care abia atingeau podeaua. Nu putea fi Klebb! Bond greșise numărul camerei. Simțea transpirația sub brațe. Dar acum trebuia să-și joace rolul până la capăt.

– Mă numesc Bond, James Bond.

– Iar eu, Monsieur, sunt Contesa Metterstein. Cu ce vă pot ajuta?

Franceza îi era cam greoaie. Ar putea fi o elvețiancă din Germania. Acele tricotau de zor.

– Mă tem că Nash, căpitanul, a suferit un accident. Nu va veni astăzi. Așa că am venit eu în locul lui.

Oare ochii albaştri şi palizi ascunşi de lentilele ochelarilor se micşoraseră pentru o secundă?

– Nu am avut plăcerea sa-l cunosc pe acest căpitan, Monsieur. Nici pe dumneavoastră. Vă rog luați loc și spuneți ce doriți să discutați cu mine.

Femeia își înclină capul înspre scaunul cu spătar înalt de lângă birou.

Nimeni nu putea să nege faptul că bătrâna era incredibil de grațioasă. Bond traversă camera și se așeză. Acum era cam la doi metri de ea. Pe birou nu era decât un telefon de modă veche cu receptorul pus în furcă, și la îndemâna ei o sonerie cu fildeș. Gura neagră a telefonului căsca la Bond cu politețe.

Bond se holbase cu nerușinare la fața femeii, examinând-o. Era o față urâtă, ca de broscoi, acoperită cu pudră iar capul îi era acoperit de o chică de păr alb. Ochii erau atât de deschiși la culoare încât păreau galbeni în loc de maro. Buzele palide erau umede și pătate de nicotină. Nicotină? Unde îi erau țigările? Nu avea scrumieră – nu mirosea a fum în cameră.

Bond strânse din nou pistolul în mână. Se uită apoi în jos la punga plină de împletituri și la lungimea fără formă a ghemului de lână bej. Acele de oțel. Ce era ciudat la ele? Capetele erau decolorate ca și când ar fi fost ținute în foc. Oare acele de tricotat chiar arată așa?

– *Eh bien, Monsieur?*

Era ceva în vocea ei? Citise ceva pe fața lui?

Bond îi zâmbi. Mușchii îi erau tensionați, așteptând orice mișcare, orice truc.

– Nu are rost, a spus el vesel, riscând. Tu ești Rosa Klebb. Și ești directorul de la Otdyel II al SMERȘ. Ești o torționară și o ucigașă. Ai vrut să mă ucizi pe mine și pe Tatiana Romanov. Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

Ochii nu se schimbaseră. Vocea dură era răbdătoare și politicoasă. Femeia întinse mâna dreaptă catre sonerie.

– Monsieur, mă tem că sunteți dement. Trebuie să chem un *valet de chambre* care să vă arate ușa.

Bond nu aflase niciodată ce-i salvase viața. Poate fusese realizarea subită că niciun fir nu ducea de la sonerie înspre perete sau înspre covor. Poate fusese amintirea bruscă a modului în care

femeia pronunțase cuvântul „intră" când el bătuse la uşă. Dar când degetul ei atinse butonul de fildeş, Bond se aruncase deja pe podea.

Când agentul căzu la pământ se auzi un zgomot asurzitor. Aşchii țâşniră din spătarul scaunului şi căzură pe lângă el, iar apoi scaunul se prăbuşi pe podea.

Bond se răsuci şi îşi scoase pistolul, observând cu coada ochiului fumul albastru care ieşea din gura „telefonului". Apoi femeia sări pe el cu acele de tricotat strânse în pumni.

Klebb împunse înspre picioarele lui, dar Bond o lovi şi femeia se rostogoli într-o parte. Bond se ridică într-un genunchi, dându-şi seama că vârful colorat al acelor era otrăvit. Probabil o otravă germană care atacă nervii. Nu trebuia decât să-l zgârie, chiar şi prin materialul hainelor.

Bond se ridică în picioare. Femeia îl ataca din nou. Scoase rapid pistolul dar i se agăță amortizorul. Se întrezări o strălufgerare iar Bond se feri. Un ac se lovi de peretele din spatele său, iar femeia aceea înfiorătoare, cu peruca albă din cap, cu buzele scârboase ridicate astfel încât să i se vadă dinții, era deasupra lui.

Bond sări în lateral peste birou, neîndrăznind să-şi folosească doar pumnii împotriva acelor otrăvite. Gâfâind şi vorbind de una singură în rusă, Rosa Klebb ocoli biroul cu singurul ei ac, pe care îl flutura ca pe o spadă. Agentul se feri încercând să-şi deblocheze arma, dar se izbi de un scaun. Bond lăsă pistolul din mână şi ridică scaunul. Ținându-l de spătar, cu picioarele îndreptate în afară ca nişte coarne, veni în întâmpinarea femeii. Dar aceasta era deja lângă telefonul fals. Îl ridică şi ținti. Mâna ei se îndreptă către buton, iar Bond se aruncă în față, lovind-o cu scaunul. Gloanțele pătrunseră în tavan, din care se desprinse ghipsul. Bond se aruncă din nou, picioarele scaunului prinzând-o pe Klebb la talie şi între umeri. Dumnezeule, era puternică! Femeia îşi menținu

poziția scuipându-l pe Bond deasupra scaunului în timp ce încerca să-l împungă cu acul, asemenea unui scorpion. Bond se retrase un pas, ținând scaunul astfel încât Klebb să nu poată ajunge la el. Apoi examină situația. Nu avea cum să evadeze din poziția în care o ținea. Doar prin forță ar fi reuşit acest lucru. Brațele, picioarele şi capul îi erau libere, dar corpul era pironit de perete.

Femeia mârâi ceva în rusă şi se smuci înspre el pe deasupra scaunului. Bond îşi îndoi gâtul şi îşi şterse fața cu mâneca, apoi se uită la figura pestriță din fața sa.

– Asta a fost tot, Rosa, spuse Bond. Deuxième vor ajunge aici într-un minut. În aproximativ o oră vei fi la Londra. Nimeni nu te va vedea părăsind hotelul. Nu vei fi văzută nici când vei intra în Anglia. De fapt, foarte puțini oameni te vor mai vedea de acum înainte. Începând de acum, eşti doar un număr pe un dosar secret. Până ce terminăm cu tine vei fi pregătită să intri în azilul de nebuni.

Fața ei, la doar un metru distanță de el, se schimbă. Acum era palidă şi galbenă. Nu, nu, gândi Bond înfricoşat. Ochii ei palizi îl priveau cu atenție. Nu păreau înfrânți.

Gura ei umedă, fără nicio formă, se schimonosi într-un rânjet.

– Iar dumneata, domnule Bond, unde vei fi cât timp eu voi sta în azil?

– Oh, îmi voi vedea de viața mea.

– Nu prea cred, *Angliski spion*.

Bond nici nu remarcă spusele ei pentru că atenția lui se concentrase pe zgomotul făcut de uşa care se deschidea. Un hohot de râs se auzi din spatele său.

– *Eh bien,* începu vocea încântătoare pe care Bond o ştia prea bine. Poziția a 70-a! Acum, în sfârşit le-am văzut pe toate. Şi inventată de un englez! James, asta chiar e o insultă adusă compatrioților mei.

– Nu o recomand, zise Bond peste umăr. E prea obositoare. Oricum, poți să preiei tu controlul

acum. Îți voi face cunoștință. O cheamă Rosa. Îți va plăcea de ea. Face vâlvă mare la SMERȘ – are grijă de asasinate, ca să fiu mai precis.

Mathis veni înspre el, însoțit de doi infirmieri. Cei trei se uitară cu respect la fața înfricoșătoare a femeii.

– Rosa, spuse Mathis gânditor. Un trandafir nefericit de această dată. Măi să fie! Dar nu cred că stă prea comod în poziția aceea. Voi doi, aduceți acel *panier de fleurs*[1] – va sta mult mai comod întinsă.

Cei doi bărbați se îndreptară către ușă iar Bond auzi scârțâitul coșului de rufe. Ochii femeii încă erau ațintiți asupra lui. Klebb se mișcă un pic, schimbându-și centrul de greutate. Afară din raza vizuală a lui Bond și neobservată de Mathis care încă îi examina fața, degetul mare de la picior apăsă în adâncitura de pe cealaltă cizmă. Din vârful acesteia ieși o lamă subțire de cuțit, lată de un centimetru. Avea o tentă albăstruie, la fel ca și acele pentru tricotat. Cei doi oameni se ridicară și lăsară coșul mare pătrat lângă Mathis.

– Luați-o, spuse acesta și se aplecă ușor înspre femeie. A fost o onoare pentru mine.

– *Au revoir*, Rosa, spuse Bond.

Ochii gălbui licăriră scurt.

– La revedere, Domnule Bond.

Micul vârfului de oțel al cizmei fulgeră înspre el.

Bond simți o durere ascuțită în gamba dreaptă. Era genul de durere pe care o simți când primești un șut. Se dădu în spate, timp în care cei doi asistenți o prinseră de brațe pe Rosa Klebb.

– Bietul meu James, râse Mathis. Așteaptă-te tot timpul ca SMERȘ să aibă ultimul cuvânt.

Lama din oțel murdar se retrase în pielea cizmei. Acum femeia redevenise inofensivă în timp ce era ridicată să fie pusă în coș.

[1] Coșul cu flori, glumă la adresa numelui Rosei Klebb (*n. trad.*).

Mathis urmări cum cei doi puneau capacul peste coş şi se întoarse către Bond.

– Ai lucrat bine, prietene. Dar arăţi obosit. Du-te înapoi la ambasadă şi odihneşte-te pentru că în seara aceasta trebuie să luam cina împreună. Ce mai bună cină din tot Parisul. Şi voi găsi cea mai drăguţă fată din lume să mă însoţească.

Corpul lui Bond amorţea încetişor şi simţea cum îl cuprinde frigul. Îşi ridică mâna să dea pe spate şuviţa rebelă de păr care îi căzuse peste sprânceana dreaptă. Nu simţea nimic cu degetele care acum îi păreau a fi umflate ca nişte castraveţi. Mâna îi căzu greoaie într-o parte.

Respiraţia i se îngreună şi Bond oftă din adâncul plămânilor. Îşi încleştă fălcile şi îşi întredeschise ochii la fel ca oamenii care vor să ascundă faptul că sunt beţi.

Observă printre gene cum este cărat coşul afară din cameră, iar apoi deschise ochii ţintindu-l cu privirea sa disperată pe Mathis.

– Eu nu am nevoie de o fată care să mă însoţească, René.

Respira tot mai greu şi îşi duse mâna înspre faţa rece. I se păru că Mathis se îndreaptă înspre el.

Bond simţi cum i se înmoaie genunchii.

– Deja am cea mai drăguţă... spuse el, sau cel puţin crezu că spune.

Bond se roti încet într-un călcâi şi căzu pe mocheta roşie cu faţa în jos.

Cuprins

Partea întâi: Planul

CAPITOLUL 1: Roseland 7
CAPITOLUL 2: Ucigaşul 15
CAPITOLUL 3: Studii postuniversitare 24
CAPITOLUL 4: Mogulii morții 33
CAPITOLUL 5: *Konspirația* 42
CAPITOLUL 6: Condamnare la moarte 51
CAPITOLUL 7: Vrăjitorul de gheață 61
CAPITOLUL 8: Frumoasa ispită 73
CAPITOLUL 9: O misiune romantică 82
CAPITOLUL 10: Arderea fitilului 93

Partea a doua: Execuția

CAPITOLUL 11: Viața uşoară 99
CAPITOLUL 12: Floare la ureche 107
CAPITOLUL 13: Cu BEA ajungi la destinație 116
CAPITOLUL 14: Darko Kerim 124
CAPITOLUL 15: Istoria unui spion 135
CAPITOLUL 16: Tunelul cu şobolani 146
CAPITOLUL 17: Timp mort 155
CAPITOLUL 18: Senzații tari 165
CAPITOLUL 19: Gura lui Marilyn Monroe 175
CAPITOLUL 20: Negru pe roz 184
CAPITOLUL 21: Orient Express 194
CAPITOLUL 22: Părăsind Turcia 206
CAPITOLUL 23: Ieşirea din Grecia 214
CAPITOLUL 24: În afara pericolului 225
CAPITOLUL 25: Cravata cu nod Windsor 233
CAPITOLUL 26: Sticla morții 245
CAPITOLUL 27: Cinci litri de sânge 257
CAPITOLUL 28: *La tricoteuse* 263

Bărbatul reveni la prima pagină și începu să enumere rapid amănuntele importante.

"Prenume: JAMES. Înălțime: 183 de centimetri, greutate: 76 de kilograme; suplu; culoarea ochilor: albaștri; părul: negru; cicatrici pe obrazul drept și pe umărul stâng, semne de chirurgie plastică pe dosul palmei drepte (vezi Anexa A"); atlet desăvârșit; expert în manevrarea armelor de foc, boxer, aruncător de cuțite; nu folosește deghizări. Limbi străine cunoscute: franceză și germană. Fumător înrăit (N.B.: țigarete speciale cu trei dungi aurite pe ele); vicii: băutura, dar nu în exces, și femeile. Pare să nu accepte mită."

- Arată ca un om care ne va face necazuri, spuse el pe un ton aspru.

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-5-8

RECOMANDAT DE

Spy